

Giới thiệu Văn Hương Nguyệt

Một kỳ nữ như nàng, một cô gái xinh đẹp như nàng cuối cùng cũng phải đối mặt với thời gian, sự tàn khốc của thời gian sẽ lấy đi mọi thứ kể cả cuộc sống của nàng..

Nhưng hẳn, người duy nhất mà nàng hy vọng chính là một Vương Gia cao ngạo, là một người đã đem nàng về nhưng chỉ xem nàng là một đồ thừa. Còn nàng luôn xem hẳn như một vì sao trên bầu trời..

Nhưng cuối cùng khi nàng gần biến mất, hẳn mới biết mình không thể thiếu nàng.. Mời các bạn theo dõi Văn Hương Nguyệt của tác giả Hắc Nhan.!!

Bạn đang đọc truyện *Văn Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ánh nắng ấm trầm, gió gào thét mà qua nổi lên đầy trời bụi đất, móng vuốt sương mù bao phủ tất cả.

Phòng ốc đơn sơ xếp lên từ gậy trúc cùng bùn đất im lặng nằm dưới chân núi trụi lủi, xa xa nhìn xuống một tòa thành hoang vắng. Mấy chiếc lá cây thưa thớt rơi bên phòng ốc, gió động, lá sạt rơi, càng tăng thêm vẻ tịch liêu.

“A Quế, ngươi dậy rồi sao? Không ngủ thêm chút nữa?” Một thanh âm nữ tử mang theo buồn ngủ từ trong gian phòng truyền đến, quấy nhiễu không khí yên tĩnh mệnh mang.

“Ừm... Ngủ không được...” Thanh âm quần áo rơi xuống từ một góc khác vang lên. “Ta đi giặt quần áo, ngươi có muốn giặt hay không?”

“Ồ đầu giường gần lò sưởi... Không được, mệt chết... Thắt lưng ta đau quá...”

“Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, chờ ta trở lại xoa bóp cho ngươi.”

“Ai... Những ngày này khi nào mới qua...”

Lặng im. Ánh dương giống như bị che một tầng vải vàng chiếu vào phòng ốc thấp bé hui lủi, không làm người ta cảm thấy lo lắng, ngược lại càng thêm đáng sợ.

Tiếng bước chân rất nhỏ tiếp cận cạnh cửa, cánh cửa nặng nề bị nhấc lên, từ trong đi ra một nữ tử mặc áo vải hoa, bụng chầu gối, bên trong chứa đầy y phục bẩn. Khuôn mặt trắng nõn, có chút dịu dàng của Giang Nam, mắt hẹp mi dài, cũng không xuất chúng. Đang lứa tuổi hoa, khỏe mắt buồn xuống thân nhiên mỗi mệt.

Dọc theo phòng đất mà đi, trên đường ngẫu nhiên gặp những nữ tử ăn mặc tương tự, nhưng không chào hỏi, chỉ gặp thoáng qua, giống như những người qua đường không quen biết.

Đi ra khu phòng ở, lọt vào trong tầm mắt là cát vàng cùng đất bằng trống trải, hơn mười doanh trại đóng thành một tổ giống như những đóa hoa trắng noãn dày đặc mặt đất. Thanh âm binh sĩ huấn luyện cùng với tiếng ngựa hí vang bị gió thổi qua, tràn ngập hương vị tiêu điều xơ xác.

Nàng sớm chết lặng không có cảm giác dư thừa, chỉ tùy ý quét mắt, liền theo đường nhỏ cỏ hoang râm rập giăng khắp nơi đi xuống. Thời gian nửa nén hương, phía trước xuất hiện một dòng suối nhỏ, trong cây cối thưa thớt uốn lượn vắt ngang.

Dừng lại bên tảng đá ngày thường giặt quần áo, còn chưa chạm vào dòng nước, nàng đã không tự chủ được rung mình. Quê ở phía nam, cho dù đã nhiều năm, vẫn như cũ không thể thích ứng nơi này rét lạnh.

Hít sâu một hơi, nàng xắn ống tay áo, cầm toàn bộ quần áo tắm ướt, ngâm mình ở dòng nước cạn bên tảng đá.

Tiếng cười trong sáng như gió mát hấp dẫn lòng nàng. Chân nhỏ xinh đẹp như tuyết trắng trong suốt lội nước lại đây, ở trước mặt nàng dừng lại.

“Trong quân doanh không thể có nữ nhân, tại sao ngươi ở trong này?” Thanh âm lạnh lạnh từ đỉnh đầu rơi xuống, mang theo khoái hoạt.

Nàng ngẩng đầu.

Đang lứa tuổi xuân, mi mắt cong veo, khỏe môi hai lúm đồng tiền ngọt say lòng người.

“Ta... gọi Hương Quế...” Nàng không biết làm sao. Mắt nhìn từ trên xuống dưới, càng làm cho nàng cảm thấy chính mình hèn mọn cùng bé nhỏ.

Cô gái khanh khách cười, chân nhỏ giương lên, bắn tung tóe mặt nàng toàn nước.”Ngươi đừng sợ, ta cũng là nữ nhân. Ta gọi Mạc Thương.”

Nụ cười cuốn hút người khác. Hương Quế nghĩ chính mình đang thấy được cảnh liễu nhẹ bay theo gió bên đường tại cổ hương, hoa sen nở hồng trong hồ Bích Thủy, nàng không phải người con gái hay thơ mộng, cảm thấy tư tưởng chính mình chưa bao giờ tình thơ ý họa như lúc này, trong lòng cũng có chút đắc ý, thậm chí đã quên lau đi bọt nước trên mặt.

“Ngươi mau lên đây đi, nước lạnh, sẽ bị bệnh.” Nàng từng bị bệnh, thiếu chút nữa rốt cuộc không dậy nổi, đến nay nhớ tới vẫn có chút sợ hãi.

“Hi hi...” Mạc Thương cười hồn nhiên rực rỡ, chẳng những không lên bờ, ngược lại còn cố ý ở trong nước chạy qua chạy lại, chân ngọc khéo léo dẫm nát đá cuội trong suối, dòng nước phản xạ ánh mặt chầm rãi lướt qua bắp chân trắng nõn của nàng, cảm xúc huyền hoặc.”Không quan hệ, rất thoải mái, không tin ngươi cũng xuống thử xem.”

Hương Quế cảm thấy da đầu đều nổi lên da gà, lác đầu.”Trước kia ta chưa từng thấy ngươi, ngươi ở thượng doanh?” Trừ bỏ cũng là doanh kỹ, nàng không nghĩ ra cô gái trước mắt có lý do gì công khai ở đây nghịch nước. Trừ bỏ thượng doanh, nàng càng nghĩ không ra nơi nào có thể chứa được nữ tử xinh đẹp như vậy.

“Thượng doanh?” Mạc Thương có chút kinh ngạc, đúng vào lúc này một tiếng kêu to từ không trung truyền đến, nàng bị hấp dẫn tâm thần, ngẩng đầu truy tìm dáng người khỏe mạnh tự do trong sương mù dày đặc, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, “Đó là chỗ nào?”

Sam váy tuy hình thức đơn giản, cũng là chất liệu tốt nhất, ngay cả thúy trúc thêu ở cổ tay cũng không phải vật phi phàm, hơn nữa trên tóc có hai loại vật phẩm trang sức, cổ tay mang một chiếc vòng màu lam, cùng ngọc bội bên hông, không phải những đồ nữ nhân trong doanh có thể có được, cho dù là nữ nhân ở thượng doanh. Hương Quế đột nhiên tỉnh ngộ, không hề nói, cúi người bắt đầu giặt quần áo.

Đợi lâu không thấy trả lời, Mạc Thương không kiên nhẫn đá đá nước, “Này, tại sao ngươi không trả lời?”

Nước lại động lên gương mặt Hương Quế, nàng nâng cánh tay dùng tay áo lau, như trước buồn không hề răng giặt quần áo của chính mình.

Mạc Thương thấy không thú vị, lên bờ, kỳ thật cũng có chút hồ đồ, không biết đang tốt đẹp tự dừng lại đột nhiên không cùng nàng nói chuyện. Nhưng nàng không phải người mặt dày mày dạn, không miễn cưỡng cũng không tức giận, hai tay ôm đùi ngồi ở bên bờ, cảm gác trên đầu gối, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nữ nhân kia từng chút từng chút giặt quần áo, đôi mắt trong suốt tràn ngập hứng thú.

*****

“Này, tỷ tỷ, nhà ngươi ở đâu? Ta có thể đến chơi sao? ... Đến chỗ nào cũng là nam nhân, buồn chết.” Nhìn Hương Quế giặt xong quần áo, bung lên chậu gỗ chuẩn bị rời đi, Mạc Thương đột nhiên mở miệng, về mặt câu xin thương xót.

Cho dù là biểu tình như vậy, cũng so với biểu tình lạnh lùng của Thanh Song cô nương ở thượng doanh cao quý rất nhiều. Ngay cả cầu xin người khác cũng không có chút cảm giác hèn mọn, chỉ có người mang huyết thống cao quý chân chính mới có thể làm được như thế. Hương Quế lác đầu, cho rằng hạ doanh là nơi trước mắt nữ tử không thể đi.

“Không buồn, làm sao có thể không buồn?” Mạc Thương đề cao tiếng nói, hoàn toàn xuyên tạc sự cự tuyệt của Hương Quế, “Buổi chiều ta mang ngươi đi quân doanh dạo một vòng ngươi sẽ biết ta phiền bao nhiêu...”

“Ta ở hạ doanh.” Hương Quế còn thật sự nhìn cô gái, kiên nhẫn giải thích, “Ở nơi đó đều là tiện nô hạ đẳng nhất, ngươi đừng đi, không tốt.” Hơn nữa quân doanh cũng không phải nơi nàng có thể tùy tiện đi dạo.

Mạc Thương trừng mắt nhìn, đang muốn nói chuyện, tiếng vó ngựa cất lên, bên ngoài rừng thưa con ngựa hướng bên này chạy tới. Bất đắc dĩ thờ dài, nàng cười khô, “Chẳng phải là đi dạo sao, có cần như vậy không? Sớm biết thế liền vụng trộm đi theo hán còn tự do một chút.” Vừa nói vừa nhanh chóng đi giày.

Mười hai đại hán áo xanh lưng hùm vai gấu như chúng tinh phùng nguyệt* vây quanh một nam tử mặc hoa phục trắng, giống như một đám báo săn nhanh nhẹn dừng mãnh hướng về phía hai người, còn xa, Hương Quế đã bị khí thế kia làm cho không thở nổi, dưới chân không tự giác bước lui, giống như muốn trốn vào trong bụi cỏ. Không ít lần thấy cảnh đánh giặc, lá gan của nàng vẫn không lớn lên chút nào.

Mẫn cảm nhận thấy được sự sợ hãi của nàng, Mạc Thương an ủi nói: “Đừng sợ, những người đó tới tìm ta.” Lời còn chưa dứt, người đã chui ra rừng cây, hướng về phía người tới.

Bộ mặt đám người dần dần rõ ràng có thể thấy được. Khí phách tràn đầy, có thể hấp dẫn ánh mắt người khác là sự bình thản thông dong. Nam nhân áo trắng cầm đầu dung nhan thanh đậm, mi tâm một chu sa chí đỏ tươi làm hán càng trở nên nhu nhuận ôn nhã như trăng giữa mùa thu.

Hương Quế cơ hồ nhìn ngốc, từ lúc sinh ra chưa từng thấy người nào xinh đẹp như vậy, hoảng hốt cảm thấy chính mình như đang nằm mơ.

Một tiếng hô lên, mười hai con ngựa đột nhiên dừng lại đứng nghiêm cách xa hơn mười bước, chỉ có nam nhân áo trắng thẳng tiến lên.

“Tiểu Thương.” Thanh âm trầm thấp ôn nhu ở trong không trung phiêu tán.

Mạc Thương bắt lấy bàn tay to thon dài hướng chính mình vươn tới, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng ngồi ở trước ngực nam nhân. Tuần mã cả thân mình màu đỏ chuyền chở hai người giống như tia chớp ở trước mặt Hương Quế vẽ ra một đường cong xinh đẹp, xoay người trở về, động tác lưu loát sinh

động như mây bay nước chảy, không có một tia đình trệ.

“Phượng Nhạn Bắc, mang bằng hữu của ta cùng đi.” Trong gió, yêu cầu ngây thơ đột ngột vang lên.

“Trên chiến mã không mang theo doanh kỳ.” Thanh âm ôn nhu, không có hèn mọn, lại có một cổ quý khí cao cao tại thượng.

“Doanh kỳ...” Nghi hoặc than nhẹ, Mạc Thương quay đầu, lướt qua bờ vai nam nhân, lưu lại vẻ mặt thản nhiên tiếc hận cùng có lỗi.

Trong nháy mắt, Hương Quế cười, sau đó hướng về phía Mạc Thương dùng sức vẫy tay. Không phải không nghe được hai người đối đáp, nhưng nàng cũng không tức giận, có lý do gì tức giận đâu?

Hai người một con ngựa lướt qua một loạt tuần mã phi về phía trước, thanh âm hô quát vang lên, mười hai đại hán áo xanh đều tại chỗ quay lại đầu ngựa theo đuôi sau đó. Tiếng chân dần dần đi xa.

“Phượng Nhạn Bắc.” Ngây ngốc cười, Hương Quế lấy thanh âm không thể nghe thấy thì thầm cái tên chính mình nghe được, giống như sợ thanh âm hơi lớn một chút dường như sẽ tiết lộ chủ nhân của cái tên.

Là ánh trăng trên bầu trời đi. Sờ cũng sờ không được, chạm vào cũng không được, chỉ có thể ngẩng đầu xa xa nhìn xem, nhưng chỉ như thế này, cũng làm cho người ta thực vui vẻ.

Là ánh trăng xinh đẹp nhất trong một năm kia... Hương Quế tự nói với chính mình, cười thực thỏa mãn, bụng chậu đi ra rừng cây nhỏ.

*****

Trở lại hạ doanh, Hương Ngọc đã ngủ dậy, đang chải đầu. Bộ dạng Hương Ngọc so với Hương Quế đẹp hơn một ít, cũng khôn khéo một ít, cho nên luôn mắng Hương Quế là ngốc tử. Hương Quế chỉ cười nghe, không giận, nàng cảm thấy chính mình xác thực rất ngốc, vì thế luôn vui đầu buồn không hề rầy làm rất nhiều việc. Người ngốc thì tay chân chịu khó một ít mới tốt, bằng không sẽ thật sự không có gì.

“A Quế, người nhìn ta có đẹp không?” Hương Ngọc quay đầu. Nàng sợ một búi tóc rất khác biệt, lại cài một chi phượng sai ánh vàng rực rỡ không biết ai đưa, nhìn qua cũng xinh đẹp động lòng người, có điều mặt mày không thể giấu đi chút phong trần tang thương.

“Đẹp.” Hương Quế thành thật trả lời. Hương Ngọc xinh đẹp, cho nên tìm đến nàng đều là một ít binh lính có vẻ kha khá, thỉnh thoảng có người cho nàng một ít trang sức linh tinh. Không giống chính mình... Có điều, kỳ thật cũng không sao, đại đa số đều là cảnh tối lửa tắt đèn, đẹp hay không đẹp lại có quan hệ gì?

Hương Ngọc vừa lòng cười, trầm mặc trong chốc lát, “A Quế, ta muốn rời đi nơi này.”

Hương Quế đang ở cửa đo y phục nghe vậy, động tác dừng lại.

“Hai ta đều lớn tuổi... Thân mình này dần dần rồi cũng không có ai...” Hương Ngọc luôn luôn nghĩ nhiều so với Hương Quế.

“Rời đi nơi này, có thể làm gì?” Hương Quế vô lực buông vai, trong đầu không hiểu sao hiện lên ánh trăng cao cao tại thượng kia, tâm tư có chút lười. Nàng không phải không nghĩ, có điều từ mười lăm tuổi đã bị mang đến quân doanh, cái gì cũng không có, cuộc sống đời thường đối nàng mà nói là một thế giới xa lạ không sờ tới được, xa lạ làm cho người ta sợ hãi. “Hơn nữa... cũng không phải muốn đi là có thể đi, lần trước Thu Hải Đường chẳng phải không được cho phép hay sao?” Thu Hải Đường là danh kỹ thượng doanh, được các tướng lĩnh yêu thích.

“Trở về phía nam... tìm chỗ ẩn nấp, tìm một nam nhân thành thật gả cho.” Hương Ngọc sớm tính toán tốt, nàng đã chịu đủ khí hậu nơi này. “Chúng ta không tài năng không diện mạo, không thể so với Thu Hải Đường, không thể làm đàn ông thương. Lại thêm vài năm nữa khó mà nói, lúc ấy, sợ rằng bọn họ ước gì chúng ta mau mau rời đi, mang vài đứa trẻ tuổi về đây.”

Nghe lời này, Hương Quế không có tâm tư đo đạc y phục, theo khung cửa ngồi xuống, nhìn đất vàng loang lổ dưới chân, có chút lo sợ nghi hoặc. Không giống A Ngọc, nàng không có tiền để dành, rời đi nơi này, không cần nói lập gia đình, có thể trở lại phía nam hay không cũng là một vấn đề. Nhưng A Ngọc nói đúng, tuổi lớn, sớm muộn gì đều phải rời khỏi, cùng với việc đợi đến khi vô dụng bị phân phát, còn không bằng thừa dịp thanh xuân còn chưa hoàn toàn vứt bỏ các nàng lựa chọn rời đi. Lập gia đình cũng tốt, xuất gia làm ni cô cũng tốt, còn hơn qua ngày ở trong này.

“A Ngọc, người đã gặp qua người nào như ánh trăng trên bầu trời hay chưa?” Bỗng dưng hỏi một câu hoàn toàn không quan trọng, Hương Quế nhẹ nhàng cắn môi dưới, lại nghĩ tới Phượng Nhạn Bắc cùng Mạc Thương. Là loại người nào, có thể sống tốt như vậy?

“Lại vờ ngớ ngẩn.” Hương Ngọc lắc đầu thờ dãi, “Làm sao có người như vậy? Mau đo xong quần áo rồi nghỉ ngơi một chút đi, sợ lát nữa lão mục tử lại đến sai sử.” Nàng tuy rằng luôn mạnh mẽ, phần lớn sự việc đều giao cho Hương Quế làm, nhưng trong lòng kỳ thật không xấu.

Hương Quế thờ dãi một tiếng, từ dưới đất bò lên. Nghĩ đến chính mình thấy được một người A Ngọc cũng chưa từng gặp qua, hơn nữa một người còn cùng chính mình nói nói, trong lòng giống như ần ần một bí mật lớn, vừa đo quần áo, vừa vụng trộm cười.

*****

“Già đi tướng như quỳ, hướng văn quân, nói giống như mà nay, sao sinh tiêu khiển? Tay áo kinh trần từng nhiễm chỗ, không có hương hồng thượng nhuyễn. Liều lẫn nhau hôn tiêu đứt ruột. Nhất chầm tân lạnh miên khách xá, nghe ngổ đồng sơ vũ gió thu chiến. Đẳng choáng vằng lãnh, nhớ mới gặp.

Lâu thấp không để bức rèm che cuốn. Trễ trang tàn, thủy nga đông hỗn độn, nước mắt lưu mặt. Nhân đạo sâu đến tu thế rượu, bắt đắc đi sâu thâm rượu thiển. Nhưng thác ý tiêu cảm quạt lựa. Đứng cổ tỷ bà giang thượng khúc, sợ địch hoa phong điệp câu thơ oán. Vân vạn điệp, tắc lòng xa.”

Khỏe môi Phụng Nhận Bắc mang theo nụ cười yếu ớt không rõ ý tứ hàm xúc nhìn mỹ cơ lục y đánh đàn ca hát, ngón tay thon dài như có như không gõ mặt bàn. Bên cạnh hắn là Mạc Thương mặt đầy ý cười ngâm nga, hai đại hán áo xanh ẩn kiếm ngồi chồm hổm sau bọn họ, dù không trùng mắt lạnh lẽo, lại có một cỗ khí thế áp bách lòng người.

Tiếng ca chấm dứt, Mạc Thương dẫn đầu vỗ tay trầm trồ khen ngợi, rước lấy tướng lĩnh quan viên hai bên đều phụ họa. Lục y mỹ cơ lui ra, ghé ngồi đứng lên một viên tướng lãnh, về mặt lấy lòng nhìn phía Phụng Nhận Bắc nói: “Lục Vương gia, Thanh Song đã chuẩn bị tốt, có cho nàng đến vì ngài rót rượu hay không?”

Nếp nhăn nơi khỏe môi Phụng Nhận Bắc được ý cười làm sâu sắc, bung lên ly rượu đồng, ngón tay dịu dàng vuốt ve miệng chén, nhưng không đưa đến bên miệng.

“Đã sớm nghe nói doanh kỹ trong quân doanh tây bắc có một tiểu mỹ nhân băng tuyết tên gọi Thanh Song, hóa ra thực sự có người này...” Trong mắt Mạc Thương thả ra ánh sáng tinh lương, vỗ tay cười nói, sau đó nghiêng mặt tội nghiệp nhìn Phụng Nhận Bắc, “Ta rất muốn thấy nàng.”

Ai cũng không biết Mạc Thương là người phương nào, ai cũng không dám khinh thường nàng. Dù sao có thể cùng Lục vương gia quyền khuynh hướng đã sánh vai mà ngồi, cũng không phải là gan người bình thường nên có.

Con người hẹp dãi của Phụng Nhận Bắc trầm xuống, rượu ngon nhập môi, khẽ gật đầu nhìn tướng lĩnh kia xem như đáp ứng.

“Như thế này nhưng đừng hỏi ta câu hỏi ngu xuẩn ai xinh đẹp hơn.” Sau khi tướng lĩnh đi xuống, Phụng Nhận Bắc ghé về phía thân thể Mạc Thương, lấy thanh âm hai người mới nghe được thì thào thần nhiên nói.

Mạc Thương khẽ hừ một tiếng, trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Giống như cuồng phong cuốn tuyết lớn, một bóng trắng từ ngoài cửa lấy tốc độ cực nhanh xoay tròn tiến vào đại sảnh, nhiều tia ngân quang từ trung tâm truyền đến, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

“Múa kiếm!” Mạc Thương cảm cánh tay Phụng Nhận Bắc, kinh hi kêu lên.

Nhịp trống thanh đột nhiên bắt đầu, hòa cùng tiết tấu người múa, từng chút từng chút giống như đập vào trong lòng người xem.

Quang ảnh chớp động, tất cả mọi người không khỏi ngừng lại hô hấp, vì kỹ thuật nhảy mạnh mẽ nhẹ nhàng kia nhiếp tâm hồn.

Khi nào bắt đầu, khi nào thì đình chỉ, không ai biết được, chính là khi lấy lại tinh thần, giữa phòng đã lượn lờ đứng một người nữ tử, hai tay cầm kiếm, thần nhiên thông dong.

Diễm lệ loá mắt, nhưng cũng lãnh ngạo bức người. Ánh mắt Phụng Nhận Bắc chột lóe, cùng con người không kiêu ngạo không siểm nịnh kia đối diện, rồi sau đó mỉm cười.

“Nô tỳ Thanh Song gặp qua Lục Vương gia.” Cúi mắt, nữ tử đeo kiếm quỳ gối.

“Cây kiếm trong tay Thanh Song cô nương khí thế bức người, tất là vật phi phàm, không biết có tên gọi là gì?” Ra ngoài mọi người dự kiến, Phụng Nhận Bắc không chỉ không xông về phía trước nâng dậy tiểu mỹ nhân, thậm chí còn không cho nàng đứng dậy.

Trán Thanh Song buông xuống, khỏe môi hiện lên một tia mỉm cười lạnh như băng, thông dong nói: “Hồi bẩm Lục Vương gia, cây kiếm trên tay trái là Tinh Trâm, cây kiếm trên tay phải là Hận Đoạn, hai cây kiếm này không phải sở hữu của Thanh Song, chính là di vật của gia tỷ...” Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng đầu, thẳng tắp nhìn đôi mắt thâm sâu của Phụng Nhận Bắc, trên mặt hiện lên hận ý dày đặc.”Gia tỷ bị người phụ bạc, lấy Tinh Trâm tự vẫn, hai thanh kiếm này dính máu của nàng, mới phong hàn như thế.”

Người hai bên tham dự hội nghị đều nhận thấy được không đúng, lại không ai dám lên tiếng vẫy lui Thanh Song trước khi Lục Vương gia mở lời, chỉ có thể chặt chẽ chú ý hành động của nàng, phòng ngừa ngoài ý muốn.

“Phải không? Cây kiếm này thật ra là kiếm tốt, đáng tiếc...” Phụng Nhận Bắc than nhẹ, không phải không có tiếc hận.

Thanh Song biến sắc, hiện lên tức giận, “Không biết Vương gia đáng tiếc kiếm hay đáng tiếc người? Gia tỷ, gia tỷ... khuê danh Khả Nhi, Vương gia còn nhớ rõ có một người như thế?” Trong thanh âm chất vấn ẩn chứa ý khốc, đôi môi nở nang no đủ không thể không chế nhẹ nhàng run run.

“Làm càn, dám đối Vương gia...” Tướng lĩnh trung niên ban đầu phân phó Thanh Song tiến lên rót rượu biến sắc, đứng lên từ chỗ ngồi, muốn Thanh Song không hiểu tại sao trở nên vô lễ lui xuống, không nghĩ tới bị một ánh mắt đậm đặc lại uy nghiêm của Phụng Nhận Bắc liếc cho kinh sợ.

Ánh mắt di chuyển về chỗ cũ, Phụng Nhận Bắc về mặt hứng thú nhìn khuôn mặt vì cừu hận mà trở nên hết sức mình diễm, ôn hòa nói: “Không nhớ rõ...” Trong trí nhớ của hắn, ít ai có thể ở lại.

Mặt cười Thanh Song nháy mắt trắng bệch, tay nắm chuôi kiếm căng thẳng, lạnh lạnh nở nụ cười, “Phụ lòng hán! Khả Nhi, tỷ nhìn cho rõ ràng...” Giọng

nói chưa dứt, nàng đã từ mặt đất bắn lên, như mũi tên đã ra khỏi cung bắn về phía Phụng Nhận Bắc.

Những võ tướng đang ngồi từ khi thấy biểu tình Thanh Song không đúng đều đề cao cảnh giác, lúc này thấy nàng đột nhiên làm khó dễ, đều nhảy ra, có điều tốc độ của nàng quá nhanh, chặn lại không kịp.

Mất thấy thanh kiếm lao đến, Phụng Nhận Bắc lại dường như không có việc gì ngửa đầu, uống cạn ngụm rượu trong chén, đồng thời cũng đem yết hầu yếu ớt bại lộ đi ra.

Về mặt Thanh Song khê nhúc nhích, vì động tác giống như vô tình của hắn cảm thấy ần ần bất an, có điều kiếm thế đã ra, không còn đường sống thu hồi, mà nàng cũng không có tâm tình thu lại.

Mũi kiếm chỉ kém hai phân là có thể chạm được da thịt Phụng Nhận Bắc.

Một lão tướng hét lớn một tiếng tung ly rượu trong tay muốn cản trở nàng, bỗng dưng đột nhiên toát ra một bàn tay nhỏ bé xinh đẹp mảnh gầy như hoa lan, bắn ra một ly rượu khác, cùng nhau bắn vào thân kiếm cách mũi kiếm hai tấc.

Hai lực lượng cổ quái từ thân kiếm truyền tới tay người cầm kiếm, giống như có ma lực dễ dàng hóa giải lực lượng truyền vào thân kiếm của Thanh Song, hai kiếm như lông chim nhẹ nhàng bị đẩy ra. Ngay sau đó, hai chân nàng mềm nhũn, ngã nhào về phía trước, lọt vào trong lòng Phụng Nhận Bắc.

“A... A... Thế nhưng dùng phương thức này để yêu thương nhưng nhớ!” Mạc Thương kêu lên, túm cánh tay Phụng Nhận Bắc không chịu buông.

Phụng Nhận Bắc không biết nên khóc hay cười trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, rõ ràng nàng làm ra chuyện tốt, còn dám ở trong này hô to gọi nhỏ. Rủi mất, nữ nhân trong lòng không biết buồn bực hay nhục nhã, làn da như tuyết nhiễm thắm sắc hồng, đẹp không gì sánh nổi.

Thật sự là tiểu mỹ nhân. Hắn mỉm cười, dương mắt, nhìn về phía các quan viên liên can mặt tái như màu đất. Mà phía sau hắn, hai gã thị vệ áo xanh từ đầu tới cuối ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích một chút.

*****

Có thể nói vạ lây, ngay trong ban đêm tất cả doanh kỹ trong thượng – trung – hạ doanh đều bị theo dõi, không chỉ nghiêm cấm sĩ tốt đi tìm thú vui, ngay cả ra vào cũng bị hạn chế. Nữ nhân ở hạ doanh bế tắc tin tức, không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng đại họa lâm đầu, lòng người hoảng sợ.

Thời điểm Mạc Thương tìm được Hương Quế, nàng đang cùng Hương Ngọc bất an chờ đợi tai họa trên trời giáng xuống. Phản ứng khủng hoảng của hai người hoàn toàn không giống nhau, Hương Ngọc có vẻ tinh thần sa sút, suốt ngày nằm trên giường, trang điểm cũng lười, Hương Quế lại càng trở nên cẩn mẫn, đêm trong phòng ngoài phòng quét tước không nhiễm một hạt bụi, ngay cả đồ dùng linh tinh cũng lau sạch sẽ sáng loáng.

“Cũng không biết có sống quá ngày mai hay không, người làm sạch sẽ như vậy cho ai xem... Đồ ngốc!” Vô tình nhìn thấy Hương Quế bận rộn, Hương Ngọc bực chán bồng dựa vào tường ngồi, nói thầm chửi rủa hai câu.

Hương Quế vốn chất phác, hiện tại càng trở nên không thích nói chuyện, tự làm việc của chính mình, cũng không tiếp lời. Một tay bưng lên chậu nước rửa, một tay nhắc lên màn cửa chuẩn bị hắt ra ngoài, không ngờ lại đối diện khuôn mặt tươi cười so với hoa xuân còn kiều diễm.

“Tỷ tỷ!” Mạc Thương nhảy đến trước mặt Hương Quế, hưng phấn kêu lên.

Hương Quế lấp bắp kinh hãi, đem chậu nước cầm trong tay để xuống đất, kéo Mạc Thương vào phòng. “Sao người lại tới chỗ này? Hai ngày qua không yên ổn cho lắm... Người đừng xông loạn.”

“Ta đến thăm người.” Mạc Thương cười hi hi nói, một chút cũng không lấy dính không khí căng thẳng bốn phía. “Hi... Ta có chút phiền toái, muốn mời tỷ tỷ giúp đỡ.”

Phiền toái? Nhìn nàng làm sao giống có phiền toái, giống như đang hỏi người ăn cơm hay không. Hương Quế có chút buồn cười, lôi kéo nàng ngồi ở trên tháp chính mình vừa thu dọn, “Ta có thể giúp được sao?” Nàng tuy rằng vụng về, lại không quên cô gái không rõ lai lịch này.

Hương Ngọc ngồi trên giường ngây ngốc ngất ngây, nàng thế nào cũng không nghĩ tới Hương Quế sẽ quen biết một người như vậy, không tự giác chui ra từ trong chăn, “Ách... A Quế, vị cô nương này là...” Nếu nàng nhớ không lầm, cô gái này hình như là người chàng vụng hôm kia tới quân doanh, dường như thân phận không thấp.

Mạc Thương nhìn về phía Hương Ngọc tóc rối tung, quần áo không chỉnh, lễ phép hướng nàng cười cười, “Ta gọi là Mạc Thương, quấy rầy tỷ tỷ.” Nói xong, không đợi Hương Ngọc đáp lời, lại chuyển hướng Hương Quế. “Ta buồn, muốn đi chung quanh một chút, tỷ tỷ đi cùng ta được không?”

Cái này gọi là phiền toái? Hương Quế sợ run, còn không trả lời, Hương Ngọc đã vút chân nhảy xuống, “A Quế có việc, ta đi cùng cô nương đi.” Vừa nói vừa bắt đầu chuẩn bị.

Hương Quế sớm thói quen sự bá đạo của Hương Ngọc, cũng chỉ lơ đãng, lộ ra một nụ cười thật thà chất phác, “Ừm, Hương Ngọc biết nói chuyện, có nàng đi cùng người sẽ không buồn chán...” Đột nhiên nhớ tới cái gì, trong mắt nàng hiện lên lo lắng, “Có điều không biết có thể ra ngoài hay không?” Phải biết rằng hai ngày qua các nàng không thể đi đâu.

Hương Ngọc đảo cặp mắt trắng dã, cảm thấy Hương Quế quả thực gốc hết thuốc chữa.

Mạc Thương tuy rằng cũng không nói gì, nhưng biểu tình nhảy nhót lại âm thầm xuống, rầu rĩ không vui ngồi ở chỗ kia, túm ống tay áo Hương Quế không bỏ. Hương Quế trì hoãn, không nhận ra, chỉ bồi ngồi ở chỗ kia chờ Hương Ngọc rửa mặt chải đầu, cũng không tìm một hai câu đến giải buồn.

Một lát sau, Hương Ngọc rửa mặt chải đầu xong xuôi, đi vào trước mặt hai người, cười đến có chút nịnh nọt lấy lòng. "Cô nương, chúng ta đi thôi."

Mạc Thương cắn môi dưới không hé răng, cũng không đứng dậy. Hương Quế kỳ quái, đang muốn mở miệng thúc giục, Hương Ngọc dù sao là người khôn khéo, lập tức nhìn ra manh mối, trong lòng không khỏi có chút ghen tỵ Hương Quế, ngoài miệng lại vội nói: "Hương Quế cùng đi đi, nhiều người càng náo nhiệt." Nàng biết nếu chọc cô gái trước mặt mất hứng, ai cũng sẽ không có lợi lộc.

Nghe vậy, Hương Quế có chút kinh ngạc, tối tăm trên mặt Mạc Thương lại tan đi, lộ ra lúm đồng tiền sáng lạn như ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bởi vì quanh năm suốt tháng bị cát bụi cùng chiến hỏa xâm nhập, bức tường thổ thành bị đục khoét loang lổ không trọn vẹn, dưới ánh mặt trời, có một cổ cảm giác nói không nên lời bị trắng cùng thê lương.

Đường lớn trong thành bay lên bụi đất, người đi đường rất nhiều, bay đầy mắt, mũi, miệng. Biên thành cần cỗi, cuộc sống dân chúng kham khổ, mọi người cho dù mỉm cười với nhau, trong nếp nhăn đuôi mắt khóe môi dường như cũng bí mật mang theo sầu khổ.

Nhưng cho dù tại dạng địa phương này, Mạc Thương vẫn vẻ mặt hưng trí bừng bừng, một đôi mắt to sáng ngời linh động càng không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Ven đường cũng có chút quán nhỏ, bán một ít đồ chơi vật dụng, nàng phảng phất như chưa bao giờ thấy qua, đối mỗi một dạng đều cảm thấy mới mẻ không thôi.

Dùng nhánh cỏ bện thành, tơ hồng đan chéo, kim loại mài chói lọi, thủ công thô ráp...

"Di, cái này thật đẹp!" Ngồi xổm trước một quán nhỏ bán đồ chơi, Mạc Thương cầm lấy một chiếc vòng tay, ngạc nhiên kêu lên.

Hương Quế cùng Hương Ngọc hai mặt nhìn nhau, không rõ loại đồ vật cho đứa nhỏ chơi đùa sao có thể lọt vào mắt nàng, phải biết rằng chỉ có nữ tử nhà nghèo mới có thể dùng cỏ bắc đèn đầy dẫy nơi sơn dã làm thành trang sức, bình thường mọi người rất ít mua. Mà trên người Mạc Thương tùy ý lấy một đồ vật, cho dù về chất liệu hay kỹ thuật thủ công, cũng so với chút đồ chơi này tốt hơn bao nhiêu lần.

"Cái này cũng rất đẹp..." Nàng buông vòng tay, lại cầm lấy một chiếc khác, làm cho hai nàng cũng nhìn không được ở bên cạnh nàng ngồi xổm xuống, tò mò đánh giá những vật nhỏ bình thường ngay cả các nàng cũng không để vào mắt, muốn biết chúng nó đặc biệt chỗ nào, có thể hấp dẫn Mạc Thương như thế.

Đúng lúc này, tiếng chân chột vang lên, từ cửa thành nổi lên cuộn cuộn bụi đất, hướng trong thành bay nhanh mà đến, người qua đường đều che miệng mũi chạy trốn.

Ba người cũng bị quấy nhiễu, đứng dậy tránh sang một bên.

"Người nào cuồng vọng như thế..." Mạc Thương thấp giọng tự nói, neho lại mắt hướng hoàng thành nhìn đi. Hơn mười nam tử cao lớn cười ngửa, khuôn mặt bị bụi đất che khuất, rất mờ hồ.

"Nha..." Hương Quế kinh hô, chỉ vì nhìn thấy một tiểu hài tử ở trên đường lớn chơi đùa khi đang chạy trốn bị vấp ngã, mắt thấy sẽ bị vó ngựa đạp thành thịt nát, trái tim không khỏi nhảy tới cổ họng.

Mạc Thương hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đột ngột từ mặt đất lao lên, một phen túm lấy đứa nhỏ đang quỵ rạp trên đất cấp tốc rút lui. Tất cả phát sinh trong phút chốc, khi đứa nhỏ phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa, mọi người đang chân kinh mới hồi phục tinh thần, nhìn về phía Mạc Thương bị tiểu hài tử ôm chặt đuôi khóc nước mắt nước mũi tùm lùm, trên mặt đều lộ ra thần sắc sùng bái cùng cảm kích.

Mạc Thương để mặc tiểu hài tử ôm, đứng giữa đường ngăn người tới, sắc mặt cực độ khó coi. Thấy rõ người tới là vài hán tử, Hương Quế Hương Ngọc sợ tới mức chạy nhanh tiến lên một trái một phải kéo lấy Mạc Thương, muốn túm nàng ra xa, nhưng lại phát hiện túm cũng không động dấy.

"Các ngươi đem hán sang một bên." Mạc Thương đem tiểu hài tử bị kinh hách vẫn khóc không ngừng giao cho hai người, trong giọng nói có một cỗ uy nghiêm làm cho người ta phục tùng theo bản năng, hoàn toàn không còn tính trẻ con như bình thường.

Một khắc kia, Hương Quế mới biết được, hóa ra Mạc Thương cũng không hoàn toàn thiên chân rực rỡ như vẻ ngoài biểu hiện.

"Thật là uy phong, Yến Từ Kỳ!" Vừa đem tiểu hài tử giao ầu thân, Hương Quế chưa kịp xoay người, bên kia đã truyền đến thanh âm Mạc Thương lạnh như băng trào phúng, không khỏi ngẩn ra, hóa ra bọn họ quen biết.

Nam nhân cầm đầu, một thân trường bào màu đen, tuấn dung cương nghị, mặt như đao khắc, vô hình bên trong lộ ra một cỗ khí phách.

"Tiểu Thương?" Giọng nam trầm thấp thuần hậu, âm cuối hơi hơi cất cao, nhưng lại ẩn hàm loại tình cảm vui sướng, hiển nhiên không dự đoán được sẽ gặp cố nhân ở nơi này.

Mạc Thương cười lạnh, nhìn Yến Từ Kỳ xoay người xuống ngựa.

"Nơi này không phải Bắc quốc của ngươi, Yến Nam Hầu kiêu ngạo sai địa phương rồi." Ngược lại với sự thân mật của nam nhân, sự phản cảm của nàng có vẻ làm cho người ta có chút không thể lý giải.

Nhìn ra vài người trước mắt đều không phải người bình thường, Hương Quế không khỏi vì Mạc Thương lau một phen mồ hôi. Nhưng thật ra đôi mắt Hương Ngọc lại sáng trong suốt, trong lòng ẩn ẩn hiểu được thân phận nhà đầu đi cùng các nàng này giờ so với chính mình cao hơn rất nhiều.

Yến Từ Kỳ cũng không tức giận, mỉm cười, nói: "Bởi vì muốn lập tức có thể nhìn thấy Nhạn Bắc, cho nên hơi vội chút, là ta không đúng."

Người này phong độ vô cùng tốt, hơn nữa bộ dạng khí vũ hiên ngang, làm cho người qua đường vốn tức giận bất bình cũng không tự giác quên đi, chú tâm vào hắn, hy vọng Mạc Thương không cần tiếp tục truy cứu.

Mạc Thương cười lạnh, "Thiếu chút nữa là một mạng người, ngươi chỉ dùng mấy chữ “vội vàng xao động” liền muốn bỏ qua?" Hiển nhiên, nàng cũng không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

"Cô nương, coi như hết, vị gia này cũng không có ý."

"Đúng vậy, cũng không xảy ra chuyện gì."

"Đúng rồi, đúng rồi..."

Yến Từ Kỳ không nói chuyện, đã có người qua đường hát đệm thay hắn, mẫu thân đứa nhỏ thiếu chút nữa tang thân dưới vó ngựa cũng ở trong số đó.

Mạc Thương nhìn mọi người chung quanh liếc mắt một cái, giận dữ mà cười, bỗng nhiên phui tay bỏ đi, không để ý tới Yến Từ Kỳ ở phía sau kêu gọi âm ỉ, cũng quên Hương Quế hai người.

Hương Quế Hương Ngọc nghĩ đến không có nàng theo cùng, trở về quân doanh chỉ sợ sẽ bị trừng phạt, vội vàng đuổi kịp.

Đi hai bước, Hương Quế đột nhiên quay đầu, nhìn về phía quán nhỏ ban nãy ba người cùng xem, hơi hơi do dự, liền vội vàng quay lại, lấy một văn tiền, mua chiếc vòng cổ bạc kia.

*****

Trở lại doanh địa, Hương Ngọc luôn luôn kinh ngạc xuất thần. Hương Quế đi bưng đồ ăn, châm ngọn đèn, thế này mới gọi nàng cùng nhau ăn.

"Ai, nếu có thể cùng vị gia kia một đêm, thật sự là chết cũng đáng." Trên mặt Hương Ngọc hiện lên khát khao mơ mộng, giọng điệu có chút hoảng hốt.

Hương Quế kinh ngạc dừng đũa, vì một người khôn khéo lời đời như Hương Ngọc lại nói ra lời này mà kinh ngạc không thôi. Yến Từ Kỳ là loại người nào? Anh trắng trên bầu trời cùng cô đại trong bùn đất có thể nào đặt cùng một chỗ. Trong lòng nàng cũng có người để mình tưởng niệm, có điều đối nàng mà nói, có thể nhìn người kia, đã là ông trời ban ân. Những thứ khác, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

"A Ngọc, hắn không phải người bình thường." Nàng mở miệng nhắc nhở, cổ đầu Hương Ngọc đang miên man suy nghĩ. Lấy thân phận của vị gia kia, muốn dạng cô nương như thế nào chả có, làm sao có thể chạm vào loại kỹ nữ hạ đẳng nhất như các nàng. Có điều lại nói tiếp, có lẽ bởi vì Mạc Thương cô nương không thích, cho nên nàng cũng đối Yến Từ Kỳ không có hảo cảm.

Hương Ngọc trắng mắt liếc nàng một cái, vẻ mặt rất mất mặt.

"Ta biết."

Hương Quế cười cười, lại cầm lấy chiếc đũa, vui đầu ăn cơm.

"Ngươi cùng cô nương kia quen biết như thế nào?" Hương Ngọc cắn miếng cái củ, và một ngụm cơm, mơ hồ không rõ hỏi. Nhìn chăm chăm ánh mắt Hương Quế sáng rõ như con chuột, mang theo đồ kỳ không chút nào che giấu.

Gió tiến vào từ khe cửa, ngọn đèn hôn ám run run, lung lay như sắp tắt.

Hương Quế nghĩ đến tình cảnh hôm kia gặp Mạc Thương, nhếch miệng sung sướng nở nụ cười.

"Buổi sáng hôm kia đi giặt quần áo gấp bên dòng suối." Nàng không thích nói nhiều, chỉ nói một câu như vậy, lại trầm mặc, nhưng trong đầu cũng không tự giác lặp lại chuyện sáng hôm đó. Cô gái xinh đẹp động lòng người, nam tử tôn quý xinh đẹp như tiên...

Giữa cuộc đời chua xót của nàng khi còn sống, sợ cũng chỉ có một sự kiện này đáng giá nhớ lại.

Hương Ngọc tự nhiên không hài lòng nội dung ít ỏi như vậy, lập tức không ngừng truy vấn, nhưng rốt cuộc cũng không hỏi được gì. Nàng biết tính nết Hương Quế, mặc dù không cam lòng cũng chỉ có thể từ bỏ.

"Ai, A Quế, không bằng ngươi đi tìm Mạc cô nương, để nàng tìm giúp chúng ta một việc sai vặt, thoát ly thân phận ti tiện này." Đầu óc Hương Ngọc xoay chuyển mau, tỉnh táo lại, lập tức nghĩ đến chuyện đó.

"Lấy thân phận của nàng, thực dễ dàng làm được." Có cơ hội phải nắm lấy, Hương Ngọc từ rất sớm đã học được điều này.

Hương Quế lại có chút do dự, "Ta cùng Mạc cô nương cũng chỉ gặp qua hai lần..." Đi tìm người ta giúp đỡ, người ta sẽ nghĩ như thế nào?

"Ngốc chết đi, ngươi cho rằng ngươi có bao nhiêu cơ hội quen biết một người giống Mạc cô nương?" Hương Ngọc nhắc chiếc đũa, ở trên đầu Hương Quế nhẹ nhàng gõ, mắng: "Ngươi còn muốn cùng những nam nhân thối tha ở đây ngủ ngày? Chúng ta sớm không có mặt mũi, thì sợ gì mất mặt?"

Hương Quế giật mình, nhìn chiếc bát vàng vọt trong tay, nghĩ lại xác thực là thế này. Hiện tại còn gì cốt khí hay thể diện nữa, không khỏi buồn cười.

Được, phải thử một chút, cho dù bị người ta khinh thường, cũng sẽ không tệ hơn so với tình cảnh hiện tại của các nàng. Nàng đã chịu đủ!

"Được." Mơ hồ đáp ứng, nàng cũng không hứa hẹn bao nhiêu.

Dù sao chuyện ngày mai, ai cũng khó nói trước, trước mắt nàng chỉ có thể đáp ứng, không thể làm gì nhiều hơn.

*****

Hương Quế cùng Hương Ngọc như thế nào cũng không tưởng tượng được, chưa kịp nhìn thấy Mạc Thương, vận mệnh các nàng đã xảy ra chuyển biến lớn.

Bởi vì chuyện Thanh Song ám sát Lục Vương gia, tất cả doanh kỹ đều cùng chịu nạn. Vì tránh xuất hiện chuyện tương tự, cùng việc phòng ngừa gian tế ẩn nấp trong đó, tất cả doanh kỹ trong quân tây bắc đều bị đưa về phía nam. Lúc này, nếu có ai nguyện ý gả cho quân sĩ bị thương trong chiến tranh, sẽ ban cho nửa mẫu đất, hai gian phòng ở, an cư ngay tại bên cạnh. Hương Quế Hương Ngọc không thể không lập tức tính toán tốt cho tuổi già của chính mình.

Cuối cùng, Hương Ngọc cầm tiền phân phát, trở về phía nam. Mà Hương Quế, phân phối ột quân sĩ mất đi một chân trong chiến đấu. Không có ai biết lựa chọn nào là tốt nhất, tóm lại, đối với các nàng mà nói, đều có ý nghĩa mở ra một đoạn nhân sinh mới hơn.

Hương Quế cùng nam nhân kia tên gọi Hà Bình Quý, từng là binh lính pháo binh, trong trận chiến gần đây cùng Tây Di mất đi đùi phải, nhưng vẫn còn sống. Hương Quế về sau, mới biết được hẳn không chỉ mất chân, còn bị thương đến giống nòi, không thể sinh hoạt vợ chồng.

Hà Bình Quý là một mẫn phu, tính tình táo bạo, hơn nữa uất ức tàn phế, làm cho hẳn một khi không hài lòng liền đối Hương Quế vừa đánh vừa mắng. Hương Quế không danh không phận theo một nam nhân mất sức lao động nhà chỉ có bốn bức tường, vốn thực ủy khuất, nhưng nàng nghĩ nếu hai người hòa khí, cũng có thể diu nhau chống đỡ nửa đời, lại không nghĩ gặp một người như vậy. Tính tình nàng tuy rằng nguội lạnh, nhưng cũng không chịu yên lặng. Thời gian dài, liên tục mình chuyển đến phòng củi ngủ, mỗi ngày chỉ phụ trách chăm sóc cho hẳn hẳng ngày ba bữa, còn lại hờ hững. Hà Bình Quý cũng không thể làm gì nàng, dù sao còn phải dựa vào nàng nuôi sống. Như vậy, hai người cũng trôi qua mấy tháng.

Mỗi đêm, khi Hương Quế chấm dứt một ngày lao động nằm ở trên chiếc giường trong phòng củi đơn sơ mà lạnh như băng, nàng đều không tự chủ được nhớ tới cổ hương, nhớ tới hồ nước cùng cây liễu, còn có Phượng Nhận Bắc giống như tiên nhân cùng Mạc Thương. Trí nhớ tốt đẹp này giống như phát sinh ở kiếp trước, kiếp này đối với nàng mà nói, cũng chỉ là phòng củi úm trước mắt cùng ván giường khiến xương cốt người đau dưới thân.

Những ngày như thế đến tận cùng muốn kéo dài tới khi nào, nàng không thêm nghĩ nữa, chỉ thực cố gắng thực cố gắng còn sống, làm hết khả năng để nuôi sống nam nhân ý lại vào chính mình.

Ngày ẩm áp luôn thực ngắn, mà rét lạnh lại kéo thật dài. Tuyết đầu mùa qua đi, liên miên mấy tháng đều có tuyết lớn.

Ngày đó, trong tiếng bước chân dẫm lên tuyết kéo kết, trong gió tuyết mờ mịt run run gian phòng nhỏ nghênh đón hai vị khách không mời mà đến. Áo khoác lông cừu màu đen, áo choàng chôn bạc, hiển nhiên đều là người phú quý.

Khi đó, Hương Quế đang cùng Hà Bình Quý khó được bình thần ngồi cùng một chỗ ăn cơm trưa. Trên bàn có một đĩa rau, hai chén cháo nóng.

Chấn động làm rơi bông tuyết trên người, nam nhân áo trắng đưa tay lấy xuống mũ áo choàng, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ nhân thần cộng phần*, có điều sắc mặt tái nhợt, giống như ôm bệnh nhẹ trong người.

Hương Quế liếc mắt một cái, thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng. Hóa ra người nọ đúng là Phượng Nhận Bắc nàng thường thường nhớ tới. Chẳng qua nhìn vẻ mặt hẳn hờ hững, hiển nhiên sớm quên nàng, tự nhiên, có thể ngay từ đầu hẳn chưa từng đem nàng đề vào mắt.

Trái tim Hương Quế thùng thình nhảy loạn, không dám liếc hẳn thêm một cái, cúi đầu tiếp đón hai người ngồi xuống. Ngay cả chính nàng cũng không rõ, vì sao đáy lòng không hy vọng hẳn nhận ra mình.

Một người nam nhân khác anh vĩ hiên ngang, vô hình làm cho người ta một cỗ cảm giác áp bách cường đại, cũng là ngày ấy ở trong thành cười ngạo trên đường cái lao thẳng về phía trước thiếu chút nữa đâm vào tiểu hải tử - Yến Từ Kỳ.

Đột nhiên đến đây hai người khí độ bất phàm như vậy, ngay cả Hà Bình Quý luôn luôn kiêu ngạo cũng không tự giác trở nên sợ hãi rụt rè.

“Đồng” một tiếng, Yến Từ Kỳ đem một thỏi bạc hơn mười hai lượng quăng ở trên bàn, "Nấu cho ta một chút nước ấm, lại làm chút đồ ăn." Hắn lạnh lùng phân phó, liếc mắt đồ ăn trên bàn, ánh mắt lộ ra thần sắc chán ghét, cùng người ngày ấy khiếm tốn đối mặt Mạc Thuong ở trên đường hoàn toàn khác nhau.

Hà Bình Quý nhìn thấy bạc, hai mắt không khỏi tỏa ánh sáng, vừa thúc giục Hương Quế đi làm việc, vừa đưa tay ra lấy bạc.

Yến Từ Kỳ cũng không để ý tới, chuyển hướng Phụng Nhận Bắc đã ngồi xuống, vẻ mặt lập tức trở nên nhu hòa.

"Nhận Bắc, để ta xem thương thế của ngươi."

Khỏe môi Phụng Nhận Bắc hiện lên một chút trào phúng, rũ mắt, "Không tất yếu."

Yến Từ Kỳ có chút ảo não, "Đến tốt cùng ngươi muốn giận ta tới khi nào?"

Thanh âm nhắm mắt “Bộp bộp” trong căn phòng đơn sơ vang lên, hắn nhướng mày, quay đầu, nhìn thấy Hà Bình Quý một tay cầm bạc, một tay bưng bát, theo miệng bát khò khè uống cháo. Bộ dáng không coi ai ra gì kia, làm ột ngọn lửa vô danh trong lồng ngực nổi lên.

"Cút đi!" Trong tiếng quát lạnh, hắn dương tay áo cách không quạt bay chiếc bát trong tay Hà Bình Quý.

Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, Hà Bình Quý bị dọa mất mũi trắng bệch, không dám nói nửa câu, răng run run chống gậy bò ra cửa.

"Yến Từ Kỳ, ngươi đây là làm cho ta xem?" Phụng Nhận Bắc hơi nhếch môi, cười nhẹ, có điều thanh âm rõ ràng có chút suy yếu.

Yến Từ Kỳ hừ lạnh một tiếng, nổi giận một tay lấy bát đĩa trên bàn toàn bộ quét xuống mặt đất. "Nếu không vì xú nha đầu kia, ngươi sao lại theo ta... Nay tìm mọi cách lạnh lùng, từ đầu đến cuối ngươi... Ngươi chưa từng đem ta để ở trong lòng!"

Phụng Nhận Bắc liếc mắt cười, "Đúng vậy. Ta căn bản không đem ngươi để ở trong lòng." Thanh âm ôn nhuận, giọng điệu bình tĩnh, lại làm cho người ta cảm thấy trái tim băng giá.

Yến Từ Kỳ nghe vậy trên trán gân xanh tăng vọt, nhắm mắt lại, mắt thật lớn sức lực mới không chế được chính mình.

Đúng lúc này, Hương Quế bưng nước ấm đi đến, nhìn mặt đất một mảnh hỗn độn, hoảng sợ.

"Ta muốn nàng giúp ta rửa sạch miệng vết thương." Chỉ vào Hương Quế, Phụng Nhận Bắc không nhìn bộ dáng Yến Từ Kỳ cố nén tức giận, thản nhiên nói, trong giọng nói có kiên định không tha.

Hương Quế mờ mịt nhìn hai người, không biết là tình huống gì.

Yến Từ Kỳ trừng mắt Phụng Nhận Bắc, sau một lúc lâu, mới oán hận phun ra một hơi, thỏa hiệp .

*****

Hương Quế run run bắt tay cởi bỏ áo sơ mi nhiễm máu của Phụng Nhận Bắc, không khỏi thở hốc vì kinh ngạc. Chỉ thấy tại bộ ngực vốn trắng nõn bằng phẳng kia, một miệng vết thương dài một tấc từ vai phải thẳng đến ngực trái, da thịt lộ ra, cực kỳ dữ tợn, máu đã ngừng lại, không thương vào xương cốt.

"Không cần sợ hãi." Phụng Nhận Bắc nhìn sắc mặt Hương Quế trắng bệch, ôn nhu an ủi nói. "Chỉ cần rửa sạch chỗ bị thương, bôi thuốc, lại dùng băng vải sạch sẽ bó lại là được." Hắn luôn như thế này, đối với người nào cũng đều ôn nhu, nhưng đối người nào cũng đều vô tâm.

Đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện với chính mình, tim Hương Quế đập vừa nhanh vừa vội, căng thẳng dường như không thở nổi. Cho đến khi một tiếng kêu đau đớn truyền vào trong tai nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng, liền bị một cỗ sức mạnh sắc bén hất té sang một bên.

"Cút ngay! Chân tay thô kệch ..." Thanh âm tức giận của Yến Từ Kỳ trong phòng nhỏ vang lên, Hương Quế còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy má phải đau nóng rất, đầu óc ong ong.

"Nếu ngươi chạm vào ta, thì chờ nhặt xác đi." Vào lúc nàng cố hết sức từ mặt đất đứng lên, bên tai truyền đến thanh âm nói chuyện thản nhiên của Phụng Nhận Bắc. Không vội, không giận, lại làm cho người ta không dám lơ đãng.

Đứng vững, Hương Quế mới nhìn rõ khuôn mặt lúc xanh lúc hồng của Yến Từ Kỳ, chẳng qua mắt phải có chút mơ hồ, mặt nàng sưng đau.

"Người lại đây... Đem thuốc kia bôi lên mắt, lập tức sẽ hết sưng." Phụng Nhạn Bắc không hề để ý tới Yến Từ Kỳ xấu hổ đứng thẳng bên người, hướng Hương Quế ôn nhu nói, đồng thời giờ cầm về phía cái chai xanh biếc trên bàn.

"Đó là thuốc trị thương cho người..." Yến Từ Kỳ khản trương, thốt ra lời nói, lại bị ánh mắt lạnh nhạt của Phụng Nhạn Bắc bức trở về.

"Ta không sao, không có việc gì..." Hương Quế cũng đã hiểu được, cuống quýt bắt tay vào làm, vội vàng mà ngốc ngốc. Thấp kém như nàng sao có thể sử dụng thuốc trị thương cho hắn?

Phụng Nhạn Bắc cười nhẹ, cũng không miễn cưỡng, "Như vậy người lại đây bôi thuốc giúp ta."

Hương Quế do dự nhìn Yến Từ Kỳ hung thần ác sát, lại phát hiện đôi môi Phụng Nhạn Bắc tái nhợt không chịu nổi lạnh, đánh mắt tất cả bản thân.

Lúc này, nàng hết sức cẩn thận, hơn nữa tay chân luôn luôn lưu loát, rất nhanh liền giúp đỡ Phụng Nhạn Bắc xử lý tốt miệng vết thương.

Thu dọn phòng ở sạch sẽ, Hương Quế đi nấu cơm cho hai người, Hà Bình Quý đang trước phòng bếp, trong tay cầm một thứ gì đó đen ngòm cần cần.

Nhìn đến bộ dáng đáng thương uất ức của hắn, trong lòng nàng lại có chút không đành lòng, vì thế lấy một chén cháo còn lại trong nồi đưa cho hắn.

Ngoại trừ một túi bột mì trắng nhỏ để dành cho lễ mừng năm mới, trong nhà không có đồ gì tốt hơn. Hương Quế tìm ra chiếc túi kia, dùng nước tắm, nấu một bát mì. Thả chút gia vị đồ ăn đi vào, còn chưa bung ra, mùi thơm phắc mũi đã làm Hà Bình Quý ngồi ở một bên thiếu chút nữa chảy nước miếng. Có điều chứng kiến sự lợi hại của hai người kia, lòng còn sợ hãi mà không dám làm cản.

Khi Hương Quế bung hai chén mì nóng hôi hổi đi vào nhà chính, Phụng Nhạn Bắc đang mệt mỏi tựa vào chiếc bàn, một tay đỡ trán, nhắm mắt dưỡng thần. Yến Từ Kỳ ngồi ở đối diện, mắt không chớp nhìn hắn. Nghe được tiếng bước chân, hai người ai cũng không động. Cho đến khi Hương Quế đem bát đặt ở trên bàn, Phụng Nhạn Bắc mới chậm rãi mở mắt ra, khi nhìn đến đồ ăn trong chén, nhủ thầm.

"Đây là đồ ăn tốt nhất trong nhà rồi." Trước khi Yến Từ Kỳ phát tác, Hương Quế đã giải thích. Nàng biết thân phận hai người tôn quý, quen ăn thịt cá, tất nhiên không thể nhìn nổi những đồ ăn người nghèo bọn họ bình thường đều luyện tiết ăn. Chẳng qua thời tiết băng thiên tuyết địa, lại cách thị trấn rất xa, cho dù có tiền cũng không mua được thịt cá, có thể thế nào?

Biết nàng nói lời nói thật, cho dù Yến Từ Kỳ cũng không thể làm gì. Nhưng đối với hai người mà nói, hai chén mì này thật sự khó có thể nuốt xuống, đều chỉ lung tung ăn hai miếng liền gác đĩa. Tiệc nghi cho Hà Bình Quý vẫn chảy nước miếng canh giữ ở phòng bếp.

*****

Hai người vốn tính nghỉ ngơi một chút liền tiếp tục chạy đi, không ngờ Phụng Nhạn Bắc đột nhiên phát sốt, bắt đầu đổ mồ hôi, chỉ phải ngủ lại. Hà Bình Quý tất nhiên ngủ ở phòng củi, Hương Quế không muốn ngủ cùng hắn, vì thế ngủ ngay trên đồng củi.

Nửa đêm, Hà Bình Quý đột nhiên đau bụng, bắt đầu đổ mồ hôi rồi khỏi ổ chăn ấm áp, ra bên ngoài giải quyết. Khi trở về đi qua phòng chính, nghe được bên trong có động tĩnh, không tự giác lặng lẽ thò lên xuyên qua khe cửa nhìn trộm.

Trong phòng vẫn đốt đèn, ánh sáng hờn ám, có thể thấy Yến Từ Kỳ đối Phụng Nhạn Bắc làm cái gì, Hà Bình Quý xem nửa ngày, mới bỗng nhiên phản ứng lại đây, "à" một tiếng kêu lên, chột ý thức được chính mình gây họa, cũng đã không kịp im tiếng.

Khi Hà Bình Quý đứng dậy, Hương Quế liền tỉnh, mơ mơ màng màng thật lâu, nhưng vẫn không nghe tiếng hắn trở về, không khỏi có chút kỳ quái. Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, sau lại ngủ tiếp. Cho đến sáng sớm, mới rõ ràng phát hiện, trên chiếc giường gỗ nhỏ trống trơn, Hà Bình Quý một đêm không trở về, lúc này nàng mới bắt đầu có chút bất an.

Ngay cả rửa mặt chải đầu cũng không làm, nàng muốn đi tìm, lại vào lúc mở ra cửa phòng củi nháy mắt cứng đờ, tay chân vốn không nóng hổi nháy mắt lạnh băng. Chỉ thấy phía trước phòng chính một người lấy một loại tư thế cực kỳ cổ quái nằm đó, dường như bị tuyết hoàn toàn che lấp.

Không cần đến gần, Hương Quế đã đoán được là ai. Nàng theo bản năng nhìn cánh cửa phòng chính đóng chặt, thế này mới do dự bước lên.

Hà Bình Quý. Đã tắt thở lâu ngày, thân thể lạnh băng cứng ngắc...

Ngày hôm qua còn hoàn hảo, tại sao cứ như vậy mất đi? Hương Quế chỉ ngây ngốc ngồi ở đó, nói không nên lời trong lòng là tư vị gì. Nàng là doanh kỹ, tự nhiên không ít lần nhìn qua đánh bạc, thường thường trước một khách còn là một con người, ngay sau đó liền không thể nói chuyện. Lẽ ra sớm nên thói quen, nhưng là...

"Nữ nhân, mang nước ấm lại đây." Cánh cửa "chỉ nha" một tiếng mở ra một cái khe, thanh âm Yến Từ Kỳ từ bên trong truyền đến, sau đó oành một tiếng, lại bị đóng lại.

Hương Quế sợ run một lát, thế này mới xoay lại thì thể lạnh lẽo cứng ngắc của Hà Bình Quý, định kéo tới phòng củi. Không ngờ lại nhìn thấy trên mặt hắn nỗi sợ hãi kinh hoàng muốn chết, cùng vết máu đọng lại bên khóe môi.

Hấp một ngụm khí lạnh, nàng buông tay ra lui vài bước, rồi sau đó bỗng nhiên quay đầu chạy hướng phòng củi, luống cuống tay chân thu dọn quần áo của chính mình. Hà Bình Quý là bị người hại chết, trừ bỏ người mặc hắc y trong phòng chính, nàng không nghĩ ra còn có ai. Nàng chưa muốn chết, hiện

tại không đi còn đợi đến khi nào.

"Nước ấm của ta đâu?" Không biết khi nào, Yến Từ Kỳ đi tới cửa phòng củi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hương Quế.

Tay Hương Quế run lên, gánh nặng chưa buộc tốt bị tăn ra, vài bộ quần áo cũ nát rơi xuống.

Yến Từ Kỳ hít lại tuần mâu, cười lạnh nói: "Phải đi cũng không cần gấp gáp, chờ bằng hữu của ta khỏe lên, muốn ta tiễn ngươi một đoạn đường cũng không có vấn đề gì."

Mặt Hương Quế xám trắng, biết chính mình không có lựa chọn nào khác. Nàng thậm chí nghĩ không rõ, đang tốt lành vì sao sẽ đưa tới họa sát thân.

Thi thê Hà Bình Quý bị buộc kéo dài lòi đến sau nhà, Hương Quế tận mắt nhìn thấy Yến Từ Kỳ dùng chường phong đao lên bùn tuyết bao trùm, ngay cả một chút may mắn tồn tại trong lòng cũng hoàn toàn biến mất.

Khi nàng đem nước ấm đến phòng chính, Phụng Nhạn Bắc vẫn đang hỗn loạn ngủ, sắc mặt so với hôm qua càng kém. Xem ra cái chết của Hà Bình Quý cùng hắn không có quan hệ, nghĩ đến điều này, Hương Quế không hiểu nhẹ nhàng thở ra.

Dưới sự giám sát của Yến Từ Kỳ, nàng thật cẩn thận vì miệng vết thương không hiểu vì sao lại vỡ ra của Phụng Nhạn Bắc thay thuốc cùng băng vải. Không thể tránh khỏi đụng chạm, phát hiện da thịt hắn nóng dọ người, nàng trở nên lo lắng.

"Vị gia này cần xem đại phu..." Cô lấy dũng khí, dưới ánh mắt lạnh như băng của Yến Từ Kỳ, Hương Quế bài trừ một câu.

Khóe môi Yến Từ Kỳ run rẩy hai cái, lại không để ý tới nàng.

Nhưng đến giữa trưa, hắn cũng Phụng Nhạn Bắc hướng thị trấn gần nhất tiến đến, thuận tay mang theo Hương Quế ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Thị trấn rất nhỏ, tìm lần toàn bộ thành, mới có một nhà y quán đơn sơ.

Lúc ấy trời đã ám, một lão nhân mặc bộ quần áo vừa bẩn vừa rách đang cúi người trong sân đun bếp lò. Nhìn thấy ba người, hắn có chút trì hoãn giương mắt, sau đó tiếp tục đốt củi trong khói đặc cuộn cuộn.

"Đại phu ở đâu?" Yến Từ Kỳ cách xa xa hỏi, lạnh lùng mà khinh bỉ.

Lão nhân há mồm muốn đáp, lại bị khói đặc nghẹn kịch liệt ho khan. Sau một lát mới lau nước mắt đi ra, hơi hơi dịch đến trước mặt ba người.

"Chính là lão." Thanh âm của hắn già cả mà khàn khàn, giống như bị gì đó sắc lẹm mà sát.

Yến Từ Kỳ hí mắt đánh giá hắn, trong mắt hiện lên bất mãn rõ ràng. "Trừ ngươi ra, còn có đại phu khác hay không?" Hắn không tin lão nhân ngay cả đi đường đều làm cho người ta lo lắng này.

Lão nhân hiển nhiên chưa từng gặp qua, bị ánh mắt lợi hại của Yến Từ Kỳ nhìn co rúm lại, "Không... toàn bộ Tiêu thành chỉ có ta còn xem bệnh. Những người khác, đều bị mang đến quân doanh." Thanh âm hắn có chút run lên, không biết bởi vì sợ hãi, hay vì tuổi lớn.

Yến Từ Kỳ nhắm mắt, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm khí, "Ngươi có thể xem bệnh hay không?"

Hương Quế vẫn không buồn hé răng kinh ngạc nhìn hắn, đại phu không thể xem bệnh có thể gọi là đại phu sao? Một khắc kia, nàng cảm thấy hắn còn ngốc hơn so với chính mình.

Lão nhân hiển nhiên có chút bản sự, trong quá trình xử lý thương thế của Phụng Nhạn Bắc động tác tuy bởi vì tuổi mà có vẻ chậm chạp, nhưng thủ pháp lão đạo rất quen, làm cho người ta không thể nghi ngờ năng lực của hắn.

Hương Quế không giúp được gì, liền đi giúp lão nhân đun bếp lò, sau đó vào nhà. Hương vị củi cháy tràn ngập xoang mũi, phòng ở lạnh như băng dần dần có một tia ấm áp.

Chuyện hầm được đốt được tự nhiên là Hương Quế làm. Sau khi vất vả dưới ánh mắt giám sát của Yến Từ Kỳ đốt Phụng Nhạn Bắc uống xong một bát được, Hương Quế mới hiểu được vì sao hắn không ngại phiền toái dẫn dắt chính mình ra đi. Trên đời này, có một loại người chuyên môn hầu hạ người khác, còn có một loại người chuyên môn được người khác hầu hạ. Yến Từ Kỳ thuộc loại người sau.

Buổi tối, Phụng Nhận Bắc thanh tỉnh một ít, trong lúc vô ý Hương Quế phát hiện ánh mắt hẩn nhìn Yến Từ Kỳ dị thường lạnh như băng, như đang nhìn kẻ thù.

“Người tên là gì?” Miễn cưỡng ngồi dậy, hẩn hỏi Hương Quế, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, thiếu ôn nhu ngày hôm qua.

Hương Quế nói. Nhận thấy được hẩn thay đổi, trong lòng có cảm giác cổ quái nói không nên lời, nàng hy vọng hẩn khỏe mạnh, hăng hái giống lần đầu tiên gặp mặt. Cùng này so sánh với, Hà Bình Quý chết đi tạo thành lo sợ nghi hoặc nho nhỏ trong lòng nàng, liền có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

“Buổi tối người ngủ trước giường ta.” Thản nhiên nói xong câu này, Phụng Nhận Bắc lại suy yếu nhắm mắt.

Hương Quế theo bản năng trộm dò xét mắt Yến Từ Kỳ, quả nhiên, sắc mặt hẩn trở nên xanh mét. Trong lòng có chút sợ hãi, không khỏi nghĩ đến Hà Bình Quý, hẩn bất quá là một người què không có chút tác dụng, tất nhiên là tối hôm qua khi đi tiểu đêm đã xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ không chết không mình bạch. Nhưng mà, nàng căn bản không có quyền cự tuyệt, hơn nữa, cũng không nghĩ tới cự tuyệt. Phụng Nhận Bắc đối nàng mà nói, là một sự tồn tại thực đặc thù, tuy rằng nàng xuất thân nghèo hèn, nhưng trong lòng cũng có niệm tưởng tốt đẹp chính mình muốn quý trọng, mà niệm tưởng này chính là hẩn cùng Mạc Thương, còn có liễu xanh cùng hồ nước ở quê nhà. Vì thế, cho dù biết rõ chính mình thiếu lực lượng, nàng vẫn hy vọng có thể cố gắng để hẩn lộ ra nụ cười giống như ánh dương.

Một đêm này, ba người ở chung một phòng. Yến Từ Kỳ ngồi ở chiếc ghế duy nhất trong phòng, Phụng Nhận Bắc nằm ở trên giường, mà Hương Quế ngồi ở trước giường, vô hình đem hai người kia cách ra.

Bếp sưởi hừng hực cháy, phóng ra nhiệt khí cùng vị than gay mũi.

Phụng Nhận Bắc khi ngủ khi tỉnh, ngủ cực không an ổn. Mỗi khi hẩn hơi có động tĩnh, Hương Quế sẽ lập tức bừng tỉnh, vì hẩn bụng trà rót nước, kiểm tra thương thế, cho đến khi hẩn lại đi vào giấc ngủ. Mà lúc đó, Yến Từ Kỳ sẽ luôn khăn trương hề hề nhìn bọn họ, lại bởi vì Phụng Nhận Bắc kháng cự mà không thể tới gần.

Có một lần Hương Quế vô tình quay đầu, thấy vẻ mặt Yến Từ Kỳ thần thiết cùng bất đắc dĩ, trong lòng vừa động, nhớ tới mấy tháng trước hẩn ở trên đường nói chuyện với Mạc Thương, loáng thoáng dường như bắt giữ đến chút gì đó, lại theo bản năng không dám nghĩ lại.

Mơ màng như vậy, thắm thoát đã bình an đến hừng đông, khi lão nhân rời giường lại đây kiểm tra, Phụng Nhận Bắc rốt cục giảm sốt.

Hương Quế vẫn luôn lo lắng thế này mới buông xuống một nửa, mà một nửa khác vẫn treo lơ lửng. Nàng không biết, chính mình khi nào thì sẽ cùng Hà Bình Quý đi chung một con đường.

*****

Xe ngựa lộc cộc đi lên phía trước, không nhanh không chậm. Hương Quế ngồi ở bên người Phụng Nhận Bắc, dễ dàng cho việc kịp thời chăm sóc hẩn. Yến Từ Kỳ ngồi ở đối diện, ánh mắt u ám, thần sắc âm tình khó đoán.

Thân mình vị công tử này vẫn đang suy yếu, phương diện chuyện phòng the nên tiết chế, nếu không bệnh tình sẽ chuyển biến xấu.

Trong đầu Hương Quế vẫn lặp lại lời dặn dò của lão đại phu trước khi rời đi, toàn bộ thân mình đều ngâm trong nước lạnh. Thân hẩn gió sương mấy năm, dạng đàm loạn gì chưa từng nghe qua thấy qua, ý tứ ẩn hàm trong lời nói đại phu, nàng vừa nghe liền phản ứng được. Nàng rốt cục biết vì sao Hà Bình Quý chết, nhưng nàng tình nguyện chính mình cái gì cũng không biết.

Trong xe ngựa thực im lặng, ai cũng không muốn nói chuyện. Đầu Phụng Nhận Bắc dựa cửa xe, lạnh lùng nhìn phong cảnh hiện lên ngoài cửa sổ, bộ dáng hờ hững như quanh mình tất cả đều cùng hẩn không quan hệ.

Hương Quế không rõ, hẩn có nhiều hộ vệ lợi hại như vậy, vì sao có thể chịu thương nặng như thế, nếu không thích thì vì sao lại đi theo người này, để hẩn chèn ép. Nàng vốn ngốc, trong đầu không thể suy nghĩ nhiều vấn đề, bằng không liền dễ dàng hồ đồ, cho nên những ý tưởng đó cũng chỉ chọt lóe mà qua.

Buổi sáng thấy Phụng Nhận Bắc giảm sốt, Yến Từ Kỳ lập tức đi mướn xe ngựa, mang theo hai người lên đường, ngay cả ở thêm một khắc cũng không tình nguyện. Một đường hướng về phía bắc, càng chạy càng hoang vắng, thật không biết hẩn muốn dẫn bọn họ đi đâu. Phụng Nhận Bắc chưa bao giờ hỏi, dường như căn bản không để ở trong lòng.

Giữa trưa, trời lại đổ tuyết, mắt ngựa bị sương mù, không chịu tiếp tục đi về phía trước. Bất đắc dĩ, Yến Từ Kỳ chỉ có thể để mã phu tìm một chỗ gần đây tránh tuyết nghỉ tạm.

Phụ cận không có gia đình nào, cũng không có chùa miếu linh tinh, chỉ có rừng cây thưa thớt cùng một mảnh đồng không sau khi thu hoạch, lớp tuyết thật dày đem hoa màu, rễ cây cùng bùn đất lưu lại bao trùm, một mảnh trắng xóa, làm cho người ta phân không rõ đường lối.

Mã phu ở bên cạnh rừng cây phát hiện một nhà đất nhỏ do nông nhân xây dựng dùng để trông coi hoa màu, bèn đánh xe ngựa đi qua.

Nhà đất rất nhỏ, bên trong trải rom rạ, Hương Quế đương nhiên muốn đi theo vào, lại bị Yến Từ Kỳ ngăn cản.

“Người đi kiểm chút củi về sưởi ấm.” Hẩn lạnh lùng phân phó xong, liền đi vào.

Biết nam nhân trước mắt tâm ngoan thủ lạt, Hương Quế không dám kháng nghị, chỉ có thể cứng rắn ngẩng đầu lên đội tuyết tìm kiếm mọi nơi, xa phu vốn hàm hậu, cũng đi theo giúp đỡ.

Đi đến cách đó không xa, Hương Quế lục tìm cây củ bị tuyết bao trùm, tuyết lớn sương mù che mờ hai mắt, căn bản không thấy rõ cách xa năm bước, càng không cần nói cái đến phòng nhỏ kia.

Nếu muốn chạy trốn, đây là thời cơ tốt nhất. Trong đầu nàng đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy.

“Ba nam nhân cao lớn, lại để một nữ nhân làm loại việc nặng này...” Thanh âm xa phu lâm lâm ẩn ẩn truyền vào trong tai, Hương Quế giật mình, nâng mắt nhìn chung quanh, lại không nhìn thấy người.

Nàng còn chưa thể đi. Một khắc kia nàng đột nhiên nhớ đến thương thế nghiêm trọng của Phượng Nhạn Bắc, biết chính mình không thể ra đi trước khi hãn khỏi hãn. Tuy rằng dường như Yến Tử Kỳ thực kiêng kỵ hãn, nhưng, hiển nhiên không có ý tốt. Huống chi, tại dạng thời tiết như này chạy trốn, bốn phía lại không có người, một nữ nhân như nàng, cơ hội có thể sống qua thực cực kỳ bé nhỏ.

Nàng tuy rằng ngu dốt, nhưng còn chưa đến mức lấy sinh mệnh của mình ra vui đùa, lập tức không tiếp tục miên man suy nghĩ, chỉ toàn tâm toàn ý đào lên tảng tuyết, thu thập cành cây vỏ cây khô.

*****

Vỏ cây bị tuyết bao trùm vẫn đang khô ráo, thực dễ dàng cháy lên lửa. Sắc mặt Phượng Nhạn Bắc vẫn không tốt lắm, bởi vì củ thiêu đốt tàn mát ra nhiệt độ mà dần dần khôi phục huyết sắc.

“Hương Quế, ngơoi ngồi lại đây.” Hãn đột nhiên mở miệng, thanh âm vẫn đang ồm ồm yếu.

Hương Quế theo lời dịch qua từ cửa, Phượng Nhạn Bắc vô lực nằm ngã xuống trên đùi nàng. Thân cận như vậy làm cho nàng có chút không biết làm sao, đồng thời cũng làm cho Yến Tử Kỳ thay đổi sắc mặt.

Nhưng mà đương sự lại hồn nhiên như không biết, bình yên nhắm mắt dưỡng thần. Dung nhan bình tĩnh ngủ, mặc cho ai cũng không đành lòng quấy rầy.

‘Chúng ta, một người Nhạn Bắc, một người Yến Nam, xem như cực kỳ có duyên’. Hoảng hốt, trong tai Phượng Nhạn Bắc dường như lại vang lên lời nói trêu đùa lố lạc không kiềm chế được của nam nhân kia.

Nhạn Bắc, Nhạn Bắc, trừ ngơoi ra, ai ta cũng không cần.

Một chút cười mơ hồ trào phúng hiện lên khóe môi Phượng Nhạn Bắc, hãn nghiêng mình, mặt hướng Hương Quế mà nằm, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, nhưng cũng làm cho tư thế của hai người có vẻ càng thêm ái muội.

Trong mắt Yến Tử Kỳ chợt lóe lên sát khí rồi biến mất, Hương Quế không tự giác rung mình, nhưng trong lòng lại bởi hành động vô cùng thân thiết thành linh xảy ra của Phượng Nhạn Bắc mà dâng lên ôn nhu, cũng không nhận thấy được sự nguy hiểm.

Gió theo khe cửa tiến vào, lửa bùng bùng nhảy lên. Mã phu ngồi ở cạnh cửa co rúm lại, xê dịch vị trí sang hướng bên cạnh.

‘Mệnh lệnh của mẫu thân làm khó, Nhạn Bắc, coi như ta phụ ngơoi’. Phượng Nhạn Bắc cắn chặt răng, vì trí nhớ mà đau đớn tê tâm liệt phế.

Hoa đào điểm lệ, tô điểm mưa xuân... Hãn vĩnh viễn không có cách nào quên đi hình ảnh quyết liệt cuối cùng kia, không thể quên tại một mùa vốn tràn ngập sinh cơ, thế giới của hãn sụp đổ.

Sau đó, hãn đã quyến rũ một cô gái hồn nhiên.

Đối với hãn mà nói, muốn trái tim của một nữ nhân, chẳng qua là chuyện quá dễ dàng, huống chi vẫn là một cô gái áp ụ mới tình đầu.

‘Nguyên một lòng, bạc đầu không phân cách’. Khi cô gái kia nhẹ nhàng nói ra những lời này, đem một sợi tơ hồng buộc vào ngón út hãn, hãn lại tàn nhẫn trước mặt nàng đem sợi dây giết đứt, lạnh lùng nhìn mặt nàng nháy mắt tái nhợt, chịu đựng thống khổ chính mình từng trải qua.

‘Muội không lấy Yến Tử Kỳ, chúng ta bỏ trốn đi, Tiểu Bắc ca ca’. Nhìn cô dâu mới mặc y phục đỏ thắm nằm trong vũng máu, trong đầu hãn không tự chủ nhớ lại một ban đêm gió thổi phiêu hương, nàng ngồi trong lòng hãn, nói lời đường mật.

Đêm hôm đó, mưa rất lớn, rất nhanh đã đem vết máu trên người tân nương rửa sạch. Nàng nằm ở nơi đó, y phục ẩm ướt kề sát thân thể lung linh, tái nhợt, lạnh như băng.

Nàng gọi là gì... Phượng Nhạn Bắc nhíu mày, không hiểu sao bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh, theo bản năng càng thêm kề sát Hương Quế.

Khả Nhi... Trong ấn tượng, dường như Thanh Song từng nhắc tới.

Khả Nhi. Khóe môi có một nốt ruồi, cười rộ lên tựa như tia nắng mùa xuân. Có điều ánh mặt trời kia, vẫn bị một cơn mưa to vùi lấp.

Không thể nói rõ hối hận hay không, chẳng qua, hãn không có khoái cảm gì khi trả thù thành công.

Không có...

Trở lại Hán Nam, hấn như ý nguyện của hoàng đế, buông tha cho quyền lực trong tay, đem chính mình lưu đầy đến quân doanh Tây Bắc. Không nghĩ tới tên kia không chịu buông tha hấn, âm hồn không tiêu tan theo đến nơi này.

Thanh Song đáng giận! Yến Tử Kỳ đáng giận!

Chưa có ai từng trêu chọc Phụng Nhận Bắc còn có thể toàn thân trở ra. Nụ cười tàn nhẫn nơi khóe môi hấn biến mất trong vật liệu may mặc của Hương Quế.

Nếu nói vẫn còn tình cảm với Yến Tử Kỳ, vậy thì tại một khắc kia khi hấn không để ý tới thương thế cùng ý nguyện của chính mình mà cưỡng bức hấn đã hoàn toàn biến mất.

Gió Bắc thổi qua cây cỏ, như đang gào khóc thảm thiết thê lương.

Thân mình nữ nhân bên người thực ấm, cũng thực an ổn. Không hiểu sao, trong đầu hấn đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy, sau đó bắt đầu cười nhạo chính mình.

Nhưng mà, không thể phủ nhận, quả thật vì cái loại cực giản dị an ổn này, hấn bị buồn ngủ xâm nhập.

Cả ngày, Hương Quế động cũng không dám động, chỉ sợ nhiều tình Phụng Nhận Bắc. Đợi cho tuyết ngừng, hấn tỉnh lại, hai chân của nàng đã hoàn toàn mất đi tri giác, cảm giác tê dại làm cho nàng nửa ngày cũng không thể nhúc nhích. Nhờ xa phu giúp đỡ, nàng mới có thể lên xe ngựa.

*****

Càng đi tới phương bắc, thời tiết càng rét lạnh.

Ba ngày sau, phía trước xuất hiện một con sông kết tảng băng thật dày, vó ngựa bước đi, không ngừng trơn trượt. Mãi đến khi xa phu bao vó ngựa bằng một mảnh vải, mới có thể thuận lợi đi qua.

Bên bờ đối diện đi không đến nửa ngày, là một tòa thành trì chắc chắn.

Thẳng đến khi Phụng Nhận Bắc ở bên tai nàng thấp giọng niệm ra hai chữ ‘Vọng Nam’, Hương Quế mới biết được hóa ra bọn họ đã ra khỏi biên giới đến một quốc gia khác.

Bắc quốc. Một cường quốc láng giềng của Hán Nam, Bắc quốc Yến Tử Kỳ, Hán Nam Phụng Nhận Bắc phân biệt là hai trụ cột của nước nhà. Có lẽ do tài trí, hai người trở thành bạn tri giao, đây là chuyện mà thiên hạ nghe thấy. Bởi vậy Yến Tử Kỳ có thể công khai bước vào quân doanh Tây Bắc, cũng ở nơi đó nấn ná mấy tháng, lúc gần đi còn mang theo Phụng Nhận Bắc.

Trừ bỏ vài người, không ai biết, Yến Tử Kỳ vì Thanh Song mà đến, càng không có ai biết nếu không phải hấn kìm kẹp Mạc Thương, hơn nữa cố kỵ phản ứng của Bắc quốc, Phụng Nhận Bắc đã sớm xử trảm hấn trong quân doanh Tây Bắc, mà không phải đào đất trồng rau cung cấp cơm canh nuôi dưỡng hấn mấy tháng, kết quả còn gây bất lợi cho chính mình.

Vừa tiến vào Vọng Nam, đã có người của Yến Tử Kỳ tiếp ứng, mã phu bị đuổi trở về, nếu không phải Phụng Nhận Bắc kiên trì, chỉ sợ ngay cả Hương Quế cũng bị đuổi.

Hương Quế không biết vì sao Phụng Nhận Bắc nhất định để nàng tại bên người, dù sao thị nữ Yến Tử Kỳ cung cấp xinh đẹp cùng lanh lợi hơn so với nàng gấp trăm gấp ngàn lần. Nàng đương nhiên sẽ không tự thông minh cho rằng hấn đối chính mình sinh ra cảm tình, cho nên mới càng thêm mờ mịt. Nàng biết chính mình ngốc, cho nên luôn luôn không lãng phí tinh thần suy nghĩ những chuyện mà nàng nghĩ không ra.

Huống chi, có thể ở cùng hấn tự nhiên là chuyện tốt, như thế nào cũng tốt hơn bỏ lại hấn một mình, sau khi rời đi luôn sợ hấn xảy ra chuyện đột xuất. Nghĩ đến đây, nàng cũng trở nên bình yên.

Ngựa chạy không ngừng nghỉ mười ngày, đô thành rộng lớn của Bắc quốc rõ ràng xuất hiện trước mắt.

Phủ Yến Nam Hầu ở trong hoàng thành, thủ vệ sâm nghiêm. Hương Quế chưa bao giờ thấy qua, từ sau khi bước vào Yến đô liền bị uy thế của hoàng thành chấn áp thật lâu không hồi phục tinh thần, cho đến khi vào phủ Yến Nam Hầu, vẫn bị lẫn lộn trong trạng thái ngây dại.

Nàng không thể tưởng tượng được trên đời này có tòa thành lớn như vậy, tòa nhà đẹp như vậy, trong đầu óc đơn giản của nàng, cho dù là hoàng đế, nơi ở cũng chỉ so với dinh thự quan lớn trong thổ thành to hơn một chút, đẹp hơn một chút. Phủ Yến Nam Hầu hoa lệ cùng to lớn đã hoàn toàn vượt qua năng lực thừa nhận của nàng.

Phụng Nhận Bắc bị an bài tại nơi trước kia hấn thường xuyên ở – Lãnh Hương Uyển, Hương Quế cũng theo hấn ở đó. Yến Tử Kỳ hiển nhiên bề bộn rất nhiều việc, sau khi để người ta đưa bọn họ an trí thỏa đáng, liền vội vàng rời đi, buổi tối cũng không xuất hiện. Không có hấn ở bên nhìn trừng trừng, Hương Quế rõ ràng thoải mái rất nhiều.

Bên trong hoa mỹ, ấm áp thanh tịnh. Nhìn đến đệm chăn cảm tú trải ở phòng ngoài trên giường thị nữ, Hương Quế không dám đụng vào, sợ chính mình

làm bản nó. Đối với bộ dáng nông dân sợ đầu sợ đuôi của nàng, Phụng Nhạn Bắc không có phản ứng gì, từ sau khi Yến Từ Kỳ rời đi, hắn chưa từng để ý tới nàng, phảng phất như nàng không tồn tại.

Thị nữ bưng nước ra ra vào vào, mang trà mang hoa quả, lại đưa nước ấm tắm rửa đến. Kể từ đó, Hương Quế càng thêm không biết làm sao.

Trong phòng đốt huân hương, Phụng Nhạn Bắc đi đường mệt nhọc, tắm rửa qua liền ngã vào giường ngủ. Hương Quế lâu rồi chưa tắm rửa, nhìn không được lo lắng đề phòng dùng nước tắm thừa của hắn lung tung rửa qua, sau đó đứng ở trong phòng, ngồi cũng không xong, đứng cũng không xong. Mãi đến khi có người đem nước bồn nâng đi, trong phòng rốt cục khôi phục im lặng.

Nàng vừa đói vừa mệt, nhìn điểm tâm quả bánh thơm nức mũi trên bàn, chỉ có thể âm thầm nuốt nước miếng, không dám động một chút.

Tiếng hít thở ngủ say của Phụng Nhạn Bắc từ trong phòng truyền đến, càng làm mí mắt nàng thêm trầm trọng, muốn nhắm đi. Cuối cùng không thể duy trì, nghiêng ở trên giường ngủ.

Có lẽ là trong lòng bất an, nàng ngủ không quá ổn, nằm mơ. Trong mộng có Phụng Nhạn Bắc giống như thần tiên cười trên chiến mã màu lửa đỏ, cũng có Yến Từ Kỳ trở nên dữ tợn dọa người, còn có Hương Ngọc không biết đã đi về đâu.

Hoảng hốt, Hương Ngọc vẫn như trước kia, lấy tay chỉ vào đầu nàng mắng nàng ngốc, đảo mắt lại kéo một lá liễu màu xanh lục, cười hi hi nói với nàng, nhìn xem, cây liễu Giang Nam đã nảy mầm.

Hiện tại mới tháng chạp, cây liễu Giang Nam còn chưa nảy mầm. Nàng nghĩ thế, nhưng cũng không muốn phản bác Hương Ngọc. Hương Ngọc thông minh hơn nàng, cũng hung hãn hơn nàng, chọc giận thực phiền toái.

Mẫu thân, mẫu thân... Một nữ nhân cái cây trăm hoa hạnh miễn cưỡng chậm rì rì đi về phía trước, nàng vội vàng bỏ lại Hương Ngọc đuổi theo, một đuổi vừa gọi, sợ đuổi chậm sẽ bị bỏ lại.

Cha thích uống rượu, vừa say liền đánh mẫu thân. Mẫu thân không cần bọn họ. Trong lòng nàng hiểu được, cho nên muốn gọi mẫu thân mang nàng đi, bằng không nàng sẽ bị cha bán cho người khác.

Nhưng chân nàng rất ngắn, chạy dù nhanh cũng không đuổi kịp, đột nhiên trượt chân, ngã sấp về phía trước...

Dưới chân bỗng dung té ngã, Hương Quế từ trong mộng tỉnh lại. Ánh nến nảy lên trong mắt, đầu đau lợi hại, nàng vươn tay, sờ thấy một tay mồ hôi lạnh.

Mà càng làm cho nàng kinh hãi là, trong phòng không biết lúc nào hơn một người.

*****

“Tỷ tỷ, chúng ta thực có duyên, lại gặp mặt.” Mạc Thương cười hi hi nhìn Hương Quế còn nghĩ đến chính mình đang nằm mơ.

“A, ách...” Hương Quế lắc đầu, vẫn trong khiếp sợ không thể lấy lại tinh thần.

Một tiếng hừ lạnh truyền vào trong tai, nàng quay đầu, phát hiện Phụng Nhạn Bắc không biết đã đi tới gian ngoài vào khi nào. Chẳng phải hắn ngủ rất say sao?

“Một mình người?” Phụng Nhạn Bắc thân nhiên hỏi Mạc Thương, đối Hương Quế nhìn như không thấy.

“Một mình ta là đủ rồi.” Mạc Thương hoạt động nhẹ nhàng, đem thân thể ẩn ở ngoài khung cửa sổ, tránh ánh nến đem bóng khắc lên.

Phụng Nhạn Bắc từ chối cho ý kiến, bưng ly trà lạnh chậm rãi uống một ngụm, nói: “Mỗi ngày hắn đều cho ta ăn tán công hoàn, công lực của ta mất hết, người tương sao?” Bằng không, hắn cần gì phải nhẫn nại.

Sắc mặt Mạc Thương thay đổi, “Vây cũng phải thử qua mới được.” Nàng tìm kiếm một đường, bởi vì Yến Từ Kỳ từ đầu tới cuối như hình với bóng, cho nên tới bây giờ mới có cơ hội hiện thân.

Tiếng bước chân vang lên, một nặng một nhẹ, hiển nhiên là hai người. Sắc mặt Hương Quế đại biến, Phụng Nhạn Bắc lại thờ ơ.

“Ngũ Vương gia, Hầu gia phái Trương ngự y tới kiểm tra thương thế của ngài một chút.” Thanh âm ngọt ngào của cô gái vang lên bên ngoài, không chờ Phụng Nhạn Bắc trả lời, cửa đã bị đẩy ra.

Hương Quế cả kinh thiếu chút nữa lơ lửng kêu lên, lại bị một cái tay đột nhiên vươn tới che lại, rồi sau đó thuận thế bị ôm trong một khuôn ngực ấm áp. Chờ nàng phục hồi tinh thần, người đã bị đặt trên tháp, ánh mắt cùng đôi mắt lạnh lùng của Phụng Nhạn Bắc chống lại, nguyên bản trái tim đang đập nhanh nhảy rất đồng lạnh.

“Cút ra ngoài, ai cho các người vào.” Vẫn duy trì tư thế ái muội, Phụng Nhạn Bắc khàn khàn lại nghiêm khắc nói. Thanh âm không lớn, giọng điệu cũng không vội, lại có một uy thế làm cho người ta không thể không phục tùng. Hắn làm Ngũ Vương gia nhiều năm như vậy cũng không phải làm giả, cho dù ở địa bàn người khác, cũng không chút nào giảm bớt nửa phần khí phách vương gia sinh sôi trong máu.

“Nhưng là... nhưng...” Thị nữ xinh đẹp thấy rõ tình huống trong phòng, sợ tới mức nhanh chóng rút lui ra khỏi phòng, lại ngại Yến Từ Kỳ phân phó,

không dám rời đi, cho đến khi ánh mắt sắc bén lạnh như băng của Phụng Nhận Bắc quét về phía nàng, mới giựt mình hoảng hốt đóng cửa lại, mang theo Thái y chạy trốn. Nhìn thấy ngũ Vương gia còn có tinh lực làm chuyện đó, hiển nhiên thương thế không có trở ngại. Nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn Hầu gia từng phạt hạ nhân, nàng cùng Thái y mỗi người đến từ trong cung chỉ có thể an ủi cho nhau, ai cũng không dám đem chi tiết tình huống bẩm báo.

Đợi cho tiếng bước chân biến mất, Phụng Nhận Bắc mới buông ra Hương Quế, không dễ phát hiện nhũ mào, đưa tay ấn ngực. Động tác vừa rồi quá lớn, miệng vết thương dường như lại vỡ ra.

Hương Quế mờ mịt ngồi dậy, giơ mắt nhìn chung quanh, tìm kiếm Mạc Thương đột nhiên biến mất vô tung.

“Cho dù không có công lực, thân thủ của huynh vẫn rất nhanh.” Thanh âm từ trên chóc từ đỉnh đầu truyền đến, một trận gió nhẹ thổi qua, hai người chỉ cảm thấy hoa mắt, Mạc Thương đã văng vẳng đứng trước mặt.

Hóa ra vào lúc thị nữ đẩy cửa, nàng đã lặng yên nhảy lên xà nhà. Trừ bỏ cao thủ hàng đầu, cực ít có người nhận thấy được hành động của nàng.

Phụng Nhận Bắc thét lớn một tiếng, không trả lời.

“Nơi đây thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ nhiều như mây. Ngươi tính dẫn ta đi như thế nào?” Đây mới là điều hắn quan tâm nhất.

Mạc Thương thề lời, “Không biết. Còn chưa nghĩ ra.” Võ công của nàng rất cao, nhưng tính tình còn trẻ con, làm việc luôn ham chơi thích gây sự, lại cực ít khi lo lắng hậu quả. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Yến Tử Kỳ kìm kẹp nàng.

Phụng Nhận Bắc nhắm mắt, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm khí. Sớm biết nàng sẽ như vậy, vì sao còn chờ mong nàng?

“Làm càn.” Hắn lắc đầu trách cứ, lại không thể làm gì.

Mạc Thương cũng lo lắng, nháy mắt với Hương Quế đang cứng họng nhìn nàng, mới cười tủm tỉm nói: “Chúng ta đi thôi. Yên tâm, có ta bảo vệ huynh, nhất định có thể thành công chạy thoát.”

“Có người tiếp ứng sao?” Phụng Nhận Bắc không hề động.

Mạc Thương không tự giác lau lau mồ hôi không hiểu sao toát ra tại chóp mũi, mặt hơi đỏ, “Không...” Nàng quên thông báo cho A Đại, một mình đuổi theo.

Phụng Nhận Bắc không thể tin được nhìn nàng, “Nha đầu, ngươi càng ngày càng ngốc.”

Mạc Thương tự biết mình đuối lý, cũng không tức giận, kéo tay Phụng Nhận Bắc ra ngoài, “Đi thôi đi thôi, ta nhất định sẽ bảo vệ huynh.”

Phụng Nhận Bắc thở dài, biết Mạc Thương không ngốc, mà là rất tin tưởng năng lực của hắn. “Ngươi nhớ rõ nếu ta không chạy thoát, lần sau trước khi đến nhất định phải chuẩn bị thật tốt mới được.” Biết rõ bọn họ căn bản không có cơ hội chạy thoát, hắn vẫn quyết định thuận theo ý nàng.

Hắn thật sự làm hư nàng!

Mạc Thương liên tục gật đầu đáp ứng.

Cửa ‘chi nha’ một tiếng mở ra, hai người một trước một sau đi ra ngoài. Bên ngoài tuyết trắng một mảnh, đèn đuốc sáng rực, vô cùng minh mẫn.

Liếc mắt một cái về Hương Quế đang theo phía sau, Phụng Nhận Bắc đột nhiên nói: “Để nàng ở lại, bằng không chúng ta không có cơ hội.”

Sắc mặt Hương Quế đại biến, không chờ Mạc Thương nói chuyện, đã mở miệng cầu xin, “Van cầu các ngài, mang ta cùng đi.” Nàng biết nếu ở lại, nàng chỉ có con đường chết.

Trong lòng Mạc Thương không đành, muốn cầu tình với Phụng Nhận Bắc, lại phát hiện trong mắt hắn cứng rắn cùng kiên trì, nàng biết một khi hắn lộ ra vẻ mặt này, cho dù ai nói cũng không có tác dụng.

“Tỷ tỷ, ngài trước tiên ở lại đây, chờ ta đưa Phụng Nhận Bắc rời khỏi, sẽ trở về cứu ngài.” Trừ bỏ ưng thuận lời hứa khó có thể thực hiện, Mạc Thương không biết nên nói điều gì. Dù sao so sánh với an nguy của Phụng Nhận Bắc, Hương Quế chẳng qua là một người không quan trọng.

Hương Quế há miệng thờ đốc, lại chưa nói ra một chữ, chỉ có thể tro mắt nhìn bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cuối cùng không ra ngoài Phụng Nhận Bắc sở liệu, bọn họ ngay cả phủ Yến Nam Hầu cũng không ra nổi.

Yến Từ Kỳ nổi danh cùng hân, đương nhiên sẽ không phải loại có tiếng mà không có miếng, bên trong phủ cao thủ nhiều như mây, cho dù võ công Mạc Thương thiên hạ đệ nhất, muốn một mình bình yên thoát thân từ đó cũng là việc khó, huống chi còn mang theo hân gần như phế nhân.

Vì thế, trước khi Yến Từ Kỳ nghe tin quay về, hân đuổi Mạc Thương đi, chính mình như lão thần ngồi ở hoa viên, chờ Yến Từ Kỳ giá lâm.

“Nhận Bắc.” Vốn đang xử lý công vụ chồng chất như núi, Yến Từ Kỳ vội vàng trở về, nhìn thấy Phụng Nhận Bắc vẫn đang ở đây, hân nhẹ nhàng thờ ra, ân cần đi nhanh tới, đối với thi thể thủ hạ bốn phía nhìn như không thấy.

Phụng Nhận Bắc cười, “Người định nhốt ta cả đời như vậy?” Bọn họ tựa như một trò khôi hài, hân ngăn dậm xa xôi chạy đến quân doanh tây bắc, chẳng lẽ chỉ vì mang mình về đây cung cấp cảm y ngọc thực nuôi dưỡng? Hân đoán chính mình không muốn làm to chuyện này, cho nên không sợ hãi?

Vậy lui thủ hạ, cũng ra lệnh mang đi người chết, Yến Từ Kỳ thấy Phụng Nhận Bắc khó được không mang theo địch ý mà có chút kích động. “Ta chỉ là...” Ánh mắt hân quét đến gương mặt tái nhợt bị nâng đi qua sát bên người chính mình, không tự giác dừng một chút, “... Muốn mời người ở trong này làm khách một thời gian. Ta... Ta rất nhớ người.” Không dám lơ đãng, hân nói ra lời này cách một khoảng cách, thâm tình trong mắt làm cho người ta áy náy động lòng.

Trong lòng Phụng Nhận Bắc hơi lung lay, cảm thấy rung động quen thuộc, nhưng nghĩ lại lại nhớ tới hân phản bội, nguyên bản biểu tình hơi hòa hoãn lập tức đông lạnh, “Phải không? Vậy tại hạ thật muốn cảm thấy vinh hạnh, Yến Nam Hầu tôn quý.”

Trên mặt Yến Từ Kỳ lộ ra một chút bất đắc dĩ, “Nhận Bắc, không thể tạm thời dứt bỏ hay sao, cùng ta uống ly rượu?” Đường đường Yến Nam Hầu lại ăn nói khép nép như thế, những hạ nhân chưa rời đi cảm thấy khó hiểu, đối với Phụng Nhận Bắc sinh ra bất mãn cực độ, huống chi hân còn nợ Hầu phủ rất nhiều mạng người.

Lúc này, Phụng Nhận Bắc không cự tuyệt. Bởi vì... Không nghĩ cự tuyệt.

Vì thế tại Noãn các, bày ra rượu ấm, cùng món nhậu. Ba năm qua, trong đêm lạnh này hai người rốt cục lại ngồi đối mặt, cho dù trong mắt, đã không hề có tâm hồn tương thông như năm đó.

Khi rượu bắt đầu bốc lên hơi nóng, trong Noãn các bắt đầu tràn ngập hương rượu nồng đậm, hai người ngồi đối diện không nói gì cuối cùng không thể quay lại những ăn ý từng có.

Rượu nóng chảy qua yết hầu, khuôn mặt tuyệt mỹ của Phụng Nhận Bắc bắt đầu hiện lên không kiên nhẫn, “Không cần uống phí tâm cơ...” Cho dù trong lòng phiền muộn, hân cũng không biểu hiện ra ngoài.

Yến Từ Kỳ cười khò, “Chúng ta... Thật sự ngay cả bằng hữu cũng không thể sao?” Hân tự nhiên biết tính tình Phụng Nhận Bắc kiên cường, không chấp nhận được một chút tỳ vết, lời này bất quá là hỏi ra chút hy vọng cuối cùng trong lòng mà thôi.

“Bằng hữu?” Phụng Nhận Bắc cắn răng mà cười, bỗng nhiên đứng lên, chỉ cảm thấy đầu một trận choáng váng, tưởng là bị lạnh. “Người hân nên may mắn ta coi người làm người lạ!” Tính hân nóng như lửa, đối với người từng phản bội mình chưa bao giờ nương tay, nhưng đối với Yến Từ Kỳ lại luôn luôn không thể quyết tâm, chỉ có thể lấy vị hôn thê của hân trút giận.

Yến Từ Kỳ cúi đầu im lặng không nói. Thật lâu sau, lại ngẩng đầu, đã là vẻ mặt lãnh khốc.

“Ta cho người cơ hội, là chính người buông tha...” Hân thì thầm nói xong lời nói không ai có thể hiểu, một chút mờ mịt chợt lóe qua trong con ngươi sắc bén.

“Người...” Trong lòng Phụng Nhận Bắc ảm ảm có chút bất an, “Người kê đơn trong rượu!” Choáng váng qua đi, là khô nóng khó nhịn. Sinh trong gia đình đế vương, từng chứng kiến các loại thủ đoạn tranh thủ tình cảm hân lập tức biết mình bị hạ được, còn là xuân được cực mạnh.

“Nhận Bắc, trong tay người nắm toàn bộ binh quyền Hán Nam! Công cao chấn chủ, hoàng huynh người đối với người kiêu kỳ. Bằng không, người nghĩ ta có thể dễ dàng đem người từ Hán Nam mang về Bắc quốc?” Yến Từ Kỳ lắc đầu thờ dài, thần sắc đã mất nhu tình lúc trước.

“Người làm cho vị hôn thê của ta tự sát, lại hại chết nam nhân ta sủng ái nhất.” Hân nhắm mắt, nhớ tới gương mặt tái nhợt giống Phụng Nhận Bắc, hân tự nhiên biết đùa nhỏ kia vì ghen tị, mới không để ý mệnh lệnh của hân ngăn cản Phụng Nhận Bắc, ý đồ thừa dịp loạn, coi như gieo gió gặt bão. Nhưng khi nhìn đến gương mặt mất đi sinh cơ, vẫn làm cho lòng hân có chút đau đớn.

Dồn dập thờ dốc truyền vào trong tai hân, hân dương mắt, khuôn mặt Phụng Nhận Bắc bị dục vọng cháy sạch che kín mãnh liệt hận ý cùng hồi hận, nhưng cũng bởi vậy có vẻ mỉa mai, tình dục trong cơ thể đột nhiên bộc phát. Hân đứng dậy, túm tóc Phụng Nhận Bắc.

“Tất cả, ta đều phải đòi lại trên người người. Huống chi... hoàng huynh người còn nói, không hy vọng người gần nắp quá mức...” Người đang có chút suy nghĩ than nhẹ bị Phụng Nhận Bắc không lưu tình phát tay mà gián đoạn.

“Vô nghĩa!” Bị phản bội đau đớn lại tập trung, rạch trên vết sẹo cổ xưa trong lòng, chân Phụng Nhận Bắc dường như đứng không vững. “Hóa ra người cùng tên ngu xuẩn kia thông đồng với nhau, ánh mắt ta thật sự bị mù, coi trọng người cái loại chó thấy người liền động dục...” Trong lòng phẫn uất, trù bỏ dùng ngôn ngữ ác độc, không tìm được cách nào phát tiết.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, người cho rằng người vẫn là Vương gia cao cao tại thượng hay sao?” Yến Tử Kỳ bỗng nhiên vặn cầm Phụng Nhạn Bắc ôn nhu nói, trong đôi mắt ung nổi lên đục vọng trắng trợn cùng cuồng bạo, như thay đổi thành một người khác. “Như vậy, người sẽ cầu con chó này thượng người.”

“Người đâu.” Hắn quay đầu hét lớn ra ngoài cửa, “Đem nữ nhân kia mang lại đây cho ta.”

Nghe được lời này, sắc mặt Phụng Nhạn Bắc nháy mắt đại biến. Tính tình hắn cao ngạo, như thế nào có thể chịu được ở trước mặt một nữ nhân bị một người nam nhân khác cưỡng bạo.

Nhưng tất cả, sớm không ở trong lòng bàn tay của hắn.

*****

Hương Quế bị đẩy mạnh vào trong địa lao, trên đầu vang lên tiếng cười tàn khốc vô tình của Yến Tử Kỳ.

“Người thích nàng, ta khiến cho nàng làm bạn với người.” Cửa địa lao bị khép vào, sau đó là thanh âm khóa lại.

Hương Quế ngã trên bề mặt ẩm ướt lạnh lẽo, một hồi lâu đều nằm úp sấp không dậy nổi. Trong đầu nàng không ngừng hiện lên một màn, nghĩ đến những nỗi nhục Phụng Nhạn Bắc phải chịu, một cổ khí nghẹn ở trong ngực, như thế nào cũng phun không ra.

Trong địa lao thực tối, gần như không nhìn thấy gì, vì thế thính giác trở nên dị thường linh mẫn. Thanh âm con chuột chạy, tiếng người hít thở, thậm chí là tiếng tim đập của chính mình, đều như dán bên tai.

Hương Quế bức chính mình tĩnh tâm, muốn giúp Phụng Nhạn Bắc xem thương thế, nàng không quên được áo sơ mi trước ngực hắn sưng nước một mảnh đỏ tươi.

“Phụng gia... Phụng gia...” Nàng thấp giọng gọi. Nhưng không được đáp lại, hắc ám chôn vùi tất cả, thanh âm nàng phát ra càng như chính mình nghe lầm.

Ở trước mặt một nữ nhân bị một người nam nhân khác lấy thân thể vũ nhục, chỉ cần là nam nhân, chỉ sợ đều không chịu nổi. Hương Quế có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Phụng Nhạn Bắc, bởi vậy với sự trầm mặc của hắn cũng không có gì bất mãn.

“Phụng gia, ta giúp người xem miệng vết thương, được không?” Nàng vừa trung cầu ý tứ của hắn, vừa dựa vào tiếng hít thở mỏng manh hướng tới chỗ hắn sờ soạng.

Địa lao không lớn, trước khi Phụng Nhạn Bắc mở miệng, Hương Quế đã đụng chạm đến hắn.

Hắn vẫn không nhúc nhích nằm úp sấp, hô hấp lúc gián đoạn lúc liên tục, đối với sự đụng chạm của nàng không có chút phản ứng, hóa ra sớm ngất đi.

Cúi đầu thờ dài, Hương Quế cắn răng không để chính mình rơi lệ, mà vững vàng cẩn thận lật lại thân mình hắn, sờ sờ ngực hắn, phát hiện quần áo dính máu đã cứng, máu đã ngừng, thế này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Lại đột nhiên nghĩ đến thân thể hắn còn chưa được rửa sạch, nhưng mà, do dự có nên giúp hắn làm sạch sẽ hay không. Nếu không làm, phỏng chừng không được bao lâu, hắn sẽ sốt, nhưng nếu làm, nghĩ những chuyện kế tiếp nên làm vì hắn, không khỏi không được tự nhiên. Thân phận hắn cao quý, mà nàng lại xuất thân卑微, nghĩ đến chính mình dùng tay chạm vào thân thể tôn quý của hắn, khiến cho nàng cảm thấy đó là một loại tiết độ. Nhưng sự việc cấp bách, không chấp nhận được nàng suy nghĩ nhiều như vậy.

Nàng tuy rằng kinh nghiệm phong trần, nhưng khi trong bóng đêm sờ soạng đụng tới chỗ nam tính tư mật nhất, vẫn không khống chế được trở nên căng thẳng, mặt tai nóng lên. Đường như không dám thở, động tác lưu loát hoàn thành những việc nên làm, lại nhanh chóng giúp hắn sửa sang quần áo. Trong lúc này, Phụng Nhạn Bắc gần như không chống cự, chỉ ngẫu nhiên phát ra những tiếng rên rỉ không khỏe, làm cho lòng của nàng cũng co rút lại theo.

“Lạnh... Lạnh...” Nửa đêm, được hiệu đi qua, Phụng Nhạn Bắc cuộn thân thể mơ mơ màng màng nói lời vô nghĩa, cả người run như chiếc lá héo úa trong gió.

Hương Quế vốn ngủ không an ổn, lập tức bị bừng tỉnh, nghĩ hắn hiện tại nghèo túng, lại nhớ tới tư thế oai hùng toả sáng của hắn trước kia, rốt cục nhìn không được đau lòng rơi lệ, không khỏi giang hai cánh tay đưa hắn găt gao ôm vào trong ngực, hy vọng có thể mượn thân mình cho hắn một chút ấm áp.

Trong địa lao vừa ẩm ướt vừa lạnh, hai người cho dù ôm cùng một chỗ, vẫn như cũ lạnh làm cho khớp hàm người ta run lên. Vì không để Phụng Nhạn Bắc đông lạnh mất đi tri giác, Hương Quế chỉ có thể không ngừng lấy tay ma sát mặt hắn cùng tay hắn, cho đến khi hắn khỏi phục ý thức, ôm lại nàng.

Ban ngày, trong địa lao mơ hồ có thể nhìn thấy. Phụng Nhạn Bắc tỉnh, lại không nói được một lời rớt ra khoảng cách cùng Hương Quế, dựa vào tường ngồi trong góc, đồ ăn cũng đưa tới không động một chút. Hương Quế biết hắn đề ý chuyện ngày hôm trước, ngoại trừ đem đồ ăn đưa đến trước mặt hắn, cũng không nói nhiều.

Ai ngờ buổi tối, Yến Tử Kỳ lại mang hai người ra ngoài thực hiện kế cũ, đối với Phụng Nhạn Bắc đang cực kỳ suy yếu tùy ý vũ nhục, tuyệt không nhớ lại tình cũ.

Trải qua ép buộc như vậy, Phụng Nhạn Bắc rốt cục không thể chống đỡ, thương thế kịch liệt chuyển biến xấu, mấy ngày đều chưa từng tỉnh lại, càng không cần nói đến ăn cơm. Kỳ quái là, sau ngày thứ hai Yến Tử Kỳ không tiếp tục xuất hiện, cho dù Hương Quế cầu xin cai ngục đi tìm đại phu đến xem Phụng Nhạn Bắc như thế nào, cũng không có ai đề ý tới. Có lẽ Yến Tử Kỳ định quăng bọn họ ở đây tự sinh tự diệt.

Nhìn mẫu bánh bao lạnh lẽo cứng rắn chặn ở hai cánh môi khô nứt của hắn, theo động tác hô hấp rơi xuống, một chút cũng không ăn vào, như tình hình đã nhiều ngày qua, Hương Quế không khống chế được cúi đầu khóc nức nở, sinh mệnh hắn từng chút từng chút trôi đi ở trước mắt, cảm giác vô lực cùng tuyệt vọng lặng yên lan tràn trong lòng nàng, dường như muốn chôn vùi ý chí muốn sống của nàng.

Nhưng nàng còn chưa muốn chết, càng không hi vọng hắn chết.

Bình thường càng là người xuất thân đề tiện, năng lực muốn sống càng mạnh. Hương Quế nản lòng một lát sau lại tỉnh, nghĩ nghĩ, cúi đầu cắn một miếng bánh bao, hỗn hợp với nước bọt nhai nhuyễn, giống như mớm trẻ mới sinh mớm cho Phượng Nhạn Bắc đang hôn mê. Tại thời điểm này, đã không có cách nào lại đi so đo thân phận hai người cách xa thật lớn, nàng thậm chí nghĩ có thể cho hắn qua cửa ải này.

“Chúng ta phải sống sót, sau đó thoát ra nơi này.” Mỗi ngày mỗi ngày, thời điểm không cần dứt thức ăn, Hương Quế liền ôm người nam nhân đang sốt cao lạnh run, ghé vào lỗ tai hắn không ngừng lặp lại những lời này, đồng thời dùng hôn đá ở trên tường khắc một gạch, đếm hết những ngày trong địa lao.

Cứ như vậy, ban ngày dựa vào dứt thức ăn, ban đêm dựa vào nhiệt độ cơ thể sưởi ấm, Hương Quế kéo Phượng Nhạn Bắc trải qua từng đêm lại từng đêm rét lạnh. Thời điểm khắc trên tường đến vạch thứ sáu, cơ thể vẫn cao thấp biến hóa nhiệt độ không ngừng của Phượng Nhạn Bắc rốt cục khôi phục bình thường.

*****

Vào lúc Phượng Nhạn Bắc chân chính tỉnh táo lại, hắn liên ý thức được chính mình lần này sai lầm thái quá cỡ nào. Có lẽ sâu trong nội tâm, hắn cũng không cho rằng Yến Tử Kỳ sẽ chân chính thương tổn hắn.

Hắn cười không tiếng động. Cao ngạo như hắn, bạc tình như hắn, không nghĩ tới bởi vì yêu một người mà rơi đến bước đường này. Báo ứng, ai bảo hắn vẫn không coi ai ra gì, lại coi trọng một nam nhân yếu đuối.

“Phượng gia?” Nữ nhân gọi. Một bàn tay sờ trán hắn, có một chút thô ráp cùng dịu dàng hắn sớm thành thói quen.

Là chủ nhân cánh tay này, vào lúc hắn bồi hồi trước quý môn quan đem hắn kéo lại, cũng là nàng, không ngừng ghé vào lỗ tai hắn nói cho hắn, phải sống sót, sau đó thoát ra nơi này.

Đúng vậy, hắn phải sống sót, sau đó đem những nhục nhã trên người mình trả lại trăm ngàn lần.

“Hương Quế, ngươi không oán ta?” Hắn tự nhiên không quên đêm đó, bọn họ bỏ nàng một mình thoát đi.

Hương Quế cười cười, tuy rằng trong địa lao thực tối, nhưng Phượng Nhạn Bắc vẫn có thể cảm giác được nàng đang cười. Đó là một loại cười chỉ người tâm địa thuần lương mới có, thuần phác, khoan dung, không có tính kế.

“... Không có gì.” Hương Quế nhớ tới mấy ngày nay thân cận cùng hắn, mặt có chút hồng, chuyện đêm đó bị bỏ lại, nàng căn bản không để ở trong lòng “Phượng gia, ngươi cảm giác khỏe lên chút nào không?”

Phượng Nhạn Bắc thở dài. “Không chết được. Có lẽ, ngươi... sẽ hối hận cứu ta...” Hắn bỏ lại một câu khó hiểu, miễn cưỡng ngồi xuống, khoanh chân vận công.

Hương Quế gãi đầu, không quá hiểu được ý tứ của hắn. Nàng ước gì hắn khỏe mạnh như trước kia, làm sao có thể hối hận cứu hắn?

Thanh âm “Tất tất tốt tốt” đột nhiên vang lên, một vật nhỏ lông xù kéo cô khô đi qua chân nàng, dãn dãn rồi đi lực chú ý.

Chuột đang tìm ổ, chắc là muốn sinh đẻ, nàng nghĩ. Đột nhiên lúc đó có chút hâm mộ những con vật này, nàng cũng muốn có đứa nhỏ, có một gia đình ấm áp, sống bình an, nhưng cả đời này chỉ sợ khả năng không lớn.

Nguyên bản hô hấp Phượng Nhạn Bắc dần dần trở nên ổn định, đột nhiên kêu rên ra tiếng, sau đó vô lực tựa vào trên tường.

“Phượng gia, ngươi làm sao vậy?” Hương Quế nghĩ cũng không nghĩ liền xông đến, mấy ngày qua nàng đã như chim sợ cành cong, hắn dị thường một chút đều làm cho nàng kinh hồn táng đảm.

Phượng Nhạn Bắc mặc nàng ôm, không hề động. Chỉ mờ mắt, nhìn gương mặt vì ánh sáng không đủ mà có vẻ mơ hồ, trong mắt để lộ ra lo lắng cùng quan tâm là trắng trợn như vậy, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Trên đời này làm sao có thể có người không lý do đối tốt với một người khác? Phải biết rằng hiện tại hắn, sinh tử cũng chưa biết, tự nhiên không thể cho nàng cái gì, càng chưa chấp nhận điều kiện đồng ý cho nàng ích lợi gì. Như vậy nàng là vì cái gì?

Hắn sinh ra trong gia đình đế vương, căn bản vốn không tin con người sẽ trả giá không cần hỏi báo. Nếu nói, hắn từng yêu say đắm, như vậy vào lúc Yến Tử Kỳ gây nên tất cả đã hoàn toàn biến thành trò cười.

“Hiệu lực của tán công hoàn còn bảo tồn trong máu, chân khí của ta không hề được.” Hắn mở miệng, đột nhiên thực muốn biết nàng có thể vì hắn làm tới trình độ nào.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Hương Quế hỏi, kỳ thật nàng cũng không rõ chân khí đề hay không đề được có ảnh hưởng gì đến bọn họ, nhưng nếu là hấn nói, vậy nhất định là chuyện thực quan trọng.

Phượng Nhận Bắc im lặng. Trong địa lao lưu động thứ mùi hủ bại ẩm ướt, nếu là trước kia, một khắc hấn cũng không thể chịu được, nay lại thành thói quen, có thể thấy được năng lực thích ứng của con người cường đại cỡ nào.

Từ trong miệng Mạc Thương, hấn biết nữ nhân trước mắt từng là doanh kỹ, như vậy phương pháp hấn sắp nói ra, đối với nàng mà nói, có lẽ không đến mức quá khó xử.

“Làm cho ta ra mồ hôi, thông qua mồ hôi đem được lực còn sót lại đào thoát ra.”

Hương Quế giật mình, đầu óc nhất thời không vận chuyển được. Phải biết rằng mùa này là mùa lạnh nhất trong năm, độ ẩm trong địa lao rất thấp, ngay cả tấm đệm chăn rách cũng không có. Những ngày qua, hai người vẫn dựa sát vào nhau sưởi ấm, ngay cả nàng cũng không ra nổi mồ hôi, càng không nói đến người thân thể cực kỳ suy yếu như hấn.

“Ra mồ hôi... ra mồ hôi...” Phải làm sao bây giờ? Hương Quế thì thảo tự nói, cố gắng đào móc trong trí nhớ những biện pháp có thể làm cho người ta nóng lên.

Phượng Nhận Bắc thờ dài, vì nữ nhân ngu dốt. Lười giải thích, hấn đơn giản làm mẫu trực tiếp đưa tay vói vào quần áo nữ nhân, da thịt ẩm áp tiếp xúc đến bàn tay lạnh như băng, thực tự nhiên co rúm lại một chút, lông tơ đứng thẳng. “Làm cho cơ thể của ta trở nên kích động.” Trước mắt, trừ bỏ kích phát tính dục, căn bản không có biện pháp khác. Có điều, hấn thực hoài nghi nữ nhân trước mắt có thể khơi mào dục vọng của hấn hay không.

“Đúng thế.” Hương Quế đột nhiên tỉnh ngộ. “Nhưng là...” Như vậy đại biểu cho việc nàng muốn cùng hấn làm chuyện đó, hấn... Hấn không ngại? ý tưởng này làm cho nàng nháy mắt trở nên căng thẳng. Hồn nhiên không biết bàn tay lạnh như băng của hấn vẫn dán trên da thịt nàng, hấp thụ nhiệt lượng trên người nàng.

“Không có nhưng, nếu không làm ta khôi phục công lực trước khi Yến Tử Kỳ xuất hiện, chúng ta đều chết ở chỗ này.” Phượng Nhận Bắc bắt đầu trở nên không kiên nhẫn, hấn còn không ngại, nàng lẽ mà cái gì, cũng không phải con gái đáng hoảng, trình tiết liệt phụ.

“Vâng... vâng, ách, được... Chúng ta phải nhanh một chút...” Nghĩ đến chuyện sắp phải làm, thời tiết lạnh như thế, chop mũi cùng thái dương Hương Quế lại bắt đầu chảy mồ hôi, tay chân không biết để ở chỗ nào.

Không phải nàng thẹn thùng... không phải nàng xấu hổ, nàng chính là, chính là khẩn trương!

*****

Bàn tay thô ráp, môi nóng ẩm ướt ở trên người bám từng giọt run sợ kì dị, Phượng Nhận Bắc hít sâu một hơi, nhắm mắt tựa vào trên tường, vì nữ nhân này có thể trừu ghẹo tình dục của hấn mà kinh ngạc không thôi.

Không đúng người, không đúng nơi, cùng với thân thể cực kỳ suy yếu, nữ nhân này vượt qua tất cả khó khăn, tuy rằng quá trình vất vả, cuối cùng lại có hiệu quả.

Một khắc kia khi bị ẩm áp của nàng bao vây, hấn đột nhiên nhớ tới, mấy đêm nàng chính mắt thấy tình cảnh chính mình giống như lăng phụ dưới thân Yến Tử Kỳ cầu hoan, một cổ hận ý mãnh liệt cùng si nhục lập tức nhồi vào trong suy nghĩ hấn, hơn nữa cảm giác thân thể sắp nổ mạnh, như muốn tìm một nơi phát tiết, hấn đột nhiên đem nàng đẩy ngã xuống đất, lấy lực lượng tình dục kỳ dị chống đỡ chính mình, ở trên người nàng cuồng tứ rong ruổi.

Mồ hôi, từ thái dương hấn lướt qua cằm, nhỏ giọt trên mặt nữ nhân dưới thân, cùng mồ hôi của nàng hòa cùng một chỗ. Hương Quế thuận theo dựa vào hấn, thừa nhận hấn thành linh cuồng bạo.

Một trận thờ gấp gáp, Phượng Nhận Bắc cắn răng nhắm mắt, một đạo bạch quang xẹt qua tâm trí, bộc phát ra ánh sáng nhiều màu. Không để cho chính mình không chế được kêu ra, nhưng thân thể lại giống như nháy mắt bị rút đi, hư thoát tê liệt ngã xuống trên người nữ nhân. Hồi lâu, hấn mới nhớ tới, từ đầu tới đuôi, nữ nhân giống như hấn, không hề phát ra một thanh âm nào.

Nữ nhân như vậy, sao có thể lấy lòng nam nhân? Trong đầu hấn không hiểu sao toát ra ý niệm này, hoàn toàn quên mất chính mình mới ở trên người nàng đạt được thỏa mãn.

Mồ hôi cùng miệng vết thương nứt máu ướt sũng áo sơ mi, lạnh như băng dán ở trên người, khô nóng rút đi, hấn bắt đầu không thể không chế run rẩy. Theo bản năng ôm chặt nữ nhân dưới thân, khát vọng có thể từ trên người nàng hút lấy một ít nhiệt lượng.

“Đỡ ta đứng lên...” Hấn nói. Vừa mở miệng, khớp hàm liền không chịu khống chế va vào nhau. Nhưng hấn cũng biết, cho dù suy yếu như thế nào, hiện tại phải bắt đầu vận công, nếu không bị cảm lạnh rồi lại sốt cao, tất cả những gì vừa làm liền uổng phí.

Lúc này đây Hương Quế cùng hấn có chung quy nghĩ. Nga một tiếng, nhanh chóng giẫy dụa đi ra từ tình cảnh hai người tay chân giao triền, cố hết sức đu hấn.

Phượng Nhận Bắc khoanh chân ngồi, điều tức ngưng thần, vừa ngồi xuống đã ba ngày. Hương Quế không dám quấy rầy hấn, lại lo lắng hấn ngột ngạt, chỉ có thể cách một canh giờ lại đưa tay do thám dưới mũi hấn, xác định hấn còn sống, mới yên tâm.

Trong lúc đó có ba lần người đến đưa com, mỗi lần đều đem đồ ăn để ở bên ngoài, sau đó thu hồi bát đĩa rồi đi. Cũng không nhận thấy tình huống trong lao.

Hương Quế im lặng ngồi ở một bên, trừ bỏ vào lúc người tới đưa com che trước người Phụng Nhạn Bắc, không có việc gì để làm. Rảnh rỗi, trong đầu liền không tự chủ miên man suy nghĩ.

Nàng luôn luôn không tiếp thu việc nam nữ đối với nữ nhân có khoái hoạt gì đáng nói, trong quân hán tử đều thô lỗ vội vã, chỉ biết tự mình hưởng thụ, chưa bao giờ bận tâm đến cảm giác của các nàng. Nhưng mà, lúc này đây... Lúc này đây có chút không giống...

Mặt của nàng tự dưng nóng lên, như bị lửa thiêu, Phụng Nhạn Bắc mỗi lần hô hấp trong tai đều trở nên vô cùng rõ ràng mị hoặc, kích thích mỗi một dây thần kinh của nàng, sợ tới mức nàng vội vàng chuyển đi ý niệm trong đầu, một hồi lâu mới bình ổn xao động trong cơ thể.

Nàng biết xuất thân của mình, tuyệt không dám si tâm vọng tưởng, chẳng qua thời điểm thân thể lửa nóng kia áp lên nàng, làm cho nàng cảm thấy có một loại cảm giác thực ấm tràn đầy trong ngực, đó là một loại cảm giác cực kỳ xa lạ, lại làm cho nàng không tự chủ được tham luyến.

Không nên. Nàng nói với chính mình, ngón tay theo bản năng đụng đến chiếc vòng trên cổ tay phải.

Vật này nguyên bản nàng mua, định tặng cho Mạc cô nương, nhưng Mạc cô nương không muốn. Đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ lời nói của Mạc cô nương lúc ấy.

Tuy rằng thích, nhưng không có nghĩa là muốn chiếm cho bản thân mình.

Lúc ấy Hương Quế kỳ thật không hiểu những lời này cho lắm, nàng không có cái gì, nếu thích một vật gì đó, tự nhiên muốn lúc nào cũng mang theo trên người, quý trọng nó.

Ta thích rất nhiều thứ, nếu đều muốn, chẳng lẽ dùng rất nhiều xe ngựa cả ngày mang theo? Cho nên, thích là thích, nhưng chỉ cần chọn thứ thích hợp nhất với mình, như vậy cũng đủ rồi.

Thích hợp nhất với mình... ánh mắt Hương Quế hướng về Phụng Nhạn Bắc vẫn đang ngồi không nhúc nhích, dường như lưng hần thẳng rất nhiều, hô hấp cũng trầm ổn hơn.

Nàng ngu dốt, rất nhiều việc đều phải suy nghĩ rất lâu mới minh bạch, đối với lời nói của Mạc cô nương cũng như thế.

Cho nên hiện tại nàng đã biết, thích hợp với Mạc cô nương chỉ có chiếc vòng tay màu xanh lam giá trị đủ cho người nghèo như các nàng sung túc cả đời, mà chính nàng, chỉ xứng có một chiếc vòng bạc cỏ như vậy.

“Trên tay ngươi là cái gì?” Thanh âm thấp nhẹ của Phụng Nhạn Bắc đột nhiên vang lên trong bóng đêm, trầm ổn mà hữu lực.

“Vòng tay bằng cỏ bạc...” Hương Quế phản xạ định trả lời, giọng nói chưa hết, đã phản ứng lại. “Ngươi, ngươi... Phụng gia ngươi...” Nàng muốn nói hần tỉnh lại khi nào, muốn hỏi hần làm sao biết trên tay nàng đeo này nọ, còn muốn hỏi chân khí của hần có thể đề lên hay chưa. Hoặc là muốn nói muốn hỏi nhiều thứ khác, lại hoặc là vì hần thức tỉnh mà tâm tình quá mức kích động, kết quả lắp bắp, một câu đầy đủ cũng nói không ra lời.

Phụng Nhạn Bắc mỉm cười, dựng thân lên, chỉ cảm thấy chân khí dư thừa trong cơ thể. Nghĩ đến tất cả lại về trong lòng bàn tay của chính mình, từ khi bị bắt tới nay, tâm tình của hần lần đầu tiên trở nên tốt.

“Hương Quế, kế tiếp phải xem ngươi.” Hần nói, trong mắt tràn ngập tinh quang, thị huyết trong cơ thể bắt đầu trở nên sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trong địa lao lóng thoáng truyền đến tiếng nữ nhân kêu khóc bi thương, thị vệ trông coi nhìn thoáng qua, nghĩ đến thân phận người trong ngục, trong lòng không khỏi có chút bất an.

“Có phải hay không...” lời nói tiếp theo tuy rằng chưa nói ra miệng, trong lòng hai người lại biết rõ ràng. Tuy rằng Hầu gia đặc biệt dặn không cần đối xử tử tế với người trong lao, nhưng cũng chưa nói khi trở về sẽ nhìn thấy một cỗ thi thể. Không sai, Yên Tử Kỳ đúng là có việc ra ngoài, bằng không làm sao có thể để Hương Quế bọn họ yên lặng sống qua ngày lâu như vậy.

“Đi xem đi.” Nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, hai người vẫn còn có chút sợ hãi, lập tức quyết định để một người vào xem xảy ra chuyện gì.

Cây đuốc xua tan đi hắc ám, thị vệ đi vào phía ngoài phòng giam Hương Quế cùng Phụng Nhạn Bắc, xuyên thấu cửa sổ nhỏ dùng để giám thị hướng bên trong nhìn.

Nữ nhân kia đưa lưng về phía hắc quỷ trên mặt đất, nằm úp sấp trên thân một nam nhân, khóc khàn cả giọng. Nam nhân nằm không nhúc nhích, lạnh lẽo, làm cho người ta không cảm giác được chút hơi thở của sự sống. Bởi vì ánh sáng quá mờ, hắc không thể nhìn rõ ràng hơn một chút. Nhưng chỉ như thế này, đã đủ làm cho xương sống hắc dâng lên lạnh cả người.

Thủ đoạn Hắc gia trừng phạt người phạm sai lầm vô cùng tàn nhẫn, bọn họ đều từng được chứng kiến. Nam nhân này thân phận không tầm thường, nếu chết vào thời điểm bọn họ canh giữ, nếu chết thật ... Ngẫm lại hậu quả, hắc liền cảm thấy không rét mà run.

“Này, làm sao vậy?” Hắc hô to, giọng điệu hung hãn, còn có một tia sợ hãi.

Nữ nhân còn khóc, không để ý đến hắc. Hắc lại lớn tiếng hỏi hai lần, vẫn như cũ không được câu trả lời thuyết phục.

Chửi rủa một tiếng, hắc đem cây đuốc cắm vào trên tường bên cạnh nhà tù, lấy ra chìa khóa rầm một tiếng mở cửa.

*****

Nửa nén hương sau, hắc đi ra từ bên trong, đi đến bên ngoài gõ hai tiếng vào khóa sắt.

“Thế nào?” Âm một tiếng, cửa sổ nhỏ mở ra, một đôi ánh mắt lợi hại thẳng tắp bắn vào, lại chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu cúi xuống của hắc.

“Người mau vào, chúng ta lần này phiền toái ...” Hắc cúi đầu, thanh âm có chút vô tình.

“Nhưng là...” Thị vệ bên ngoài trầm xuống, vẫn đang có chút do dự, hắc tự nhiên sẽ không quên quy củ. Vì phòng ngừa người trong địa lao chạy trốn, ngoại trừ đưa cơm, bọn họ ai cũng không thể dễ dàng ra vào bên trong, ngay cả đi vào, cũng nhất định phải để lại một người ở bên ngoài trông coi.

“Đừng giống đàn bà, nếu không nghĩ biện pháp, hai ta đều mất mạng.” Người ở bên trong táo bạo rống, lại như sợ bị những người khác nghe được, thanh âm ép rất thấp.

Nghĩ đến bên trong chỉ có một nữ nhân, cùng một nam nhân nằm ử rồi không có lực uy hiếp, huống chi còn có một lớp cửa khóa. Thị vệ bên ngoài cảm thấy cho dù đi vào, cũng không có trở ngại gì, chỉ cần không bị người khác phát giác là được. Lập tức vội vàng mở cửa, lách mình mà vào.

Ai ngờ vừa đóng cửa, một cổ kinh phong đánh thẳng gáy hắc, hắc cũng phản ứng nhảy bèn, lập tức trở lại, phản thủ một chưởng. Ai ngờ người phía sau về tốc độ hay vũ kỹ đều cao hơn hắc không chỉ một bậc, cho dù lực đạo hơi yếu, cũng đủ chế trụ trước khi hắc phát ra âm thanh.

Một tiếng kêu đau đớn, ngay cả bộ dáng người đánh lên hắc cũng không thấy được, buông mình ngã xuống. Thân thể bị cuốn lại một cách không khách khí, mắt hắc chống lại một mắt cười như không cười, tâm lộ bộ một chút chìm vào đáy cốc.

“Đa tạ các hạ chăm sóc mấy ngày này.” Phượng Nhạn Bắc vừa dụi dăng nói mát, vừa không khách khí cởi quần áo đối phương. Khi Hương Quế đi ra nhìn thấy đúng là một màn này, chú ý tới khuôn mặt thị vệ bởi vì sợ hãi mà xanh trắng, nàng không khỏi vì sự bướng bỉnh như đứa nhỏ của Phượng Nhạn Bắc mà cảm thấy dở khóc dở cười.

Hương Quế mặc vào quần áo thị vệ Phượng Nhạn Bắc đưa cho, bởi vì thân hình quá mức nhỏ gầy, lớn gần gấp đôi quần áo bên trong, nhìn qua chẳng ra cái gì cả.

Phượng Nhạn Bắc liếc mắt một cái, không phát biểu ý kiến. “Người xem bên ngoài là tình huống gì.” Hắc nói, ánh mắt lại rơi xuống trên người thị vệ, không biết đang nghĩ chủ ý gì.

Hương Quế nga một tiếng, lặng lẽ mở ra cánh cửa khép hờ, bên ngoài đã là đêm khuya, chỉ có mấy chiếc đèn lồng treo trên hành lang thật dài, tàn mát ra ánh sáng mờ nhạt. Không nhìn thấy những người khác, gió lạnh gào thét qua nhánh cây trụ lõi, tàn tới từng góc.

Hương Quế rùng mình, lùi đầu về.

“Không...” Lời của nàng đình chỉ, bởi vì một sinh mệnh vốn còn sống, bây giờ đã không thể nào nói chuyện. Hắc hoảng sợ mở to mắt, trong đó có không cam lòng cùng hối hận, có thể thấy được vào lúc sinh mệnh chấm dứt đã sợ hãi như thế nào.

Phượng Nhạn Bắc dường như không có việc gì xoa xoa tay trên thi thể, “Đi thôi.” Không để ý đến sự không hiểu cùng lo sợ không yên trong mắt Hương Quế, dẫn đầu lách mình mà ra.

Hương Quế giật mình, nhìn thi thể thị vệ trên đất, trong lòng đột nhiên có chút hoang mang.

Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến mặt tàn nhẫn của Phượng Nhạn Bắc. Ở trong lòng nàng, hắc vẫn ôn nhuận trong sáng như ánh trăng trên bầu trời, cao quý như thần, cho dù hắc bỏ lại nàng, vào lúc hắc bị Yến Tử Kỳ vũ nhục, thậm chí lúc nghèo túng cần nàng rửa sạch thân thể dơ bẩn trong địa lao, cảm giác của nàng cũng chưa từng thay đổi. Nhưng hiện tại... hiện tại tuy rằng thần sắc hắc khôi phục phong thái trong dĩ vãng, lại làm cho nàng bắt đầu cảm thấy xa lạ.

Nàng nghĩ đến Hà Bình Quý chết trong năm tuyết, nghĩ đến cho dù hung ác như Yến Tử Kỳ cũng đối hắc nhường nhịn khắp nơi, trong lòng không hiểu dâng lên từng trận hàn ý.

Có lẽ, đây mới chân chính là Phụng Nhận Bắc.

*****

Có lẽ Yến Tử Kỳ không ở Hầu phủ nên đề phòng có vẻ lơ lửng, có lẽ Phụng Nhận Bắc đối nơi đây quá mức quen thuộc, tóm lại, hai người đào thoát thoải mái hơn lần trước rất nhiều.

Mang theo Hương Quế một đường chạy trốn, Phụng Nhận Bắc từ đầu đến cuối không bỏ lại nằng. Trong lòng Hương Quế cảm động, đối với bất mãn cùng sợ hãi bắt đầu dâng lên trong lòng cảm thấy hồ thẹn, vẫn nghĩ nếu sau khi chạy thoát, nhất định phải làm trâu làm ngựa báo đáp hân.

Kèo kẹt đập tuyết, hai đầu chân hỗn độn bại lộ ra phương hướng hai người đào vong.

Phụng Nhận Bắc tự nhiên không biết Hương Quế suy nghĩ cái gì, cho dù biết cũng chỉ cười nhạt. Nay hân, tựa như con chim ung trốn lồng mà ra, không bao giờ để người khác dễ dàng bắt giữ nữa.

“Ta không được. Phụng gia... Người đi đi... Đừng động ta.” Thật vất vả chạy ra đỉnh núi phía sau Hầu phủ, Hương Quế xoay người đỡ đầu gối, từng ngum từng ngum thở hào hển, không khí lạnh như băng nhào vào phổi, như kim đâm vừa lạnh vừa đau. Tuy rằng nằng chịu khổ thành quen, nhưng giờ này mất mạng chạy như điên, vẫn ăn không tiêu. Không muốn liên lụy Phụng Nhận Bắc, nằng vừa thở vừa thúc giục hân đào vong một mình.

Phụng Nhận Bắc đứng lại, công lực sơ phục thể lực hân vẫn rất kém cỏi, một đường đi tới, kỳ thật chỉ dựa vào ý chí siêu việt hơn hân thường nhân. Quay đầu nhìn về phía chân núi, chỉ thấy phủ Yến Nam Hầu đèn đuốc sáng trưng, bóng người chớp lên, hiển nhiên đã phát hiện hai người chạy thoát. Hân biết bọn họ rất nhanh sẽ đuổi theo, bởi vì một đường hai người căn bản không có thời gian che dấu hành tung.

Vốn định thoáng nghỉ ngơi tại chỗ một lát, lại đột nhiên phát hiện có mấy bóng đen hướng trên núi mà đến, Phụng Nhận Bắc thần sắc ngưng lại, bỗng dưng nắm thắt lưng Hương Quế, hướng rừng cây sâu trong núi hăng hái chạy đi.

Hương Quế kinh hô ra tiếng, trái tim dường như lên tới cổ họng. Gió lạnh thổi qua bên tai, hai tai bị đông lạnh hoàn toàn mất đi cảm giác, nhánh cây kết băng xẹt qua trên mặt, khiến cho đau đớn từng chút từng chút dâng lên.

Đột nhiên, Phụng Nhận Bắc không biết do mất sức, hay do giẫm vào vật gì, chân lão đảo, hai người đồng thời bổ nhào vào trong tuyết, nửa ngày không đứng dậy nổi.

“Kỳ thật, người có thể mặc kệ ta, bọn họ sẽ không làm gì ta.” Nhìn đỉnh đầu nam nhân nằm úp sấp ở trên người thờ dốc, trong lòng Hương Quế có chút cảm động nói không nên lời.

Phụng Nhận Bắc không trả lời. Qua một hồi lâu, hân cố hết sức ngồi dậy. Xem xét chung quanh, lúc này mới phát hiện không biết khi nào hai người đã đến đỉnh núi. Như thế nào cũng không nghĩ tới bên kia dĩ nhiên là vách núi đen, tuy rằng không cao, nhưng phía dưới cũng là sông lớn chảy xiết, cho dù tại thời tiết hết sức rét đậm, vẫn như cũ không kết băng.

Phía trước không có đường đi, phía sau có truy binh. Phụng Nhận Bắc cẩn rắng nhìn về phía mây đen dày đặc, hiển nhiên tùy thời đều có gió tuyết, một cổ dục vọng muốn sống mạnh mẽ bỗng nhiên phát lên. Khóe môi hiện lên một tia cười ngạo nghễ, hân đi đến bên cạnh vách núi đen, cúi đầu nhìn xuống, nhanh chóng suy tư kế sách chạy trốn. Cho dù ông trời muốn tuyệt tình với Phụng Nhận Bắc hân, cũng phải nhìn xem hân có nguyện ý phối hợp hay không.

“Hương Quế, người lại đây.” Quay đầu, hân nhìn về phía nữ nhân đang sừng sờ tại chỗ, trong lòng dâng lên một tia không kiên nhẫn.

Hương Quế nga một tiếng, từng bước đi đến bên người hân, giống như hân, nhìn xuống dưới. Khi nằng nhìn thấy dòng sông cuộn cuộn rít gào, hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa đứng không nổi.

“Phụng gia...” Chẳng lẽ bọn họ phải từ nơi này nhảy xuống? Như vậy sao có thể còn sống.

Phụng Nhận Bắc bắt lấy cánh tay nữ nhân, ổn định thân thể gầy nhỏ kia. Một tiếng thở dài kỳ quái từ trong miệng hân thoát ra, khiến cho Hương Quế ghé mắt.

“Ta nói rồi, người sẽ hối hận cứu ta.” Giọng nam tiếu nuối trầm thấp trong đêm đen vừa tối vừa lạnh chậm rãi vang lên.

Hương Quế bật cười phủ nhận, “Ta không...” Nhưng lời còn chưa dứt, một cổ đại lực từ cánh tay nằng truyền đến, đem nằng đẩy về phía trước.

Hương Quế thấp kêu một tiếng, không biết đã xảy ra chuyện gì, quay đầu mê mang nhìn về phía Phụng Nhận Bắc, hai tay lung tung khua khoắng trong không khí, khát vọng có thể bắt được một vật gì đó. Thậm chí, ngay cả thời gian tự hỏi vì sao đều không có, người đã rơi xuống sườn núi.

Phụng Nhận Bắc đỡ đầu nhìn thân thể của nằng biến thành một điểm đen, thẳng đến thanh âm rơi xuống nước vang lên, mới đi theo nhảy xuống. Nhưng, hân cũng không giống Hương Quế rơi thẳng vào nước, mà bám lấy một khối nham thạch xông ra nơi vách núi, đứng đeo ở trên. Bởi vì có nham thạch che khuất, từ phía trên nhìn xuống, căn bản sẽ không phát hiện.

Tiếng bước chân tiến đến, hân sử xuất sức lực toàn thân bám trụ chính mình, đồng thời ngừng lại hô hấp. Mười đầu ngón tay rơi vào tảng băng trên đá, rét lạnh tận xương qua ngón tay thấm vào.

Hương Quế thấy được một màn sĩ nhục nhất suốt đời hần, bắt đầu từ thời khắc quyết định muốn sống sót, hần chưa từng nghĩ sẽ lưu lại tính mạng nàng. Một đường mang theo nàng, chỉ là sợ nàng rơi vào trong tay người khác, sau đó đem tất cả những chuyện nhìn thấy biến thành mọi người đều biết.

Hần vốn là người vì lợi ích không từ thủ đoạn, huống chi lần này còn bị khuất nhục lớn như vậy, tự nhiên càng thêm không hề tin tưởng vào người khác.

Hương Quế, chẳng qua là một doanh kỹ không quan trọng mà thôi, chết cho hần cũng không có gì ảnh hưởng. Khi đó, hần cho rằng như thế.

Sáng sớm hôm sau, Phụng Nhạn Bắc thành công tránh được đuôi bắt, chạy ra Yên đô, không nghĩ tới vừa vặn gặp lại Mạc Thương cùng đoàn người chuẩn bị nhập Hầu phủ cứu hần.

Nửa tháng sau, Phụng Nhạn Bắc bình yên trở lại đô thành Hán Nam, Hoài An.

*****

Một dải lụa trắng bay lên, chiếc liễn hoa mỹ dừng lại trước cửa cung kim bích huy hoàng, cung nữ thái giám cùng thị vệ nhanh chóng quỳ xuống đất hô to Vương gia thiên tuế.

Phụng Nhạn Bắc bước ra, tùy ý khoác một bộ tổ sắc trường bào. Tóc hần chưa thúc, tản ra trên lưng, có vẻ lười nhác cùng quá mức tùy ý.

Ngăn trở thái giám thông báo, hần lưu lại mọi người, một mình chậm rãi thân nhiên đi vào ngự thư phòng, về mặt tìm hoa văn liễu, làm sao giống ở trong hoàng cung. Khi nhìn thấy nam nhân mặc hoàng bào ngồi sau án thư, chuyên chú phê duyệt tấu chương, khỏe môi hần nở ra một nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc.

“Thần đệ tham kiến hoàng huynh.”

Ngữ khí hần vô cùng ôn nhu, lại làm nam nhân sau án thư bỗng nhiên cả kinh ngẩng đầu, đợi thấy rõ người đứng trước mắt, trên mặt lập tức mất hết huyết sắc.

“Ngươi, ngươi...” Nam nhân chỉ vào hần, như gặp quỷ.

Phụng Nhạn Bắc cười khê, “Như thế nào, hoàng huynh, thấy thần đệ vì sao giật mình như thế?”

Nam nhân lấy lại tinh thần, miễn cưỡng xả ra một nụ cười mất tự nhiên, “Ngũ đệ, ngươi trở về khi nào? Sao không sớm cho ta biết, để ta thiết yến tẩy trần.”

Hí mắt hưởng thụ sự run rẩy trong thanh âm của nam nhân, cùng với “tay chân tình thâm” trong nhà đế vương, có lẽ nghĩ tới cái gì, nụ cười trên mặt Phụng Nhạn Bắc, vào thời khắc đó làm cho người ta cảm thấy tàn nhẫn khó hiểu.

“Hoàng huynh quan tâm, thần đệ khắc ghi trong tâm khảm, không bao giờ dám quên.”

Nghe lời này như đang nói với người sắp lâm chung, thần sắc nam nhân đại biến.”Ngũ đệ, ngươi... ngươi không cần khách khí như thế.”

Phụng Nhạn Bắc lắc đầu thờ dài, chậm rãi đi tới phía trước ngự án, thân thể hơi cúi, trên cao nhìn xuống khuôn mặt mỗi một đường nét có vài phần giống mình, trong mắt bắn ra quang mang kỳ dị.

“Hoàng huynh, Yên Từ Kỳ nói...” Ngay tại cái tên kia được nói ra, thanh âm hần bỗng nhiên thấp xuống, nam nhân đối diện giống như mê muội, theo dõi khuôn mặt tuyệt mỹ của hần, rồi cuộc đời mù.

Thật lâu sau, sắc mặt Phụng Nhạn Bắc có chút tái nhợt từ ngự thư phòng đi ra, thông dong bước lên liễn, trở về vương phủ.

Bởi vì yêu. Không thể yêu, liền muốn hủy diệt.

Nhìn cung tường nguy nga hai bên, trong đầu Phụng Nhạn Bắc vang lên câu trả lời của nam nhân dưới nhiếp hồn thuật, ý cười châm chọc nổi lên khóe môi.

Trong những vòng cung tường này, sao hai chữ “dâm loạn” có thể hình dung được.

Đột nhiên lúc đó, hần cảm thấy vô cùng phiền chán, phiền chán tất cả những thứ hiện tại có được.

*****

Sa mạn như sương, mùi hương thơm ngát, trong phòng ngủ hoa lệ, hai thân thể trần trụi chặt chẽ giao triền cùng một chỗ, từng trận thở gấp khi thì thấp như nuốt vào trong, khi thì cao vút gần như hít thở không thông. Mùa đông vẫn đi qua, bên trong lại lửa nóng như hạ.

Đột nhiên, vang lên tiếng hét chói tai của nữ nhân, sa trường bay lên, một khối thân thể nữ nhân trắng nõn đầy đặn bị đá xuống giường, chặt vật nằm trên thảm.

“Cút! Đồ vô dụng.” Thanh âm nam tử chứa đựng tức giận từ trong sa trường truyền ra, gần như cuồng bạo.

Nữ nhân bị dọa hoa dung thất sắc, ngay cả quần áo cũng không dám mặc, liền chạy ra ngoài. Ai cũng biết từ sau khi Vương gia trở về, tính tình đại biến, cho dù mặt ngoài vẫn giống trước kia ôn nhuận như ngọc, nhưng sâu bên trong tàn mát ra thô bạo cùng tàn nhẫn, làm cho ngoại trừ Mạc cô nương tất cả mọi người đều cảm như hèn.

“Đồ vô dụng...” Phụng Nhạn Bắc thì thảo gần như thống khổ, kéo chân đắp lên thân thể không có một chút kích động của chính mình, dần dần cuộn thành một đống.

Lạnh quá!

Từ sau lần đó, thân thể hần không dứt mầm bệnh, rất sợ lạnh, mỗi đêm đều bởi vì rét lạnh mà khó có thể ngủ sâu. Cho nên hần không ngừng tìm nữ nhân tới, ý đồ để thân thể các nàng sưởi ấm chính mình, nhưng vô dụng. Vì thế, hần đem ánh mắt hướng về phía nam nhân, thuộc hạ tìm cho hần mười mấy thiếu niên dung mạo như hoa, ai ngờ so với nữ nhân càng làm cho hần khó có thể chịu được.

Trong phòng ngủ lửa thiếu cực mạnh, cho dù người không biết võ công cũng sẽ cảm thấy nóng không chịu nổi. Nhưng đối với Phụng Nhạn Bắc thật vất vả mới mơ mơ màng màng mà nói, lại giống như nhớ tới địa lao âm u. Ấm lạnh, ẩm ướt, tản ra hương vị thối rữa.

Từng người lại từng người nữ tử hoặc thiếu niên tuổi xuân tỏa sáng đến rồi đi, hần vẫn như cũ thường thường nửa đêm lạnh tỉnh.

Hương Quế. Mơ mơ màng màng, hần cảm giác được thân thể mềm mại của một nữ nhân kề sát lưng hần, một đôi bàn tay thô ráp không ngừng sờ tay chân hần, muốn làm cho toàn thân hần trở nên ấm áp.

Đôi môi cùng đôi tay nữ nhân hèn mọn dao động chung quanh trên người hần, tìm kiếm phương pháp có thể khai mào tình dục.

Hương Quế... toàn thân hần trở nên khô nóng, khó nhịn vận vẹo thân thể của chính mình, cuối cùng không khống chế được bùng nổ ở trong miệng nàng.

Mở mắt ra, Phụng Nhạn Bắc thở hồng hộc trừng mắt nhìn sa trướng trên đỉnh đầu, biết chính mình vừa rồi lại theo bản năng dựa vào ảo tưởng cái ôm của nữ nhân kia xua tan đi lạnh lẽo.

Vì sao... nàng chẳng qua là một doanh kỹ dễ tiện mà thôi!

Trước mắt hần hiện lên ánh mắt mê mang của nữ nhân kia khi bị hần đẩy xuống vách núi đen, xem nàng suy nghĩ đơn giản, nói vậy cho đến chết cũng không rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Một cổ khí đột nhiên nghẹn ở ngực, ép hần gần như không thể thở. Mà cái lạnh, phục hồi sau ảo tưởng tình dục, lại một lần nữa xâm nhập trong cốt tủy.

Phụng Nhạn Bắc nhanh chóng đắp chăn nằm lạnh run, trong đầu hiện lên từng người một, Yến Tử Kỳ hại hần rơi xuống bước này vẫn tiêu điều tự tại, hoàng huynh đã bị hần dùng được vật không chế, còn có thân muội Mạc Thương từ đầu đến cuối vẫn luôn đi theo hần...

Hần không phải một người dễ dàng đem người khác để vào trong lòng, nhưng một khi đem người nọ để vào, đó là sự trả giá toàn tâm toàn ý, bởi vậy, đối với Yến Tử Kỳ, hần luôn không thể hoàn toàn quyết tâm, cho nên mới có chuyện đáng sợ lần này.

Về sau, Yến Tử Kỳ sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.

*****

Nửa năm sau, Bắc quốc đã xảy ra một chuyện làm thiên hạ khiếp sợ.

Yến Nam Hầu ý đồ mưu phản, bị tru di cửu tộc. Trong một ngày, phong vân thay đổi, từng bề ngễ thiên hạ như Yến Tử Kỳ trở thành chó nhà có tang, lọt vào truy nã. Mà Bắc quốc luôn cùng Hán Nam sống vai xưng hùng thiên hạ, cũng nhân dịp này, như mặt trời ban trưa đứng vào địa vị bá chủ.

“Tìm được người chưa?” Lòng bàn tay nắm chắc một ly trà thơm, Phụng Nhạn Bắc dựa lan can mà ngồi, ánh mắt dừng trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, thần nhiên hỏi.

A Đại khoanh tay đứng đối diện, “Bẩm chủ tử, Hưng An truyền đến tin tức, ở một kỹ viện phát hiện tung tích Yến Tử Kỳ, Nguyệt Hà bọn họ đã đuổi tới.”

“Ừm.” Trên mặt Phụng Nhạn Bắc không thấy cảm xúc gì dao động, bàn tay giờ chén đến bên môi, nhấp một ngụm. Nước trà mùi thơm ngào ngạt mát lạnh chảy vào yết hầu. “Đề Thanh Song tiến vào.”

A Đại lên tiếng trả lời rút lui mà ra. Nửa khắc sau, cửa được gõ vang, Phụng Nhạn Bắc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía tuyệt sắc mỹ nhân đẩy cửa mà vào.

“Nô tỳ Thanh Song bái kiến Vương gia.” Nữ tử đi tới gần đó, thi lễ, ngẩng đầu, lạnh lùng trước kia sớm không thấy, còn lại, là không thể che dấu si mê.

Nàng vốn được Yến Tử Kỳ cứu ra, nhưng ba tháng trước lại xâm nhập ngũ vương phủ ám sát Phụng Nhạn Bắc. Có điều lúc này, trong lòng nàng hiểu được, hoàn toàn là lấy cớ. Nàng muốn gặp hần, nghĩ đến mức ngày đêm khó ngủ. Từ lần đầu tiên ám sát hần thất bại, bắt đầu từ khắc bị hần ôm vào trong ngực, lòng của nàng liền chìm đắm trong nụ cười ôn nhu không chút để ý của hần.

Cho nên, dù biết rõ hấn vô tâm với mình, nàng vẫn vô dụng thần phục dưới chân hấn.

“Nha đầu.” Phụng Nhạn Bắc dùng một tay kéo Thanh Song vào vòng ôm của chính mình, nhìn mặt nàng nhiễm đỏ, “Giết Yến Từ Kỳ cho ta.” Thanh âm hấn trong trẻo nhưng lạnh lùng, khi Thanh Song khiếp sợ nâng mắt nhìn hấn, hấn hung hăng hôn lên đôi môi anh đào của nàng, tùy ý trêu mến.

Cho dù rơi xuống đồng bằng, Yến Từ Kỳ vẫn là một con hổ, muốn giết hấn, cũng không phải chuyện dễ dàng. Huống chi, cũng có thể làm cho hấn ném thù tư vị bị người thân cận phản bội.

Sau một lúc lâu, rời môi, Phụng Nhạn Bắc nhìn nữ tử mềm nhũn ngồi phịch trong lòng hấn, hoảng hốt trong nháy mắt. Hấn, dường như chưa từng hôn qua nữ nhân kia...

“Được.” Lần đầu tiên được nam tử mình thích thân mật như thế, cả trái tim Thanh Song gần như hòa tan trong nhu tình của hấn, đột nhiên hiểu được, nếu có thể làm hấn vui, cho dù để nàng đi tìm chết nàng cũng cam nguyện, huống chi là đi giết một người. Lúc này, đối với nàng mà nói, giết ai, đều không quan trọng.

Bỏ ra ý tưởng khó hiểu trong đầu, khoe môi Phụng Nhạn Bắc lộ ra một nụ cười vừa lòng, buông Thanh Song “Đi thôi, ta chờ ngươi trở về.” Đôi khi, đối với nữ nhân phải dỗ dành mới có tác dụng.

“Vâng.” Thanh Song nhớ nhung nhìn khuôn mặt người trong lòng so với chính mình còn xinh đẹp, không nỡ lui đi ra ngoài. Lòng nàng tràn đầy hy vọng, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ hấn phân phó, nhất định có thể được hấn yêu thích.

A Đại lặng yên không tiếng động đi đến.

“Đuổi theo nàng, không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm nào.” Nước trà từ bình rót vào chén, hơi nước lượn lờ, mang theo mùi thơm phức mũi.

A Đại rời đi, đóng cửa lại, trong phòng khôi phục im lặng vốn có.

Phụng Nhạn Bắc dùng cánh tay chống đầu dựa vào khung cửa sổ, mắt nhắm hờ, trong tay thường thức chiếc chén tinh xảo, thần thái thản nhiên tự đắc, khúc nhạc đệm nhỏ mới vừa phát sinh dường như không có chút gì ảnh hưởng đến hấn.

Lặng, vô cùng im lặng.

Chóp mũi quanh quẩn mùi hoa lan thản nhiên, làm cho người ta trầm nghĩ sa vào trong đó không muốn tỉnh lại. Khó trách từ lâu nay nổi danh như thế, một nhai gian mười hai lạng vàng, chỉ cần mùi hương này, đã đáng giá.

Dựa bên cửa sổ, hấn cong môi, vì ý tưởng này mà ha ha cười.

Nơi này thực ấm áp, ấm hơn so với vương phủ.

Phụng Nhạn Bắc đứng lên, một đầu tóc đen mềm mại đen thui rối tung trên áo bào tuyết trắng, chu sa chỉ đỏ tươi ở mi tâm trong ánh chiều tà chiếu rọi có vẻ hết sức xinh đẹp.

*****

Cùng lúc ấy, ngoài thành Mạch Dương gần Yên đô, tháng tư mới chuyển ấm, còn rơi xuống mưa đầu mùa xuân.

Bờ sông, một nữ nhân nhỏ gầy kéo quần, hai chân dẫm nát làn nước lạnh thấu, đội mưa giặt quần áo. Tầng đá bên chân nàng, chồng chất quần áo cao đến xương bánh chè, mà trong chậu gỗ trên bờ, đã có hơn một nửa quần áo được giặt sạch sẽ, hiển nhiên nàng đứng ở chỗ này đã có một lúc lâu.

“A Thủy, còn đây nữa. Ngươi giặt xong thì về, ta để phần cơm cho ngươi.” Một cô gái mười bảy mười tám tuổi miễn cưỡng đi tới, đem quần áo đang ôm trên tay để tại bên chân nữ nhân, tươi cười đầy mặt nói.

Nữ nhân gọi A Thủy nhìn vào đôi mắt nữ tử kia, ừ một tiếng, không nói gì khác. Nàng tự nhiên biết đó là quần áo của cô gái, chẳng qua dù sao cũng là giặt. Huống chi chân của nàng đã không có cảm giác, đứng thêm trong chốc lát cũng không có trở ngại gì.

Cô gái không nhìn A Thủy liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

A Thủy ngồi, không cố kỵ miệng vết thương bóc vẩy trên tay ngâm ở trong nước trở nên trắng, còn thấm ra tơ máu, chỉ vui đùa ra sức giặt. Mưa bụi tuy không lớn, nhưng đứng lâu trong đó, vẫn như cũ làm ướt sũng quần áo của nàng. Tóc ẩm ướt dán trên gương mặt tái nhợt, không biết là mồ hôi hay mưa, từ tóc từng giọt từng giọt nhỏ vào trong nước.

Trên thái dương, một vết sẹo ghê người thẳng vào chân tóc, biểu hiện nàng từng là người đi dạo trước cửa quý môn quan.

Mãi đến khi trời tối, A Thủy mới giặt xong tất cả quần áo. Khi nàng từ trong nước lên bờ, đã không có cách nào đứng vững, thẳng tắp té lăn trên đất. Thật lâu sau bị lạnh tỉnh, giống như chuyện gì cũng không xảy ra, xô giày vào, cố hết sức bung quần áo khắp khiêng trở về thiện đường được một tài chủ trong thôn sửa chữa, một nơi chuyên thu nhặt những người không nhà để về làm chỗ dừng chân.

Trên bàn đặt hai chiếc bánh đen ngòm cô gái để lại, cùng một cây cải củ, sớm đã trở nên lạnh cứng.

Tay nàng sưng đỏ rạn nứt, không cầm được đĩa, đành phải cầm lấy cần.

Mạng sống con người đôi khi thực tiện. Từ nơi cao như vậy ngã xuống, trôi trên con sông rét lạnh chảy xiết một thời gian dài, ngoại trừ việc thiếu chút nữa bị phé một chân, những chỗ khác không có trở ngại.

Uống một ngụm nước lạnh, đem chiếc bánh cứng rắn như đá ăn vào bụng, lúc này A Thủy mới đứng dậy thay y phục ẩm ướt trên người.

Thực tiện! Khi nàng nhìn thấy chiếc vòng bạc cổ vẫn đeo trên cổ tay đã bị nước làm thay đổi hình dạng, không khỏi tự chửi chính mình.

Nếu không có người đem nàng vớt lên, có lẽ nàng đã chết. Tiến vào chiếc chăn lạnh như băng, trong tai nghe thấy tiếng hít thở ngủ say của những người khác nằm chung trên chiếc giường lớn, hai mắt nàng trừng trừng nhìn nóc nhà tối như mực, nàng nghĩ.

A Quế ngọc. Trong đầu hiện lên tiếng gọi to khinh miệt của một nữ nhân, trong lòng nàng như bị chặn lại, ánh mắt mờ mờ, không có cách nào dùng nước mắt xóa tan đi cảm giác này.

Nàng thật là một kẻ ngốc.

Ngốc cũng tốt. Sống được một ngày thì một ngày, cái gì cũng đừng suy nghĩ. Trước khi trong đầu hiện lên một gương mặt khác, nàng nhanh chóng ngăn cản chính mình.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ đến ánh trăng trên bầu trời, cũng đừng suy nghĩ đến cây liễu Giang Nam.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lại đánh giấc .

Khi tin tức Yên Từ Kỳ chết trên bụng một kỹ nữ truyền khắp thiên hạ, Hán Nam đột nhiên cử binh tiến về phía bắc, Trạch Vệ cùng Hà Thị hai quốc gia phân biệt ở phía tây nam, đông bắc đồng thời hưởng ứng, tấn công Bắc quốc, ý đồ đem miếng bánh phân chia.

Khi quyền lực cũ mới ở Bắc quốc luân phiên, lòng người tan rã, gặp gỡ binh biến, lập tức náo loạn luống cuống tay chân.

Có lẽ là giận dữ, Phượng Nhận Bắc đối toàn bộ Bắc quốc đều tràn ngập hận ý, khi lần trốn ra địa giới này một khắc kia đã từng quay đầu thề, phải san bằng. Vì thế trước tiên thiết kế lợi dụng hoàng đế Bắc quốc loại bỏ Yên Từ Kỳ, sau đó lấy lợi ích dụ dỗ hai nước Trạch Vệ Hà Thị, cộng đồng phân chia.

Bởi vậy, phạm là nơi Phượng Nhận Bắc dẫn gót sắt bước qua, dường như hoang tàn. Người Bắc nghe tin đã sợ mất mật, già dất trẻ diu nhau bỏ mạng mà chạy.

Mất đi Yên Từ Kỳ, thiên hạ đã mất đi người Phượng Nhận Bắc e ngại, quân uy rục rờ như mặt trời ban trưa, một đường thề như chẻ tre, thẳng đến Yên đô Bắc quốc.

*****

Mỗi ngày trời chưa sáng, A Thủy liền thức dậy, mang theo dụng cụ đơn sơ đi vào trong thành mất nửa canh giờ bán bánh rán trái cây. Tuy rằng ở tại thiện đường, nhưng bọn họ vẫn muốn dựa vào đôi tay của chính mình kiếm com ăn, đồng thời nuôi sống một ít cụ già cùng trẻ nhỏ bên trong không có năng lực hoạt động.

Thành Mạch Dương không lớn, có điều bởi vì gần quốc đô, thương nhân từ nam chí bắc bốn phương rất nhiều, cho nên làm ăn nhỏ cũng miễn cưỡng có thể sống tạm.

Một ngày sáng sớm, chân trời thay đổi về u ám ngày xưa, lộ ra chút sáng mờ hời hợt không thấy.

A Thủy đỡ đôi chân đau một đêm, vừa đốt bếp lò, liền có người đến mua bữa sáng. Nàng lưu loát đổ nước, đổ mỡ, lấy mỳ, trong khoảng thời gian ngắn, mùi hương bánh rán nức mũi nhất thời tỏa ra khắp phố.

Có lẽ là thời tiết tốt, sáng sớm nhiều người, việc làm ăn của nàng cũng tốt hơn ngày xưa nhiều lắm. Thái dương còn ở đỉnh núi ngoài thành, bột mỳ mang đến cũng đã bán gần hết.

Vào lúc ít người, nàng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, làm cho đôi chân đau đốn nghỉ ngơi một chút. Nhìn người đi đường qua lại, nghĩ cứ như vậy ở nơi tha hương sống cả đời.

“A Thủy, đem số mỳ còn lại làm hết đi, mang lại đây cho ta.” Đồi diện Trương đồ tể đang bán thịt vừa chặt thịt cho người ta vừa hướng bên này kêu. Mỗi ngày hẳn đều là người khách cuối cùng, cho dù A Thủy thừa bao nhiêu, hẳn đều mua nốt.

Tất cả mọi người đều nói Trương đồ tể coi trọng A Thủy, bằng không ai lại mỗi ngày đều ăn bánh rán trái cây vào bữa sáng. Lại nói, A Thủy thật ra là một nữ nhân chịu khó, có điều ít lời, giống như cầm điếu. Lấy nữ nhân như vậy về nhà, buồn muốn chết. Có điều Trương đồ tể thích, ai quản được.

Từ sạp bánh rán của A Thủy đến quán thịt đồi diện cũng chỉ cách năm mươi bước, khi A Thủy đem số bột mỳ còn lại làm thành bốn chiếc bánh rán trái cây, dùng giấy dầu bao lại đi qua đường cái, tiếng chân gấp gấp đột nhiên truyền đến từ cửa Đông.

Sáng sớm yên tĩnh bị cắt qua kinh tâm động phách, ngày thái bình đã quá lâu, ngay cả một chút nguy cơ mọi người cũng không ý thức được, chỉ theo thói quen tản ra hai bên ngã tư đường, tò mò nhìn lại về phương hướng tiếng chân truyền đến. Bọn họ biết đã đánh giấc, nhưng, việc đó đối với bọn họ mà nói dường như là chuyện thực xa xôi, cuộc sống bình tĩnh mà giàu có sẽ vẫn đi theo bọn họ, cho dù là tử vong cũng giống như xa xôi vĩnh viễn không đến.

A Thủy không tự giác đứng lại, chờ dẫn nhìn về phía đầu phố. Nàng không giống bọn họ, nàng ở trong quân doanh ngay góc sáu năm, có thể ngửi ra mùi chiến tranh trong không khí.

Mặt trời chiếu xuống, mấy ngàn chiến kỵ như thủy triều dừng mãnh vào cửa thành, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai không chế toàn bộ thành Mạch Dương. Ai cũng không thể tưởng được, thành thủ ngay cả làm ra về chống cự cũng không có, đã đem thành Mạch Dương chấp tay nhường cho Hán Nam.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn quân đội đột nhiên toát ra, mờ mịt không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Gần trăm chiến kỵ thẳng tắp xuyên qua đám đông trên đường cái, hướng cửa Tây nhanh chóng chạy đến, áo giáp phản xạ ánh nắng, đoạt đi đôi mắt người xem. Duy nhất một người cầm đầu ngựa trắng áo bào trắng, tóc đen bay lên, cao ngạo như thần, quý hiếm như yêu.

Hồ hấp A Thủy cứng lại, vội vàng quay đầu chạy về hướng bên đường. Ai ngờ tạt chân vào thời khắc này phát tác, đau nhức lao đảo một cái, bỗng nhiên gục về phía trước, bánh rán trong tay phân tán. Mọi người vây xem kinh hô ra tiếng, mắt thấy mã kỵ sẽ tới gần, lại không ai dám đưa tay kéo nàng một phen.

Không chờ mong người khác sẽ giúp mình, A Thủy cắn răng gầy dựa đi hướng ven đường. Nàng không chút nghi ngờ, nếu nàng không tránh ra, gót sắt kia chắc chắn sẽ bước qua thân thể nàng.

“A Thủy...” Ngay tại thời điểm tâm hoảng ý loạn, một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên, Trương đồ tể lao ra đám người, dường như vừa ôm vừa tha đem nàng kéo xa đường cái, làm cho nàng may mắn thoát nạn.

Tiếng gió thổi qua khuôn mặt mọi người, tuần mã cao lớn, chiến sĩ nhanh nhẹn dừng mãnh hình thành khí thế cường đại dường như ép người không thở nổi.

Ra ngoài dự kiến của mọi người, khi phi được một khoảng cách, người cầm đầu đột nhiên nâng tay làm thủ thế dừng lại, tất cả kỵ sĩ lập tức nhanh chóng lặc dây cương trên tay cương ngạnh không chế chiến mã. Trong khoảng thời gian ngắn, chiến mã cất vó dựng lên, tiếng động vang vọng khu phố dài.

Mọi người nguyên bản đứng hai bên phố xem nào nhiệt trong lòng không khỏi trở nên không yên, cho dù tri độn, cũng biết những chiến kỵ đó không tầm thường. Bọn họ đã sớm nghe qua chiến sự ở những nơi khác, nghe qua những đồn đại làm cho người ta tìm gan lạnh lẽo, chẳng qua vẫn cho rằng đó chỉ là chiến sự tầm thường nơi biên cương thôi, sẽ không liên lụy đến dưới chân thiên tử. Cho nên khi những chiến sĩ khác xa với binh lính bình thường trong thành đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống bình tĩnh của bọn họ, trong cảm giác đang nằm mơ không có thật, một sự sợ hãi xa lạ rốt cục bắt đầu lan vào trái tim.

Chỉ thấy người cầm đầu như thần mặc áo bào trắng quay đầu ngựa lại, chiến kỵ phía sau lập tức tách ra một con đường. Xuyên qua đó, hẳn nhẹ nhàng chậm chạp đi thông thả đến trước mặt Trương đồ tể về mặt căng thẳng vẫn ôm chặt A Thủy, trên cao nhìn xuống bọn họ.

“Hương Quế.” Sau một lúc lâu, hần thần nhiên than nhẹ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn nữ nhân nháy mắt sắc mặt trở nên lụn bại.

Không chết. Tốt lắm, ông trời quả nhiên vui đùa lớn.

*****

A Thủy, cũng chính là Hương Quế tìm được đường sống trong chỗ chết đứng ở trung tâm soái trường Phụng Nhạn Bắc, buông đầu, nhìn thắm dày dưới chân, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Có những chuyện không nghĩ tới, ngày sẽ bình tĩnh trôi qua. Nghĩ tới, chính là bức mình đi tìm chết. Nàng không muốn chết, cho nên chưa bao giờ để chính mình suy nghĩ nhiều. Mọi người đều nói, thiện có thiện báo, ác có ác báo. Có phải nàng đã làm sai cái gì hay không?

“Mạng của ngươi rất lớn.” Phụng Nhạn Bắc hí mắt đánh giá nàng sau một lúc lâu, mới từ từ nói. Hần không thể tưởng được tại dạng điều kiện ác liệt kia, nàng vẫn có thể sống sót. Không thể không nói, người sống càng tiện, mệnh càng cứng rắn.

Hương Quế không trả lời, cũng không nhìn hắn. Từ khi bị một ông cụ trong thiện đường cứu lên, nàng vốn đã không nói nhiều càng trở nên ít nói.

“Chuyện ở phủ Yến Nam Hầu, người đã nói cho người nào?” Ôn nhu vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón cái, Phụng Nhạn Bắc nhìn chăm chăm đỉnh đầu nàng hỏi giống như tùy ý.

Hương Quế nghe vậy, một hồi lâu, ngay tại tính nhẫn nại của Phụng Nhạn Bắc sắp tan mất, mới có phản ứng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, từ lúc gặp mặt tới nay lần đầu tiên nhìn thẳng vào nam nhân trên ghế. Người đã từng bị nàng trở thành sự tồn tại như ánh trăng trên bầu trời nhìn lên. Có điều, trong ánh mắt không còn âm áp như dĩ vãng.

Lắc lắc đầu, nàng lại cúi xuống. Ngay cả nghĩ nàng cũng không dám suy nghĩ, làm sao có thể nói cho người khác.

“Vì sao...” Nàng nghĩ chính mình sẽ không hỏi, sẽ không nói, ai ngờ vẫn không tự chủ được mở miệng. Hai chữ “vì sao” này, ở trong đầu nàng xoay quanh hơn nửa năm, ép nàng gần như không thở nổi, nay phun ra, đáp án là gì, dường như cũng không quan trọng như vậy.

Ngực Phụng Nhạn Bắc cứng lại, hắn tự nhiên biết nàng hỏi vì sao là chỉ cái gì. “Người còn sống, ta không thể an bình.” Hắn cũng không tất yếu phải trả lời. Nghĩ một chút, hắn hơi ảo não.

Hóa ra là như vậy. Đầu Hương Quế cúi càng thấp, tay theo bản năng đi sờ chiếc vòng đã biến hình, trong lòng thờ dài.

“Có phải thực hối hận đã cứu ta hay không?” Thấy nàng không giận không mắng không chỉ trích, ngược lại Phụng Nhạn Bắc càng ảo não, đứng dậy đến trước mặt Hương Quế, đưa tay nâng cằm nàng lên.

Hương Quế trầm mặc nhìn thẳng hắn, thoáng lắc đầu cho thấy ý tứ của chính mình, không giãy tay hắn, cũng không tránh đi ánh mắt sắc bén của hắn.

Hối hận? Không, nàng chưa từng nghĩ tới. Nàng biết, tất cả cho tới bây giờ, nàng vẫn sẽ như cũ không tức giận hắn. Nàng không phải thánh nhân vì người khác quên mình, chỉ là, ở trong lòng nàng, dù sao hắn không giống với người khác.

Từ sau khi trải qua trường kiếp nạn kia, không ai có thể không ngại cùng hắn đối diện như Hương Quế. Trong mắt nàng bằng phẳng, giống như một cây roi hung hăng đánh vào trong lòng Phụng Nhạn Bắc, giống như dính vào một vật dơ bẩn gì đó, hắn giơ tay lên, đem Hương Quế quăng ra ngoài.

Hương Quế vốn sức khỏe không tốt, kể từ ngày đó, ngay cả đứng an ổn cũng khó, oanh một tiếng, té lăn quay trên đất. May mà thâm dày, roi không quá đau. Chẳng qua chân có vấn đề, một lúc sau cũng không đứng dậy nổi.

Trong mắt Phụng Nhạn Bắc hiện lên hung ác nham hiểm, tiến lên trước một bước, ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống. Nhìn xuống gương mặt không có chút máu, “Người sống ở đâu?” Nếu có khả năng, hắn định đem tất cả mọi người nửa năm qua cùng nàng tiếp xúc diệt trừ sạch sẽ, tránh lưu lại tai họa ngầm.

Nhận thấy được sát khí trong mắt hắn, trong lòng Hương Quế căng thẳng, mơ hồ đoán được ý đồ. Cắn chặt răng, nàng biết cho dù mình không nói, hắn cũng có bản lĩnh điều tra ra. Nửa năm qua, những ngày của nàng tuy rằng không tốt, nhưng luôn có một ít người đối tốt với nàng, sao nàng có thể liên lụy bọn họ?

“Ta không nói với bất luận kẻ nào... Cầu người đừng đi tìm bọn họ...” Nàng không thể tiếp tục bắn khoả có làm hắn tức giận hay không, bỗng dưng đưa tay bắt lấy tay áo hắn, vội vàng giải thích.

Một nụ cười khinh bỉ nổi lên khóe môi, “Cầu ta, người dựa vào cái gì...” Lời nói của Phụng Nhạn Bắc khi nhìn đến vết sẹo đâm vào mép tóc trên thái dương nàng quàng quạc đỉnh chỉ.

“Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?” Hắn sửa miệng, biết chính mình rốt cục vẫn không thể thờ ơ chuyện nàng đã từng cứu chính mình, không thể quên ánh mắt mê mang khi nàng rơi xuống vách núi. Những chuyện đó nửa năm đi qua tựa như ác mộng thời khắc quá nhiều, làm hắn không thể ngủ yên.

Hương Quế há mồm, lại chưa nói ra một chữ. Hắn dựa vào cái gì tin tưởng nàng? Dựa vào cái gì...

Phụng Nhạn Bắc cười, lại bóp cằm nàng nâng lên, nhìn cặp mắt vẫn trầm mặc kia mắt đi trấn định.

“Ta thật ra có biện pháp...” Thanh âm hắn đột nhiên trở nên dịu dàng vô cùng, như là nói với tình nhân.

Hương Quế không tự chủ được chống lại đôi mắt hắn lóe ra hào quang kỳ dị, trong lòng bỗng dưng mê mang một mảnh.

*****

Khi Hương Quế tỉnh lại, phát hiện mình ngủ trong một quán trọ, trên người đắp chăn. Đã gần tháng năm, trong quán vẫn đốt chậu than, nóng như mùa hạ. Trong đầu nháy mắt trống rỗng, nàng lập tức nhớ tới chính mình đang ở trong soái phủ của Phụng Nhạn Bắc.

Từ lần trước cùng hắn chạy ra phủ Yến Nam Hầu rơi xuống sườn núi, đến nay đã hơn nửa năm, không nghĩ tới hai người còn có cơ hội gặp lại. Theo lý, nhìn thấy hắn, nàng hẳn nên thực vui vẻ mới đúng, nhưng là...

Đưa tay xoa ngực, nơi đó dĩ thường bình tĩnh làm cho nàng cảm thấy chính mình giống như quên đi điều gì, nhưng nghĩ lại lại nghĩ không ra.

Trong trường quá nóng, Hương Quế lắc đầu, bỏ ra ý tưởng không hiểu nổi kia, vén chăn ngồi dậy. Cho đến khi tiếp xúc với không khí, nàng mới phát hiện trên trán cùng lòng bàn tay đều chảy ra một tầng mồ hôi.

Tại sao lại mơ hồ ngủ ở nơi này? Nàng có chút nghi hoặc, đánh giá lều trại không một bóng người, trong lòng ần ần cảm thấy không thỏa đáng. Đứng ngồi không yên ước chừng nửa canh giờ, vẫn không thấy người đến, nàng không tự chủ được đi về phía cửa.

Phượng gia đem nàng đưa tới quân doanh ngoài thành của hần làm gì? Lúc này Hương Quế mới nghĩ đến vấn đề này, nhưng trước khi ngủ trí nhớ mơ mơ hồ hồ, nàng không nắm bắt được. Đột nhiên, nàng nhận thấy suy nghĩ của mình về Phượng Nhạn Bắc, ngoại trừ si mê trong dĩ vãng, dường như còn có một loại sợ hãi nói không nên lời.

Có lẽ bởi vì một màn hần giết người trong địa lao để lại trong nàng ấn tượng quá sâu. Nàng giải thích với chính mình như thế. Nhưng mặc kệ chính mình có từng cùng hần trải qua hoạn nạn hay không, nàng đều không có lý do gì lại ở trong này.

“Cô nương, thỉnh dừng lại.” Ngoài trường đứng hai binh vệ cầm trường thương trong tay, Hương Quế vừa ló đầu ra, liền bị chặn lại.

Trước kia đều ở trong doanh trại dành cho doanh kỹ, Hương Quế chưa từng chân chính chứng kiến doanh trận trong quân, bị khí thế như vậy vừa quát, lập tức sợ tới mức rút trở về, quy củ ngồi tại nơi lúc này ngủ, tìm đập mạnh.

Ước chừng hơn một canh giờ, ngoài trường rất cực truyền đến tiếng bước chân, khi màn đêm buông xuống, trong trường không đốt đèn hoàn toàn bị hắc ám bao phủ, chỉ có than trong chậu tàn mát ra ánh sáng màu hồng không rõ.

Bị hơi nóng làm cho buồn ngủ, Hương Quế nghe thấy tiếng bước chân, tinh thần rung lên, ngẩng đầu hướng cửa nhìn lại.

Màn trường bị nhắc lên, ánh lửa sáng ngời lập tức tiến vào, Hương Quế vẫn bị vây trong bóng đêm không thích ứng lấy tay che mắt. Vài binh sĩ đi đến, đốt đèn, nâng nước vào, trải giường chiếu, làm mọi chuyện, ai cũng không để ý tới nữ nhân ngồi ở góc không dám thở mạnh.

Chờ bọn hần đi rồi, Hương Quế mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nhìn thùng tắm lớn tỏa khói trắng, nàng có thể đoán được nước kia chuẩn bị cho Phượng Nhạn Bắc, xem ra hần sẽ nhanh chóng đến đây. Nghĩ đến điều này, không hiểu sao có chút khẩn trương, cả một ngày chưa ăn cơm dạ dày đói co rút đau đớn.

Quả nhiên, sau một lát, tiếng bước chân lại vang lên, Phượng Nhạn Bắc một thân áo bào trắng vén màn trường đi đến.

Thấy hần, Hương Quế vô thức đứng lên. “Phượng gia...” Nàng muốn hỏi hần, có phải mình có thể rời đi hay không, nhưng khi tiếp xúc đến ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hần, đột ngột đem lời nói ra đến miệng nuốt xuống.

“Về sau ngươi đi theo ta.” Phượng Nhạn Bắc vừa đi về phía thùng tắm, vừa cời đai lưng, không tiếp tục nhìn nàng. “Có cái gì quan trọng để lại không? Ta phải người tới lấy cho ngươi.”

Hương Quế há miệng thờ dốc, kết quả chỉ phun ra một chữ, “Không.” Trong lòng nàng kỳ thật rất bất an, chính là, trong tiềm thức biết nếu cự tuyệt, sẽ chọc giận hần, khiến cho hậu quả thực đáng sợ.

Phượng Nhạn Bắc không nói nữa. Hiển nhiên cũng không ngại Hương Quế tồn tại, cời sạch chính mình, sau đó bước vào thùng tắm.

Từ lúc hần bắt đầu cời áo sơ mi, Hương Quế liền xoay mình.

Tiếng nước vang lên, bên tai nàng có chút nóng, cố gắng khống chế làm cho chính mình không suy nghĩ miên man. Không phải chưa thấy qua thân thể nam nhân, có điều, có điều... Hương Quế cắn môi, vì một ít hình ảnh vụn vặt kỳ quái đột nhiên hiện lên trong đầu mà cảm thấy cả người nóng lên.

Cúi đầu, nàng nhìn đôi bàn tay vì giá rét tổn thương mà rạn nứt xấu xí, khóe môi hiện lên một chút cười khổ không được tự nhiên. Cũng không nhìn xem chính mình sinh ra từ đâu, thể nhưng sinh ra ảo tưởng như vậy, hần... một người Vương gia cao quý như hần sao có thể để nàng chạm vào, làm sao có thể ôm nàng?

Có điều... Vì sao hình ảnh này sẽ chân thật như vậy, thậm chí nàng có thể cảm thấy hần dồn dập thở dốc quanh quần bên tai, cảm thấy trên người vẫn lưu lại cảm xúc làn da lạnh như băng.

Huyết sắc trên mặt biến mất, thân thể Hương Quế không thể khống chế trở nên run run, nàng sợ hãi sự lưu luyến si mê đại bất kính trong đầu, sợ hãi chính mình trở nên kỳ quái, không biết sau lưng có một đôi con ngươi sắc bén đang có chút suy nghĩ nhìn nàng.

*****

Thân thể nữ nhân đó gầy hơn trước. Chân trái từng bị gãy, không có đại phu chuyên nghiệp xử lý, chỉ là ông cụ ở thiện đường dùng tấm vải thô cùng thảo dược bao lại, tuy khỏi, nhưng để lại dị dạng. Trừ bỏ những từ ngữ “vàng dạ” đơn giản, cũng không từng nói những lời khác, mọi người đều cho nàng như câm điếc.

Nàng chưa nói dối.

Phượng Nhạn Bắc nhắm mắt ngửa đầu tựa vào vách thùng tắm, chậm rãi phun ra một hơi.

Hắn nên lấy mệnh của nàng, để tránh lưu lại hậu hoạn, nhưng lại chỉ lấy đi một bộ phận trí nhớ của nàng. Là vì hắn trở nên mềm lòng, hay là vì một câu kia...

Phượng gia là ánh trăng trên bầu trời, là ánh trăng trung thu xinh đẹp nhất trong năm.

Cho dù đã bị khống chế thần chí, khi nữ nhân đó nói những lời này, khoe môi vẫn lộ ra một loại mỉm cười gần như hạnh phúc.

Là hạnh phúc kia làm đau đớn mắt hắn đi. Hắn giải thích cho hành vi buông tay không hợp với chính mình.

Để nàng lại, giống như ở trong lòng đặt một cây đao, không biết khi nào sẽ bị cắm vào. Chuyện ngu xuẩn như vậy, Phượng Nhạn Bắc hẳn thế nhưng cũng sẽ làm.

Thở dài, hắn đứng dậy từ trong nước, phủ thêm nhuỷen bào màu trắng, đi về hướng thăm nằm đã trải tốt.

“Người cũng tắm rửa đi, ta không thích người bên cạnh bẩn thỉu.” Trước khi nằm xuống, hắn thuận miệng nói. Bởi vì xác định toàn bộ chiến cục nắm trong tay, hiện nay chỉ chờ thư đầu hàng của hoàng đế Bắc quốc, cho nên hắn mới có thể thả lỏng như thế.

Sắc mặt Hương Quế ửng đỏ, xoay người, bước chân đi đến bên cạnh thùng tắm. Nước bên trong vẫn bay lên hơi nóng, cũng vẫn trong trẻo, biểu hiện Phượng Nhạn Bắc rất thích sạch sẽ.

Chân chờ quay đầu nhìn, phát hiện hắn nghiêng thân tựa vào gối đầu, tóc ướt át buông xuống trên áo trắng, đang khẽ nhắm mí mắt, dường như còn chưa định đi ngủ. Biết hắn không thấy chính mình, nàng mới thoáng thả lỏng một chút.

Tất nhiên hắn cũng khinh thường nhìn thân thể xấu xí của nàng đi. Nàng cười nhạo chính mình, nhưng bàn tay cởi áo vẫn không nhịn được run rẩy.

Thùng tắm rất cao, đối với người chân không tiện như nàng.

Cho dù có cố gắng, Hương Quế vẫn bị ngã vào, thực chặt vật uống mấy ngụm nước. Thật vất vả ho khan từ trong nước ló đầu ra, lại liếc mắt một cái cùng Phượng Nhạn Bắc đang cau mày xem xét tình huống đối diện. Chưa kịp nghĩ nhiều, nàng theo bản năng cuộn lại thành một đoàn lúi vào trong nước, trên mặt hiện lên xấu hổ.

Phượng Nhạn Bắc phản ứng rất lạnh nhạt, thấy không có chuyện gì, lại xoay người đi, hiển nhiên đối với thân thể nữ nhân trước mắt không có hứng thú.

Hương Quế mặt đỏ tai hồng lại rút lui, lần đầu tiên vì thân thể không trọn vẹn của chính mình cảm thấy tự ti.

Vì cú ngã vừa rồi, chân trái ngâm trong nước ấm truyền đến đến đau đớn, nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt sưng mù hiện lên nồng đậm thê lương.

*****

Ban đêm, Hương Quế ngủ ở trong trướng Phượng Nhạn Bắc. Có lẽ là quên, có lẽ căn bản không thêm để ý, Phượng Nhạn Bắc không cho người ta đưa thức ăn lại cho nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không mở miệng yêu cầu.

Bọc chăn, nàng cuộn mình trong góc, bởi vì đôi chân đau chân, thật lâu khó có thể đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Phượng Nhạn Bắc lại bị lãnh tỉnh, trong đầu hiện lên đầu tiên chính là thân mình ấm áp mềm mại của Hương Quế.

“Hương Quế, người lại đây.” Lúc này, hắn không cần cố gắng dựa vào ảo tưởng làm cho chính mình khôi phục.

Hương Quế vốn ngủ không an ổn, nghe tiếng bừng tỉnh, mờ mịt mặc quần áo sò soạn đi qua, cũng không suy nghĩ hơn nửa đêm hắn gọi chính mình làm gì.

“Ngủ vào đây, ôm ta.” Nhìn bóng người đi đến trước giường, trong ngữ điệu ra lệnh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phượng Nhạn Bắc có một tia ảo não không thể nhận ra.

Hương Quế bỗng nhiên tỉnh táo lại, nghĩ chính mình nghe lầm, do dự mà không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Còn muốn ta lặp lại lần nữa?” Thấy nàng thật lâu không có hành động, lại mở miệng, trong thanh âm Phượng Nhạn Bắc gia nhập thêm sự hờn giận.

Hương Quế không dám tiếp tục chần chờ, theo lời chui vào chăn hắn.

Có lẽ trí nhớ từng áp ôm xâm nhập cốt tủy, khi tay nàng đụng tới thân thể quen thuộc kia, thực tự nhiên lấy tư thế quen thuộc ôm chặt hắn.

Đúng rồi, chính là loại cảm giác này. Đêm khuya mộng tỉnh thường nhớ tới thân thể mềm mại kề sát phía sau lưng, Phượng Nhạn Bắc nhắm mắt, thoải mái thở dài, nguyên bản thân thể cứng nhắc vì hàn ý xâm nhập tận xương chặm rã trầm tĩnh lại.

Mùi long tiên hương thiêu đốt tràn ngập trong trướng, thân thể sạch sẽ, đệm chăn ấm áp, cùng hương vị dễ ngủ...

Hương Quế vốn tưởng rằng mình sẽ khản trương không ngủ được, ai ngờ cảm giác ý lại lẫn nhau giống như đã từng quen biết kia làm cho nàng ngủ một giấc sâu nồng nhất trong nửa năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bảy ngày sau, quân đội hai nước Trạch Vệ, Hà Thị cũng tới ngoài thành Yến đô, cùng quân Hán Nam hội hợp. Mừng năm tháng năm, liên quân ba nước bắt đầu tấn công. Mười bảy tháng năm, hoàng đế Bắc quốc phái sứ giả tới doanh trại tổng chỉ huy tam quân, dâng thư hàng. Hai mươi tháng năm, Bắc quốc đầu hàng. Đến tận đây, Bắc quốc biến mất trên bản đồ, Hán Nam một quốc gia độc bá thiên hạ. Trạch Vệ, Hà Thị hưng thịnh.

*****

Giang Nam. Giang Nam có dương liễu rủ bên hồ, có hồ sen buồn, còn có những cô nương dịu dàng tú lệ.

Còn có những cô nương dịu dàng tú lệ...

“Về sau người ở nơi này, không có việc gì đừng chạy loạn nơi nơi, ở đây không thể so với nông thôn.” Tuyết Cầm mang Hương Quế tới sùan viện cạnh Bắc Uyển nơi Phụng Nhạn Bắc ở, chỉ vào một gian phòng cánh cửa sổ màu son nói.

Nàng là đại thị nữ bên người Phụng Nhạn Bắc, dung mạo tài hoa đều tốt nhất, hơn xa tiểu thư nhà quan bình thường. Đi theo Phụng Nhạn Bắc đã lâu, cứ chỉ trong lúc nói chuyện tự nhiên mà có một cỗ uy thế. Đối với Hương Quế, tuy rằng trong lòng xem thường, nhưng không biểu hiện trên dung mạo.

Hương Quế cẩn thận vâng dạ, tay lại căng thẳng xoắn cùng một chỗ. Từ sau khi tiến vào vương phủ nàng chưa từng tự tại, không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không, một đường tới đây, cho dù là một thị phó nhỏ nhỏ nhìn qua đường như cũng kiêu ngạo hơn so với tài chủ ở thôn quê.

Nhìn thấy bộ dáng nàng ngơ ngác, Tuyết Cầm âm thầm thờ dài, không rõ chủ tử sao có thể mang một nữ nhân như vậy trở về, lại còn ở sùan viện chỉ có thị nữ thay phiên công việc mới có thể ở.

Dàn xếp cho Hương Quế xong, nàng liền rời đi.

Hương Quế ở nơi này, từ lúc ban đầu bất an, dần dần quen thuộc, đã trôi qua nửa tháng. Nửa tháng qua, ngoại trừ đi phòng bếp lấy đồ ăn, đến phòng tắm của thị phó tắm rửa, nàng chưa từng đi tới những nơi khác. Có lẽ bởi vì chân, hoặc là vết sẹo trên thái dương, ánh mắt mỗi người nhìn nàng đều rất kỳ quái. Vì tránh đi những ánh mắt không tính là thân mật này, nàng luôn là người đi lấy đồ ăn muộn nhất, tắm rửa cũng đợi cho mọi người ngủ mới đi.

Nửa tháng qua, Phụng Nhạn Bắc cũng chưa từng tới tìm nàng.

Có lẽ đã quên đi. Cẩn đồng bánh bao hơi lạnh, Hương Quế vừa đi trở về, vừa nghĩ. Không thể nói rõ có bao nhiêu khổ sở, nàng rất ít khi để chính mình suy nghĩ quá nhiều, huống chi bây giờ còn ở tại nơi của hắn, có ăn có mặc có ở chốn ấm áp, tất cả những thứ này đối với nàng mà nói, đã là nằm mơ cũng không dám suy nghĩ.

“Hương Quế cô nương.” Một phó dịch đang ngồi xổm dưới ánh mặt trời sửa sang lại hoa cỏ trong vườn thấy Hương Quế đi tới, nhếch môi hướng nàng thân mật chào hỏi.

Hương Quế nhận ra hắn. Hắn gọi Trần Hòa, là người làm vườn nơi này, thường thường gặp được trên đường, cho nên rất quen. Mấu chốt nhất, hắn là một trong số cực ít người không lấy ánh mắt khác thường nhìn nàng.

Nhìn miếng bánh bao nhỏ còn thừa trên tay, Hương Quế có chút ngượng ngùng cười cười. Đi vài bước nữa là sùan viện nơi mình ở, nàng do dự, không tiếp tục đi về phía trước.

“Ta giúp người.” Ngồi xuống bên cạnh Trần Hòa đầu đầy mồ hôi, nàng cười nói.

“Không, đừng...” Trần Hòa có chút ngoài ý muốn, ai cũng biết Hương Quế là nữ nhân chủ tử mang về, chủ tử không lên tiếng, ai cũng không dám để nàng làm việc.

Hương Quế đem miếng bánh bao cuối cùng bỏ vào trong miệng, ăn ngấu ăn nghiến, tay đã bắt đầu nhỏ cỏ dại trong bụi hoa.

“Ta là người nông thôn, không quen nhân.” Chờ nuốt xuống đồ ăn trong miệng, nàng mới ngại ngại cười nói. Cả ngày không có việc gì, đối với người trời sinh đã lao lực như nàng mà nói, chính là một loại tra tấn. Huống chi cái gì cũng chẳng làm ăn không ngồi rồi, nàng cũng khó an tâm.

Tươi cười thuần phác kia làm cho Trần Hòa không tự chủ được cũng nờ nụ cười theo, cảm giác đối với nàng lập tức thân cận rất nhiều. Cũng không tiếp

tục ngăn cản, ngược lại đơn giản chỉ dạy nàng nhận thức một ít hoa non vừa có ngon, để tránh bị cho thành cỏ dại nhỏ đi.

Nắng nóng gió mang theo hương thơm hoa cỏ cùng vị bùn đất thổi tới trên mặt, là cảm giác tốt đẹp đã lâu. Trần Hòa là người hàm hậu, không nói nhiều lắm, nhưng rất thật.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, nhìn vườn hoa được dọn sạch sẽ trước mặt, từ khi tiến vương phủ tới nay, lần đầu tiên Hương Quế cảm thấy chính mình không phải là vô dụng.

“A Quế, nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước.” Một chén nước lạnh thanh lương đưa tới trước mặt Hương Quế đang ngồi, thời gian ở chung khoái trá làm cho Trần Hòa cải biến xưng hô khách khí với Hương Quế.

“Được.” Hương Quế liếc mắt cười, tiếp nhận nước uống ừng ực hơn một nửa mới đứng dậy. Ai ngờ ngồi lâu dưới thái dương, chợt đứng dậy, trước mặt lập tức đen lại, chập vật sẽ ngã xuống đất, hơn nữa chân trái vốn không tiện, cho dù ý thức vẫn đang thanh tỉnh, nhưng không thể khống chế chân đứng vững.

“Cẩn thận.” Trần Hòa nhanh tay, lập tức đỡ nàng, nhưng nước còn lại trong bát toàn bộ đổ ra, ở tại trước ngực Hương Quế cùng trên hoa cỏ.

Hương Quế còn chưa hồi hồn, chỉ cảm thấy cổ tay đột nhiên căng thẳng, một cổ đại lực kéo nàng thoát ra. Trờ tay không kịp, nếu không phải cái tay kia vẫn cầm lấy nàng, chỉ sợ nàng đã ngã xuống đất.

Miền cường đứng vững, đợi bóng đen trước mắt tán đi, một bóng dáng thon dài tuấn dật rõ ràng ấn nhập vào mi mắt nàng.

“Chủ tử.” Trần Hòa đã hô ra.

“Phượng gia...” Hương Quế thấy kinh ngạc, trên cổ tay truyền đến đau đớn không ngăn được vui sướng mệnh mệnh trong lòng vì nhìn thấy người kia.

“Người lui ra.” Không để ý đến nàng, Phượng Nhạn Bắc lạnh lùng hừ, trầm giọng mệnh lệnh Trần Hòa, mà lực trên tay càng thêm lớn, dường như muốn bóp nát cổ tay gầy guộc.

Trước khi đi, Trần Hòa nhìn sắc mặt Hương Quế đau trắng bệch, trong mắt hiện lên nồng đậm lo lắng. Dường như tính tình chủ tử càng ngày càng không tốt.

Thẳng đến bóng dáng hần biến mất trong viện, Phượng Nhạn Bắc mới âm trầm xoay người hướng Hương Quế, ánh mắt đen tối khó hiểu.

Nụ cười vốn muốn dương lên của Hương Quế cương nơi khóe miệng, trong lòng không yên, thầm nghĩ có phải mình làm sai cái gì chọc giận hần hay không.

Dường như Phượng Nhạn Bắc đang ẩn nhẫn điều gì, sau một lúc lâu không mở miệng, rồi sau đó đột nhiên buông tay nàng ra, đi nhanh trở về.

“Theo kịp.” Sau đó hạ xuống mệnh lệnh của hần.

Hương Quế không dám chậm trễ, chống đỡ đôi chân vẫn có chút tê, gần như chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp hần.

*****

Không muốn làm cho chính mình không muốn xa rời thân mình một doanh kỷ, sau khi trở lại Hoài An, Phượng Nhạn Bắc liền cố gắng chống đỡ không cho Hương Quế bồi tắm hàng đêm như ở trong quân. Hần nghĩ thời tiết đã chuyển ấm, tất nhiên sẽ không gian nan như vào đông. Ai ngờ nửa tháng trôi qua, hần vẫn như cũ thường thường nửa đêm tỉnh giấc, sau lại khó đi vào giấc ngủ.

Tìm ngự y xem qua, lại nói thân thể hần không thành vấn đề, là tâm bệnh.

Tâm bệnh khó chữa. Hần tự nhiên biết, nhưng làm cho hần ảo não là, có thể trấn an tâm bệnh của hần là một con người dễ tiện hần không thể chịu đựng được. Đương nhiên, cho dù hần có thể chấp nhận hay không, một đêm ngủ ngon cũng là thứ hần cần nhất trước mắt. Nhất là khi hần biết rõ chính mình có thể ngủ tốt trong tình huống nào, loại khát vọng này càng khó ngăn lại.

Cho nên sau khi từ ngự thư phòng trở về, hần liền làm cho người ta đi tìm Hương Quế, lời nói truyền lại lại là nàng đi phòng bếp lấy đồ ăn chưa về. Thậm chí không kịp chờ đám người đi tìm, hần đã tự mình tìm, ai ngờ nhìn thấy một màn kia.

Tiến vào Bắc Uyển, Phượng Nhạn Bắc đuổi đi tất cả thị phó, lập tức bước vào phòng ngủ.

“Cởi quần áo.” Không đợi Hương Quế thấy rõ ràng bài trí bên trong, hần lạnh giọng mệnh lệnh nói, chính mình đã cởi ngoại bào nằm trên giường.

Hương Quế đỏ ửng mặt, không rõ sao hần có thể muốn đi ngủ, hơn nữa trong vương phủ tùy tiện túm một nữ tử cũng đẹp mặt hơn nàng, vì sao hần còn muốn tìm chính mình.

“Tay của ta...” Đang muốn cởi áo, nàng mới phát hiện trong tay mình vẫn cầm bát, hơn nữa tay đầy bùn, không khỏi có chút xấu hổ.

Phượng Nhạn Bắc nhắm mắt, bỗng nhiên đứng dậy, cầm cánh tay nàng tha hướng một cánh cửa khác, tay kia thì đoạt lấy chiếc bát trong tay nàng quăng

ra cửa sổ.

Xuyên qua cánh cửa kia, một cỗ nhiệt khí ngênh diện đánh tới, bên trong là một bể lớn cực kỳ xa hoa, hơi nước tràn ngập, vòi rồng phun nước, minh châu tỏa ánh sáng, sa mạn phiêu đảng cùng đóa hoa tiên diễm hương thơm trong ao, làm cho người ta hư hư thực thực như trong tiên cảnh.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, Hương Quế đã bị thô lỗ quăng vào trong ao.

Nước ấm nháy mắt tràn ngập, nàng hoảng sợ trừng lớn mắt, ngay cả giấy dựa cũng quên, mặc cho nước ấm chảy vào miệng mũi, mặc cho chính mình trầm xuống, trầm xuống...

Xôn xao một tiếng, vào lúc hắc ám hít thở không thông sắp giết chết nàng, da đầu đau xót, thân thể của nàng lại bị mang ra mặt nước.

“Nô tài ngu ngốc, không biết tự mình nổi lên sao?” Phụng Nhạn Bắc đứng trên thềm đá trong nước, một bàn tay đặt trên lồng ngực nàng, một bàn tay đè nặng lưng nàng, vồ, đem nước tiến vào trong bụng nôn ra.

Sắc mặt Hương Quế trắng bệch, cả người lạnh run, hồi lâu cũng chưa thở vững. Cho đến khi một khối thân thể nóng bỏng thiếp phía sau lưng nàng, lại đem nàng mang vào nước.

“Phụng gia...” Khi một bàn tay xoa chân phải có chút dị dạng của nàng, nàng rốt cục phát ra tiếng.

“Về sau gọi ta chủ tử.” Phụng Nhạn Bắc nói, hiển nhiên đã quyết định để nàng ở lại vương phủ.

“Vâng, Phụng... Chủ tử.” Hương Quế kinh hồn chưa định, lại vì bàn tay đang dao động trên người mà rõ ràng phát hiện quần áo mình không biết khi nào đã bị lột bỏ.

Trong hơi nước có hồ hấp nóng rực, mùi hoa ấm áp, còn có mùi xạ hương nồng đậm dục vọng bức người của nam tử phía sau.

Ngực Hương Quế căng thẳng, theo bản năng muốn chạy trốn, vì thân mình xấu xí không trọn vẹn của mình, nhưng lời nói Phụng Nhạn Bắc đột nhiên xuất khẩu lại đòi đi lực chú ý của nàng.

“Chỉ mới vài ngày không gặp, ngươi đã cùng nô tài kia thân thiết?” Ngực khí không chút để ý, đem tức giận khi nhìn thấy hình ảnh chương mắt hai người thân mật gần bó mà nhẹ nhàng băng quơ đảo qua.

Hương Quế kinh ngạc, không rõ tại sao hắn có thể nghĩ như vậy. “Không... Ách...” Nàng định xoay người giải thích, lại bị xâm nhập đột nhiên mà đảo loạn suy nghĩ.

Có lẽ nguyên nhân do dục vọng tích trữ lâu lắm, Phụng Nhạn Bắc phát tiết gần như cuồng bạo, Hương Quế trở tay không kịp chỉ có thể cố hết sức bám lấy vách tường, yên lặng thừa nhận. Nàng không rõ vì sao hắn đột nhiên muốn nàng, chính như Phụng Nhạn Bắc không rõ vì sao mình chỉ đối thân thể của nàng sinh ra dục vọng.

Trong quân hàng đêm áp ôm mà ngủ, hắn vẫn chịu đựng không chạm vào nàng, không muốn làm cho chính mình ý lại thân thể của nàng. Hắn đường đường một Vương gia, quyền thế như mặt trời ban trưa, lại để ý tới thân mình một doanh kỹ hạ đẳng, này truyền ra sẽ chỉ làm người nhạo báng.

Nhưng mà, nhẫn nại như vậy, vừa nhìn đến nàng bị tên nô tài kia “ôm” vào trong ngực, rốt cục hoàn toàn hỏng mất.

Nước ấm nhanh chóng mang đi thể lực, rất nhanh, Hương Quế rốt cuộc không chống đỡ được chính mình, quỳ gối trong nước dòn dập thở hào hển. May mà trong phòng thông gió, tuy rằng nhiệt khí bốc hơi, không chút nào cảm thấy ngột ngạt.

Đột nhiên Phụng Nhạn Bắc đưa tay đem mái tóc sớm phân tán của nàng vén tới trước ngực, nhìn xuống sườn mặt nàng, một khắc kia thể nhưng cảm thấy dường như nàng cũng không quá khó xem.

Làn da là màu trắng nõn chỉ nữ tử Giang Nam mới có, lúc này đỏ ửng che kín, bị nước ngâm bóng loáng như ngọc. Lông mi tinh tế, mắt cong cong, làn môi hơi vênh, đây nguyên bản hẳn là khuôn mặt hay cười. Có điều, đã trải qua cuộc sống như vậy, cho dù là người thích cười chỉ sợ cũng không cười nổi.

“Gia... Chủ tử...” Nhận thấy được hắn dị thường, Hương Quế cố gắng mở mắt ra, cùng ánh mắt kỳ dị của hắn đối diện, ngực không khỏi hung hăng va chạm, đau làm cho nàng có chút không thở được.

Ánh mắt Phụng Nhạn Bắc chuyển đậm, mí mắt đem nàng từ trong nước ôm lên, đi trở về phòng ngủ chính mình. Hắn sẽ không quên, mục đích ban đầu mình tìm nàng đến, chỉ vì muốn một lần ngủ ngon.

*****

Sau ngày đó, Phụng Nhạn Bắc vẫn chịu đựng tới lúc mệt mỏi không chống đỡ nổi mới tìm đến Hương Quế. Bởi vậy, cho dù là thị nữ bên người của hắn cũng không phát hiện ra tật xấu cổ quái này.

Sau giữa trưa nóng bức, Hương Quế dựa lưng vào bậc thang râm mát đánh một giấc. Trái ngược với bọn thị nữ bên người Phụng Nhạn Bắc, thô tục của nàng quả thực làm cho người ta không thể chịu đựng được. Nàng không biết chữ, càng không cần nói tới cảm kỳ thư họa. Mà thứ muốn nhất chỉ là,

thời tiết như vậy quả thật thích hợp ở một nơi mát mẻ đánh giấc ngủ trưa.

Trong nhà thủy tạ* phía sau truyền đến thanh âm nam nữ trêu đùa, lại không mấy may ảnh hưởng đến nàng. Rất nhiều chuyện, chỉ cần quen thuộc thì tốt rồi.

Nhưng mà, người tâm cao khí ngạo vĩnh viễn cũng không học được điểm này. Tuyết Cầm cùng Lục Đề từ trong nhà thủy tạ bước ra, thời điểm màn trúc hạ xuống che ánh mắt người bên trong, đồng thời biến sắc mặt. Các nàng theo Phụng Nhạn Bắc lâu, đem ngạo khí của hân cũng học được mười phần.

Tuyết Cầm một tay lấy ly trà trên khay nện xuống mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm che kín tức giận. Tiếng vỡ vụn thanh thủy làm bừng tỉnh Hương Quế đang mơ mơ màng màng, nàng mở mắt ra, mờ mịt nhìn về phía hai thị nữ không biết đi ra khi nào.

“Chẳng qua là một doanh kỷ mà thôi, cũng xứng để chúng ta hầu hạ!” Lục Đề nhỏ một ngụm xuống đất, trên mặt lộ vẻ hèn mọn.

Trong lòng Hương Quế như bị gai đâm, biết rõ người các nàng nói không phải chính mình, lại vẫn không được tự nhiên.

“Hương Quế, chủ tử muốn nước ô mai, người đưa vào đi.” Liếc mắt một cái đến Hương Quế không biết chuyện gì bị gọi ở đây, hiển nhiên không quen nhìn sự thô bỉ của nàng, đôi mi thanh tú của Tuyết Cầm cau lại.

Hương Quế chất phác đáp ứng, xoa mắt đứng lên, bưng đi một chén lớn nước ô mai ướp lạnh, một mình một người hướng nhà thủy tạ đưa đi. Nàng trì độ, không lưu ý đến hai nàng phía sau nhìn nhau hiểu ý tươi cười.

Nhìn thấy nàng bưng hân là nước ô mai vốn do Tuyết Cầm Lục Đề đưa vào, Phụng Nhạn Bắc đang nằm nghỉ ngơi trong lòng Thanh Song chợt lóe con người đen, lại không nói gì.

“Bưng một chén lại đây cho gia.” Thanh Song vừa yêu thương quạt chon am nhân trong lòng, vừa phân phó. Về việc thay đổi người hầu hạ, nàng cũng không thêm đề ý.

Dùng môi nhỏ đem nước ô mai múc vào trong chén, hương vị êm ngọt ngào kia xông vào mũi, Hương Quế chỉ cảm thấy đầu lưỡi tràn đầy nước bọt. Không phải miệng nàng tham, thật sự là ô mai rất khó làm cho người ta không lên men.

Bưng bát đi đến trước tháp, Thanh Song đã đưa tay tiếp nhận, nhìn nàng dùng thìa dứt canh cho Phụng Nhạn Bắc, bộ dáng thân mật yêu đương, Hương Quế nói không nên lời là cảm giác gì. Chỉ cảm thấy, nữ tử xinh đẹp giống như Thanh Song với hân cùng một chỗ, mới là chuyện đương nhiên.

“Trước tiên người đừng đi ra ngoài.” Thấy Hương Quế đang chuẩn bị lui ra ngoài, Thanh Song mở miệng nói. Hết lời, lại chuyển hướng Phụng Nhạn Bắc, “Gia, uống xong bát này, lại múc một chén được không?”

Phụng Nhạn Bắc cười ý tứ hàm xúc không rõ, há mồm hàm trụ nước ô mai đưa tới bên miệng, đột nhiên đưa tay kéo xuống cổ nàng, dán lên đôi môi đỏ au, đem một thìa ô mai không thừa một giọt truyền vào miệng nàng, tay vói vào quần áo mùa hè mỏng manh của nữ nhân, kỹ xảo trêu đùa.

Thanh Song bị não loạn mặt đỏ tới mang tai, trong tay cầm bát, thôi không phải, không thôi cũng không phải. Huống chi thật ra nàng vui mừng hân đối với nàng như vậy, nếu không có người bên ngoài.

“Gia, đừng... Có người...” Nàng né tránh sự khiêu khích không có hảo ý của hân, lại sợ chóng mặt, chộc giận người tâm cao khí ngạo như hân. “Vậy người, người đi ra ngoài trước đi.” Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể chuyển hướng nữ tử giống như đầu gối đứng trong mái đình.

“Vâng...” Hương Quế cũng không muốn xem đồng cung sống, nghe vậy vừa nhẹ nhàng thờ ra, lại bị lời nói của Phụng Nhạn Bắc ngăn lại.

“Không cần, nơi này còn cần nàng hầu hạ.” Thanh âm hân trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng không có dấu hiệu bị dục vọng khống chế.

Đến lúc này, hai nàng đều có chút không biết làm sao. Có điều Thanh Song rất nhanh biến thành động tĩnh, mà Hương Quế chỉ có thể vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, cúi mắt, không nhìn tới.

Bên tai truyền đến tiếng nữ nhân thở gấp khó nhịn, nàng cảm thấy có chút buồn, có lẽ do trong hiên quá nóng đi. Tay theo bản năng đụng đến vòng cổ bắc tâm trên cổ tay vẫn chưa từng tháo xuống, nhẹ nhàng vuốt ve. Rất sớm trước kia, nàng đã học xong cách chấp nhận, học xong cách ít suy nghĩ, cũng học xong cách nhận mệnh. Nếu không, tất nhiên nàng không thể chống đỡ tới bây giờ. Người sống không dễ dàng a!

Có lẽ là nghĩ đến quá xuất thần, có lẽ là đem chính mình hút ra rất thành công, tóm lại, Hương Quế không nghe thấy thanh âm gọi nàng múc canh, càng không thấy được chiếc bát đang hướng nàng phi tới. Cho đến khi trên trán truyền đến đau đớn bén nhọn, nàng mới tỉnh thần, mờ mịt sờ trán, nơi đó ồ ồ toát ra chất lỏng ẩm ướt cùng mảnh nhỏ bên chân nhắc nhở nàng đã xảy ra chuyện gì.

Có điều, vì sao? Nàng khó hiểu nhìn về phía Phụng Nhạn Bắc đã ngồi dậy, hân đang lườm nàng, ngực kịch liệt đập phồng, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

Mà Thanh Song quần áo không chỉnh cũng bị Phụng Nhạn Bắc tức giận bất thành lĩnh dọa đến, ngay cả ngực lộ ra bên ngoài cũng không chú ý tới.

“Lỗ tai người điếc sao?” Phụng Nhạn Bắc cả giận nói, lửa giận thiêu đốt, cứ như vậy đi chân trần tới trước mặt Hương Quế, một phen túm nàng tha ra bên ngoài. “Đồ vô dụng, giữ người ở trong này có ích lợi gì!”

Hương Quế há mồm, rớt cục chưa nói ra một câu. Có lẽ, thật là nàng đã làm sai cái gì đi.

“Quý ở bên ngoài cho ta.” Một tay lấy nữ nhân trong tay quăng xuống bậc thang, nhìn nàng chật vật nằm úp sấp, trong mắt hấn gần như phun ra lửa.

Tuyết Cầm Lục Đề đang lười nhác ở bên ngoài chưa từng thấy Phụng Nhạn Bắc tức giận như vậy, còn tưởng rằng chuyện các nàng để Hương Quế đưa nước ô mai chọc giận hấn, đều cam như hén, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Ai ngờ Phụng Nhạn Bắc cũng không thèm nhìn các nàng liếc mắt một cái, liền xoay người đi vào.

*****

“Người cũng đi xuống đi.” Không nhìn Thanh Song quần áo chưa chỉnh, đuôi lông mày hàm xuân ánh mắt tha thiết chờ đợi, Phụng Nhạn Bắc ngồi vào bên tháp, lạnh lùng nói.

Thanh Song đầy ngập nhiệt tình nháy mắt bị tiêu diệt, xấu hổ kéo quần áo, xuống tháp.

“Gia, đừng tức giận. Vì một hạ nhân mà tức giận không khỏe thân mình, không đáng giá.” Mặc dù có chút nan kham, nhưng vẫn không dấu được sự thân thiết đối với người trong lòng, Thanh Song đi vào bên người Phụng Nhạn Bắc, kéo hấn vào trong lòng, dịu dàng trấn an.

Trên mặt Phụng Nhạn Bắc hiện lên không kiên nhẫn, một phen đẩy nàng ra, “Đi xuống. Như thế nào, ngay cả người cũng không nghe thấy lời ta nói?” Hấn chán ghét sự đụng chạm chưa được hấn cho phép, làm cho hấn có dục vọng giết người.

Thanh Song bị đẩy lùi vài bước, không thể tin được nam nhân một khắc trước còn ôn nhu đa tình sẽ đột nhiên lạnh lùng như thế. Chỉ nghĩ hấn tâm tình không tốt.”Gia...”

“Hoặc là lập tức rời đi. Hoặc là cút ra vương phủ cho ta.” Phụng Nhạn Bắc nhìn hồ nước xanh thắm gọn sóng ngoài hiên, lạnh lùng ngắt lời nàng.

Thanh Song nghe ra chân thật trong giọng nói của hấn, ngực căng thẳng, không rõ tại sao hấn lại có thể vô tình như thế, như vậy nhiệt tình lúc ban đầu tính là cái gì? Cẩn môi dưới, nàng nhịn xuống nghẹn ngào muốn thoát ra, cô đơn lui ra ngoài.

Ngoài phòng, mặt trời chói chang như lửa, hai tên đầu sỏ gây nên cúi đầu, không có cao ngạo như lúc trước. Mắt Thanh Song bị dương quang sáng ngời chiếu vào có chút mơ hồ, nhắm mắt, nàng mới nhìn rõ nữ tử đang quỳ gối dưới thái dương.

Hấn tức giận như vậy, chẳng lẽ chính là do người này không đúng lúc đáp ứng hấn sao?

Bây giờ, nàng mới chú ý tới những chỗ khác biệt của nữ tử này cùng thị nữ của hấn. Cho dù là ăn mặc, hay dung mạo, cũng không giống một thị tỳ có thể ở bên người hấn. Vì sao sẽ xuất hiện như vậy? Thanh Song không khỏi nghi hoặc nhìn về phía hai thị nữ đang cúi đầu mà đứng, nhưng không cách nào hỏi ra. Chỉ vì nàng tính tường hiểu rõ, các nàng căn bản không đem nàng để vào mắt.

Lưu luyến quay đầu, tầm mắt lại bị màn trúc hạ xuống che khuất, nàng thất vọng thở dài. Muốn ở lại bên người hấn, nhất định phải học cách úy khuất chính mình. Nàng đã sớm hiểu được điểm này.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, lúc này Phụng Nhạn Bắc mới đứng dậy, lặng yên bước tới sau màn trúc, xuyên thấu qua khe hở ở giữa nhìn về phía nữ nhân quỳ trên mặt đất, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Hấn cố ý. Cố ý bảo nàng chờ ở bên ngoài nghe thanh âm hấn cùng Thanh Song cùng một chỗ, cố ý ở trước mặt nàng khiêu khích Thanh Song, chỉ vì để cho nàng biết, nàng đối với hấn cũng không quan trọng. Nhưng hấn không dự đoán được, chính mình sẽ không khống chế được. Bởi vì thờ ơ của nàng, còn có sự chuyên chú khi nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay.

Hiện tại nghĩ đến hấn vẫn tức giận khó giữ.

Chiếc vòng tay kia... Phụng Nhạn Bắc dừng lại, đột nhiên vén rèm mà ra, trong ánh mắt hoảng sợ của hai người Tuyết Cầm Lục Đề bước xuống đài, đi tới trước mặt Hương Quế.

“Vứt tay phải ra.” Hấn trầm giọng mệnh lệnh nữ nhân bị mặt trời phơi nắng sắc mặt hồng thắm không ngừng đỏ mề hôi. Hấn nhớ lại một sự kiện, chiếc vòng tay này, trước khi hấn cùng nàng rời khỏi địa lao từng nhìn thấy nàng xuất thần vuốt ve như vậy. Nhìn bộ dáng nàng coi như bảo bối, chỉ sợ, chỉ sợ là người nam nhân nghèo kiệt hủ lậu nào đó tặng cho.

Hương Quế bị thiêu đốt có chút không tỉnh táo, cũng không nghĩ nhiều, theo lời vứt tay phải. Ngay sau đó, chiếc vòng bạc cô theo nàng gần một năm đã bị Phụng Nhạn Bắc một phen kéo đứt, ở trong tay hấn biến thành từng đoạn nhỏ.

“Đây là thứ rách nát gì, cũng mang ở trên người.”

Thờ nhẹ một tiếng, trở mắt nhìn hành vi khó hiểu của hấn, nàng đã hoàn toàn không biết nên ứng đối như thế nào. Vòng tay đứt đoạn bị hấn ném lên không trung theo gió mà tán, vai của nàng vô lực hạ xuống.

Đã không còn.

Thứ đó không đáng giá gì. Không đáng giá gì... Hương Quế nói với chính mình, gục đầu xuống, nhìn mặt đất sáng loáng trên đất, có chút thất thần. Giống nàng, dễ dàng có thể bị người hủy diệt, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Nàng không tiếng động kháng nghị làm cho Phụng Nhận Bắc càng thêm giận dữ, giận dữ một cước đá vào ngực nàng, sau đó phát tay áo mà đi, hai thị nữ không hiểu ra sao nhìn Hương Quế bị đá trên mặt đất lăn một vòng lại đứng lên quỳ, cũng đuổi theo ly khai nhà thủy tạ.

Cho đến khi mọi người đều biến mất, Hương Quế mới cắn răng, ôm ngực đau đớn gấp thắt lưng, nước mắt đáng giá tiền lặng yên không tiếng động lạc vào khe đá.

Từng, nàng từng nghĩ mình ít nhất vẫn là một con người, cho dù lại thấp kém ti tiện. Hiện tại, mới hiểu được, nàng quá coi trọng chính mình.

Mặt trời phía nam thực nóng, gió thổi trên người, cũng nóng, nhưng không mang theo hạt cát. Phía nam quả thật có dương liễu rất đẹp, còn có rất nhiều người tốt.

Trước kia, thời điểm ở tây bắc, trong mộng của nàng Giang Nam trở thành một nơi như thiên đường. Có điều hôm nay, sao có thể là nơi mà nàng mơ tưởng? Ánh trăng trên bầu trời ngày đó, lại sao là thứ cao quý nàng có thể thân cận được?

A Ngọc... Yết hầu ngọt, Hương Quế nong khứ, phun ra một ngụm máu hồng. Trên đời này, chỉ có một người thiết tình với nàng, cho dù sẽ bắt nạt nàng, sẽ mang nàng ngốc, nhưng chỉ có A Ngọc mới coi nàng như con người.

Gió thổi, không khí oi bức mang theo mùi máu, trong người muốn nôn.

Hương Quế mờ mắt nhìn vết máu nhanh chóng khô cạn trên đất, nghĩ tới một số người, một số việc, tất cả giống như xảy ra ở kiếp trước... Không phải niệm tưởng, chỉ đơn thuần là nhớ lại.

Con người luôn ngẫu nhiên nhớ lại một chút, cho dù những gì nhớ lại cũng không có gì đáng giá nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi nào thì ngất xỉu, Hương Quế không nhớ nổi. Chờ tỉnh lại, đêm đã lạnh như nước.

Trong gió có mùi vân hương ngọc, có tiếng côn trùng kêu vang rả rích. Nhưng không có tiếng ai, tất cả đều quên nàng. Chân hoàn toàn mất đi tri giác, hoạt động một chút cũng là việc khó khăn.

Thở dài. Nàng miễn cưỡng chống đỡ thân trên, giương mắt, phát hiện rõ ràng dưới hành lang có người.

Phụng Nhận Bắc khoác áo bào trắng, tóc buông, chân trần. Hắn ngồi ở trên thềm đá dưới hành lang, tay cầm một bầu, đang một mình uống rượu. Ánh trăng màu sáng bạc chiếu mi tâm chí của hắn đồ tươi, đúng là kiều diễm.

Vẫn đẹp mặt giống như thần tiên. Hương Quế si ngốc nhìn hắn, biết rõ lòng hắn không nhân từ như thần tiên, nhưng cuối cùng vẫn không thể dời mắt.

"Biết uống rượu không? ... Lại đây uống rượu cùng ta." Thanh âm hắn thực ôn nhu, giống thời điểm mới quen nói cho nàng không cần sợ hãi như vậy.

Không cần sợ hãi. Chỉ cần rửa sạch vết thương, bôi thuốc, lại dùng băng vải sạch sẽ băng bó là được.

Ngươi lại đây... Đem thuốc kia bôi lên mặt, lập tức sẽ tiêu sưng.

Dịu dàng như vậy luôn luôn là thứ Hương Quế không kháng cự được. Nàng đã quên ngực đau, đã quên miệng vết thương khô cạn vết máu trên trán, chậm chạp khởi động chính mình, dịch đến bên người hắn.

Vừa ngồi xuống, một bầu rượu liền quăng vào trong tay nàng.

Hương Quế từng uống rượu, là rượu tây bắc, bởi vì sinh bệnh, Hương Ngọc tìm về cho nàng ấm thân. Rượu kia thực mạnh, uống xong, theo yết hầu đốt tới bụng, thân thể nháy mắt trở nên dễ chịu ấm áp.

Mà rượu Phụng Nhận Bắc đưa cho không giống thế. Bật nút lọ, xông vào mũi là một cỗ thuần hương nồng đậm, ôn nhu giống như người Giang Nam. Hương Quế chưa từng uống qua rượu ngon như vậy.

"Hương Quế, trong lòng ngươi có người để tưởng niệm đi." Đột nhiên, Phụng Nhận Bắc mở miệng, trong thanh âm có men say.

Hương Quế có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, lại phát hiện ánh mắt hắn không dừng trên người mình. Câu hỏi vừa rồi, như là ảo giác của nàng.

Người dễ tưởng niệm...

"Vâng." Nàng nhẹ nhàng đáp lại. Kỳ thật, nàng không có người dễ tưởng niệm, tựa như không có người nào tưởng niệm nàng. Nàng chỉ là, chỉ là không muốn để hắn cảm thấy nàng thực đáng thương.

Phượng Nhận Bắc dừng một chút, mắt phượng mông lung từ ánh trắng muốt mà chuyển tới trên mặt Hương Quế.

"Quên hắn đi." Hắn chậm rãi nói, giọng điệu nhu hòa, lại bá đạo.

Hương Quế ngơ ngác.

Quên? Nếu thực sự có một người như vậy, sao nàng có thể dễ quên? Nàng cơ bản là một người không có bất cứ thứ gì, ngay cả chiếc vòng bạc có một văn tiền cũng luôn tiếc ném đi, làm sao có thể tùy tiện đem người khác ở trong tim vứt bỏ.

‘Ừng ục ục’ uống hai ngụm rượu, Phượng Nhận Bắc lúc này không tiếp tục truy cứu, giống như khẳng định Hương Quế sẽ theo mệnh lệnh của hắn mà làm.

"Ta đã lâu không uống rượu." Hắn nói, khóe môi giờ lên một chút cười, có chút ưu thương, còn có chút trào phúng. Từng uống rượu, là cùng người kia. Cuối cùng một lần đối ẩm, gần như hủy diệt hắn! Nay nhớ tới, chuyện cũ trải qua giống như một hồi mộng mị, nửa trước là giấc mộng đẹp, nửa sau là một tràng ác mộng. Lại đều vì một người.

Hương Quế buồn không hé răng, chỉ lẳng lẳng uống rượu, lẳng lẳng nhìn hắn.

Tuy rằng quyền khuynh thiên hạ, Phượng Nhận Bắc cuối cùng cũng là một con người. Là con người thì luôn có phiền não cùng tâm sự, muốn một đối tượng để thổ lộ. Có lẽ hắn cũng không chờ mong được an ủi, chỉ muốn tìm một người, nghe hắn nói chuyện, uống chút rượu cùng hắn.

"Không biết rượu tang lạc, năm nay ai cùng khuynh..." Hắn thấp nói, thần sắc phiền muộn, thanh âm lại như rượu ngon say lòng người.

Nguyệt vãi đầy sân, văn hương ngọc ở trong gió nhẹ nhàng lay động, mùi thơm ngào ngạt trong bóng đêm im ắng tràn ngập. Hương Quế không thể tiếp lời, nàng không hiểu rượu, lại càng không biết thơ. Cho nên, cho dù tìm nàng nói chuyện, hắn cũng tịch mịch đi.

Phượng Nhận Bắc cúi đầu nở nụ cười. Có lẽ bóng đêm rất mê người, có lẽ rượu tang lạc thật đẹp, tính tình hắn cũng trở nên tốt lên.

"Hương Quế, ngươi có thích ta hay không?" Đột nhiên, hắn hỏi một vấn đề kỳ quái.

Hương Quế giật mình, chống lại ánh mắt chờ mong của hắn, nơi đó dĩ nhiên men say sương mù. Thì ra là thế, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười: "Thích." Nếu nàng nói không thích, tất nhiên hắn sẽ không vừa lòng.

Nếu hắn thanh tỉnh, tất nhiên nàng không dám nói chữ này. Có lẽ, cả đời này, cũng chỉ một lần như vậy có cơ hội nói với hắn chữ này đi.

Phượng Nhận Bắc liếc mắt, cười thoải mái. "Ta biết." Hắn tự nhiên biết nàng thích hắn, rất nhiều người đều nói thích hắn, thích quyền thế của hắn, thích dung mạo của hắn, thích hắn cao không thể với tới. Nhưng chỉ có một mình nàng, đối với hắn từ đầu đến cuối không rời không bỏ.

"Hương Quế... để ta dựa vào dựa vào..." Không đợi Hương Quế có phản ứng, hắn đã đổ vào trong lòng của nàng.

Không phải lần đầu tiên hắn ngủ ở trong lòng nàng như vậy. Hương Quế rũ mắt, nhìn mắt hắn khẽ nhắm, khuôn mặt tuyệt mỹ, nhớ tới chuyện cũ đã qua, không khỏi cảm lấy rượu, giữa đầu uống một ngụm, giữa mi tâm nhất thời nhiễm một tầng choáng váng.

Nàng cho dù ngốc cũng biết khi thanh tỉnh hắn xem thường nàng. Kỳ thật vậy cũng không có quan hệ gì, người xem thường nàng nhiều lắm.

"Chủ tử?" Hương Quế nhẹ giọng gọi, vì chính mình không kháng cự được sự ôn nhu của nam nhân trong lòng mà thở dài. Ngực bị hắn đá trúng còn đang ần ần đau, nàng đã không chịu thua kém đau lòng cho sự tịch mịch của hắn. Hương Ngọc nói nàng ngốc, quả thật đúng vậy.

Phượng Nhận Bắc ngủ trầm, gương mặt ôn nhuận như ngọc có thần nhiên đỏ ửng, mùi rượu cùng mùi xạ hương nam tính trên người hắn, nhào vào trong mũi Hương Quế, dẫn tới tâm thần nàng đại loạn, không tự chủ được cúi đầu xuống.

Nụ hôn nhẹ như cánh chim lặng lẽ dừng ở khóe mắt nam nhân trong lòng, rồi sau đó không dám lỡ mảy mòi rồi rút lui.

Chỉ như thế này, Hương Quế cũng đã cười thực thỏa mãn.

*****

Chuyện đêm đó, giống như một giấc mộng, mộng tỉnh, ngày vẫn cứ trôi qua.

Có điều ngay tại ngày kế tiếp, Phượng Nhận Bắc rời vương phủ, nghe nói là muốn đến Tây Ngô nghênh đón vương phi tương lai của hắn, quay lại đại khái cần một tháng. Lời này là Tuyết Cẩm truyền ra, trong tứ đại thị nữ có Hồng Mạt cùng Lãnh Kha đi theo, nàng cùng Lục Đề bị để lại trong phủ, vì

điều này, nàng nhiều ngày hờn dỗi. Chỉ vì tứ đại thị nữ luôn đi cùng nhau, chưa từng giống như lần này chỉ đi hai người. Nàng lo lắng vì chuyện lần trước, chính mình ở trước mặt chủ tử thất sủng.

Phượng Nhạn Bắc đi rồi, công việc trong vương phủ bắt đầu lu bù lên, cho dù là người luôn luôn bị để đó không dùng ở trong viện như Hương Quế, cũng bị an bài chút chuyện vặt. Giám sát tu sửa đình đài, sửa sang lại lâm viên, đặt mua đồ đạc, khắp nơi biểu hiện vương phủ rất nhanh sẽ có một việc vui không nhỏ.

Mỗi ngày Hương Quế đều giúp đỡ Trần Hòa sửa sang lại hoa viên, đổi thành các loại hoa cỏ, từ sớm đến muộn, gần như không có thời gian nào cho nàng miên man suy nghĩ.

Thẳng đến ngày đó, nàng đang cùng Trần Hòa tu bổ bồn hoa xum xuê trong hoa viên, kết quả đại quân gia ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều bị gọi tới ngoài cửa lớn vương phủ.

Mơ hồ đi theo bọn họ xếp thành hàng, Hương Quế mới biết được hóa ra Phượng Nhạn Bắc đã trở lại, mang theo công chúa Tây Ngô. Bọn họ đây là tới đón tiếp chủ nhân.

Tiếng vó ngựa từ từ vang lên ở một đầu đường cái ngoài vương phủ.

"Đến đây." Đại tổng quản kêu một tiếng, vài quân gia khác lập tức nghiêm nghị mà đứng, nguyên bản đám người còn có chút ồn ào lập tức im lặng xuống dưới.

Trước mặt đứng một loạt đại quân gia cùng phó dịch cao cấp trong phủ, như Tuyết Cẩm Lục Đề. Bởi vì cả tháng nay Hương Quế đều làm tạp dịch, cho nên chỉ có thể đi theo Trần Hòa đứng chung một chỗ, bị chôn vùi trong đám người.

Đi theo ánh mắt những người khác, nàng cũng nhìn về phía phương hướng tiếng vó ngựa truyền đến. Không thể nói rõ trong lòng là cảm giác gì, có lẽ có chút chờ đợi.

Đầu tiên là mười thất tuần mã cao lớn xuất hiện trong mắt mọi người, hai con cầm đầu một đỏ một trắng, đang từ từ thông thả đi đến. Sau ngựa lộc cộc, còn có mười lạng xe ngựa hoa lệ.

Ngựa đỏ ngồi một nam tử mặc cẩm bào màu trắng, mà trên ngựa đen cũng là Mạc Thương đã rất lâu không gặp. Hương Quế nhìn trên mặt nam tử áo bào trắng kia ôn nhã bình thản mỉm cười, không khỏi có chút xuất thần, trong đầu hiện lên tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Nhạn Bắc. Khi đó, hắn cũng ôn nhuận tao nhã như vậy, làm cho nàng nghĩ tới ánh trăng trên bầu trời. Nam tử này lại cùng hắn có bảy tám phần tương tự, chỉ là giữa trán không có mi tâm chí.

Ngay tại thời điểm Hương Quế nghĩ đến ngây ngốc, kỵ sĩ cùng những xe ngựa phía sau đã tới phụ cận, trừ bỏ tôi tớ tiến lên tiếp ngựa, tất cả gia phó lấy tổng quản cầm đầu đều cúi đầu cung nghênh, chỉ có một mình nàng vẫn ngây ngốc nhìn kỵ sĩ áo trắng kia.

Kỵ sĩ kia hiển nhiên cũng chú ý tới nàng dị thường nhìn chăm chú, không khỏi hướng về phía nàng gật đầu, cười hiền lành.

Hương Quế còn chưa kịp có phản ứng, màn che màu trắng một chiếc xe ngựa đột nhiên bị nhấc lên, một bóng trắng như tên bắn ra, quét một vòng về phía nàng.

"Ba!" Tiếng vang thanh thúy ở trên đường cái im lặng có vẻ dị thường vang dội cũng dị thường đột ngột.

Theo tiếng vang kia Hương Quế bay ra hàng người, ngã ở trước ngựa.

"Tiện nô, ai cho phép ngươi làm càn như vậy!" Tiếng Phượng Nhạn Bắc hung ác nham hiểm mắng chửi truyền tới, mọi người giật nảy mình, không nghĩ ra Hương Quế đang yên đang lành đứng trong đám người, như thế nào trêu chọc đến hắn.

Hương Quế ngã đầu óc choáng váng, miễn cưỡng khởi động thân mình, mờ mịt chống lại thịnh nộ trên mặt Phượng Nhạn Bắc, một đầu mờ mịt. Đường như nàng luôn làm hắn tức giận! Lâu như vậy không gặp, vẫn không thay đổi. Nàng đã muốn lười suy nghĩ nguyên nhân vì sao hắn tức giận.

Nhìn đến bình tĩnh trong mắt nàng, Phượng Nhạn Bắc tức giận càng thêm cuồng bạo. Chỉ vào nàng chửi ầm lên, "Chẳng qua là một doanh kỹ hạ lưu mà thôi, dám vô lễ với thập tam vương gia. Người đâu, tha xuống cho ta, ba mươi roi." Nàng cũng dám dùng ánh mắt nhu tình như nước nhìn một nam nhân, nàng cũng dám không nhìn sự tồn tại của hắn! Tiệp thập tam có gì tốt? Ai chẳng biết ở Hán Nam vô luận dung mạo hay quyền thế tài hoa không ai có thể so với Phượng Nhạn Bắc hắn. Mà nữ nhân tiện này lại dùng ánh mắt si mê như vậy nhìn một người nam nhân khác!

Trong đám người truyền đến thanh âm hít khí lạnh, ai cũng không nghĩ tới Hương Quế sẽ là một doanh kỹ. Lúc này nghe nói, giật mình, đồng thời không khỏi cảm thấy hèn mọn.

"Phượng Nhạn Bắc, tính tình của huynh trở nên thật là xấu." Mạc Thương đột nhiên mở miệng, nàng tự nhiên nhận ra Hương Quế, lúc này nhìn không được bình vực kẻ yếu.

"Ngũ ca, không có gì, không đáng tức giận như vậy." Thập tam vương gia nhìn Hương Quế thân mình đơn bạc, có chút không đành lòng.

Ai ngờ hắn biện hộ, không thể nghi ngờ là lừa cháy đồ thêm dầu, Phượng Nhạn Bắc lạnh lùng cười, "Loại tiện nô này, không giáo huấn cho tốt một chút, nàng cho rằng chính mình cũng là một con người."

Lời này vừa nói ra, những người khác đều không dám ngắt lời. Hấn giáo huấn gia nô, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ai dám lăm miệng.

Giai cấp ở Hán Nam phân chia cực kỳ rõ ràng, giai cấp quý tộc căn bản không coi nô bộc như con người. Lời nói của hấn, là điều đương nhiên, mà người nghe cũng tập mãi thành thói quen, cho dù thị nữ người hầu, cũng không cảm thấy phẫn nộ. Chỉ có Hương Quế bị kéo dài tới một bên bắt đầu bị quất roi khi nghe thấy câu đó, tâm nháy mắt trở nên trống rỗng.

Sau lưng đau chết lặng, ảnh hưởng đến mắt cũng có chút mờ hồ. Một chường của hấn ra tay không chút khoan dung. Nàng nghĩ, cười chính mình ngu xuẩn. Nàng sao có thể chờ mong hấn xem nàng như con người?

Roi ngựa dừng ở trên lưng, cuộn cuộn nổi lên đau đớn như thiêu như đốt. Hương Quế nhắm mắt lại, cắn chặt răng, không cho chính mình phát ra một chút thanh âm. Hấn không cho nàng là người, tất cả mọi người không cho nàng là người, vậy cũng... vậy cũng không có gì!

Đám người khi nào thì tan, Hương Quế không biết, tự nhiên cũng không thể nhìn thấy vương phi trong truyền thuyết. Chờ nàng cảm giác được roi dừng lại, người đã nằm ở trong phòng mình.

Đưa nàng trở về là Trần Hòa, hấn không nói điều gì, trước khi đi ánh mắt muốn nói lại thôi, làm nàng đau đớn.

*****

Hấn ở trong đám người nghênh đón suu tầm bóng dáng của nàng, mà nàng lại dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn huynh đệ hấn...

Phượng Nhận Bắc bình tĩnh, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, ánh mắt quý dị đánh giá thập tam vương gia Phượng Khuynh Đông ngồi đối diện, muốn tìm ra đến tột cùng hấn có chỗ nào hấp dẫn nữ nhân kia.

Phượng Khuynh Đông bị hấn nhìn sợ nổi da gà, nâng chén, "Ngũ ca, đi đường lâu như vậy, đệ còn ở nơi này uống rượu cùng huynh, huynh đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn đệ. Làm cho người ta cảm thấy cứ như thể đệ nợ huynh mấy trăm vạn lạng bạc."

Phượng Nhận Bắc lạnh lùng liếc mắt hấn một cái, "Người không nợ ta?"

"Ách..." Phượng Khuynh Đông chảy một thân mồ hôi lạnh, nhanh chóng đứng dậy thật sâu cúi đầu một cái, "Cái kia, cái kia đa tạ ngũ ca thành toàn đệ cùng Lam nhi." Hấn trộm vương phi của ngũ ca hấn, món nợ này xem như phải mang cả đời.

Phượng Nhận Bắc hừ một tiếng, thản nhiên nói: "Vậy còn không sai biệt lắm. Còn chưa cắt đi nhìn vương phi tương lai của ngươi, đừng ở trong này phiền ta."

Phượng Khuynh Đông héch miệng cười, "Vâng. Tiểu đệ cắt. Đi đường mệt nhọc, ngũ ca cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Nhìn bóng dáng hấn biến mất sau đình, Phượng Nhận Bắc bỗng nhiên cầm lấy bầu rượu giữa đầu uống. Nếu hấn ngủ được, cũng không cần tiếp tục ngồi ở chỗ này. Xuất môn một tháng, hấn không một ngày ngủ ngon, đối với công chúa Tây Ngô không có một chút hứng thú. Thập tam thích, đưa hấn cũng chẳng sao.

Đảo mắt, trên bàn đá đã nằm mấy bầu rượu không.

Nên nghỉ ngơi. Khẽ nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, Phượng Nhận Bắc nói với chính mình. Sau một lúc lâu, mới khởi động thân mang theo vài phần mệt mỏi, đi về phòng ngủ.

Đẩy cửa ra, long tiên hương tràn ngập xoang mũi, hấn vẫy lui thị nữ, đi hướng giường mình. Giường kia rộng thùng thình, hoa mỹ, ấm áp, nhưng không có một chút tác dụng với hấn.

Ở bên giường đứng một lúc lâu, Phượng Nhận Bắc lại đi ra ngoài, chân giống như tự mình có ý thức đi hướng sườn viện.

Lặng yên không tiếng động đẩy ra cửa phòng Hương Quế, lại nhẹ nhàng khép lại.

Chuyển qua bình phong, lọt vào trong tầm mắt là dung nhan Hương Quế ngủ say. Nàng ghé vào trên giường, hai má sưng, khóe môi xướt da, trên người vẫn mặc bộ quần áo bị roi quất rách tung toé.

Khuôn mặt này không xinh đẹp, cũng không phải tuổi thanh xuân, thậm chí không có gì đặc biệt hấp dẫn người khác. Hấn nhất định là say, mới có thể nhìn một nữ nhân như vậy tới mức nhập thần.

Đáy lòng có thanh âm thúc giục hấn nhanh chút rồi đi nơi này, nhưng chân hấn lại không nghe sai sử. Thật lâu sau, hấn rốt cục không không chế được lạng yên vạch trần chân nàng, lộ ra sau lưng che kín vết roi cùng máu.

Hấn thể nhưng khát vọng thân mình này, khát vọng suốt một tháng. Tay Phượng Nhận Bắc xoa tấm lưng vết thương luy luy, run nhẹ nhẹ, vì dục niệm đan vào trong lòng mà chán ghét, còn có một chút đau đớn không hiểu tra tấn hấn.

Kéo xuống tầng vải rách trên người nàng, đầu ngón tay truyền đến cảm giác làn da nàng nóng bỏng như lửa, hấn nhắm mắt, cuối cùng lại không áp lực được ý niệm tà ác trong đầu, nhẹ nhàng lên giường, nằm ở bên thân thể của nàng.

Trong lúc ngủ mơ cảm giác bị người mạnh mẽ xâm nhập làm cho Hương Quế tỉnh lại, nàng mờ mịt cảm thụ được phía sau một lần lại một lần va chạm thô bạo, hoảng hốt nghĩ đến chính mình còn trong quân doanh. Cho đến khi cảnh mai trên bình phong ánh vào mi mắt, mới đột nhiên tỉnh ra, mình đang ở trong vương phủ của Phụng Nhạn Bắc. Như vậy người phía sau ...

Theo bản năng bắt đầu giãy dụa, nhưng dưới sự kiềm chế như sắt thép của nam nhân, điều duy nhất có thể làm là tựa đầu thoảng chuyển động về phía sau, tuy rằng vẫn không thể thấy người, nhưng hỗn hợp mùi rượu cùng mùi xạ hương quen thuộc nhào vào trong mũi, làm cho nàng buông tha cho ý tưởng giãy dụa.

Là hân. Vì sao hân...

Nàng không rõ Phụng Nhạn Bắc lúc trước còn bị nàng chọc giận vì sao sẽ xuất hiện trong phòng nàng, mà cái đầu trầm trọng cũng không cho phép nàng nghĩ nhiều. Vết thương trên lưng bị tác động, đau đến mức trên trán nàng ứa ra mồ hôi lạnh. Nhưng nàng lại không mở miệng cầu xin tha thứ, cũng không để chính mình phát ra thanh âm gì. Đối với nàng mà nói, cái gì cũng không còn, còn lại duy nhất cũng chỉ là một hơi thở.

Ép buộc qua lại, rốt cuộc Hương Quế không duy trì được, ngắt xiu.

Lại mơ mơ màng màng tỉnh lại, người phía sau đã không còn ở đó, trong phòng vừa đen vừa tĩnh. Nếu không phải giữa hai chân còn dính dính, nàng nhất định sẽ nghĩ đó là một giấc mộng cổ quái.

Một người cao cao tại thượng như vậy, làm sao có thể chạm vào thân mình tàn phá trong mắt hân, hân nhất định là say hồ đồ, tựa như đêm đó.

Nghĩ đến đêm đó hân dịu dàng hiếm thấy, ánh mắt Hương Quế nóng lên, nhanh chóng tự chửi mình trong lòng. Chẳng qua là say, làm như thực. Nhắm mắt lại, nàng không cho chính mình tiếp tục miên man suy nghĩ.

Trong bóng đêm chỉ có tiếng hít thở ồ ồ của mình, chung quanh im lặng đáng sợ, lúc này bỗng nhiên nàng mới cảm giác được cả người đau như tan nát, yết hầu khát như bị hỏa thiêu. Vì thế cố hết sức muốn khởi động thân mình đi rót chút nước uống, lại phát hiện ngay cả tay động một chút cũng khó khăn, cuối cùng đành phải vô lực nằm úp sấp ở nơi nào.

Nóng... Quanh thân đều nóng hừng hực, giống như có một mặt trời rất lớn chiếu vào nàng. Nàng biết mình đang phát sốt, nhưng đã không còn sức lực đi đề ý.

Quá khứ trôi qua. Nàng nghĩ. Mệnh của nàng rất tiện, ngay cả lão thiên gia cũng không chịu thu.

*****

Qua vài ngày, không ai đến thăm Hương Quế. Nàng cứ như vậy ghé vào trên giường, hỗn loạn, lúc ngủ lúc tỉnh.

Có lẽ cứ như vậy đi đi. Ngẫu nhiên, trong óc nàng còn lại chút ý thức sẽ toát ra một ý tưởng như vậy. Kết cục như vậy cũng không xa lạ, thời điểm ở trong quân doanh tây bắc, nàng cùng bọn tỷ muội đã biết rõ loại kết cục này.

Kỹ nữ già đi theo thời gian, nếu không xuất gia làm ni cô, vậy thì tìm một người gả cho, nhưng cho dù là lựa chọn nào, cuối cùng cũng rơi vào kết cục sống thê lương suốt quãng đời còn lại. Khi chết, chính là giống nàng như bây giờ, bên người không có ai, có lẽ mãi đến khi thối bốc mùi mới có thể bị phát hiện, sau đó cuốn chiếu, quăng đi bãi tha ma.

Nhưng mà, buổi sáng một ngày nào đó, nàng đột nhiên tỉnh lại. Cho dù môi đã bị tróc vảy, cho dù đói không đứng nổi chân, nhưng cũng hoàn toàn khôi phục thần chí. Miễn cưỡng xuống giường, tìm được nước trên bàn, uống một mạch.

Không chết được. Vô lực nằm úp sấp trên bàn, nàng cười có chút bất đắc dĩ.

Không chết được vậy thì sống cho tốt. Cẩn rảnh tỉnh lại tinh thần, Hương Quế tìm bộ quần áo mặc vào, muốn sơ búi tóc, nhưng tay thật sự vô lực, chỉ có thể từ bỏ.

Mở cửa ra, bên ngoài đã qua buổi trưa, thái dương chói lọi, làm cho người ta choáng váng.

Trong sườn viện có một giếng nước, gần như nứt sức, Hương Quế mới múc được chút nước lên rửa mặt. Gương mặt khắc ở trong nước đã tiêu sùng, trừ bỏ hốc mắt lõm xuống, mặt không có chút máu, cũng không tỉnh quá tệ.

Đến phòng bếp tìm chút canh cặn cơm thừa linh tinh, tinh thần thoảng tốt một chút. Trên đường gặp được vài người, thấy nàng đều xa xa tránh đi, hạ xuống ánh mắt quý dị mà đáng khinh.

Hương Quế cũng không chú ý.

Mặc kệ thế nào, còn sống luôn tốt. Nàng nói với chính mình như thế. Đến tận cùng cuộc sống trước đây đỡ hơn, hay là hiện tại đỡ hơn, nàng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy giống như đều không phải chính mình làm chủ. Nhưng là, nhưng là ít nhất còn có thể nhìn thấy thái dương sáng ngời, cho dù thái dương kia đâm vào ánh mắt nàng đau. Mọi người đều nói dưới đất vừa tối vừa lạnh, nàng rất sợ. Nàng cuối cùng là một con người, làm sao thể không sợ.

Nếu có thể rời khỏi vương phủ, có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Nàng có tay có chân, có thể tự mình kiếm miếng cơm ăn. Ngẫu nhiên, trong đầu Hương Quế sẽ toát ra ý niệm này. Nhưng nàng biết đó là không có khả năng, Phụng Nhạn Bắc sẽ không tha nàng đi.

Hắn sẽ không tha nàng đi ... Một chút u buồn nổi lên mắt Hương Quế, nàng khe khẽ thở dài.

Từ đó về sau, nàng cực kỳ trầm mặc, giống như lúc ở Mạch Dương.

Khi vết thương trên người hoàn toàn khỏi hẳn, đã gần đến Trung thu, vương phủ đang chuẩn bị tổ chức một hôn lễ long trọng, đãi tân khách một tháng.

Có điều thời gian qua Hương Quế ít ra khỏi phòng nên cũng không biết, nàng không bị đuổi ra sườn viện, nhưng cũng thật lâu chưa tái kiến Phụng Nhạn Bắc. Điều này đối với nàng mà nói, có lẽ là một chuyện tốt. Có điều, ban đêm, nàng vẫn sẽ không tự chủ được nhìn ánh trăng càng ngày càng tròn, càng ngày càng ánh nhuận trên bầu trời, nhớ tới niệm tưởng từng tốt đẹp trong lòng.

Cây liễu Giang Nam, ánh trăng trên bầu trời... Nàng đều từng gần gũi chạm tới như vậy, sau đó mới phát hiện, đồ càng đẹp sẽ càng yếu ớt, nhẹ nhàng chạm vào, liền nát.

"A Quế..." Vương phủ quá lớn, người lại nhiều. Cho dù vào lúc thời gian ăn cơm đã trôi qua thật lâu tới phòng bếp, Hương Quế vẫn không thể tránh gặp người khác.

Nàng đứng lại, nhìn về phía nam nhân duy nhất trong vương phủ đối tốt với nàng.

Trần Hòa đỏ mặt, gãi gãi đầu, dường như có chút xấu hổ. "A Quế, ta để lại bánh bao cho ngươi..." Nhiều ngày tránh mà không gặp, cuối cùng hắn vẫn cảm thấy băn khoăn, dù sao người cùng Hương Quế lâu nhất là hắn, nàng là loại người nào, sao hắn có thể không rõ. Mấy ngày nay không nhìn nàng, chính là sợ hãi những lời khó nghe trong phủ. Mỗi ngày trốn ở một bên, nhìn Hương Quế cô đơn một mình, hắn cũng khổ sở theo.

Bánh bao dùng giấy dầu bao lại đưa tới trong tay vẫn đang nóng. Ánh mắt Hương Quế có chút mờ lung, khóe môi lại nhịn không được kéo lên. Cuối cùng, vẫn có một người thoáng nhớ tới nàng.

"A Quế, ta cảm thấy tốt nhất ngươi nên tránh chủ tử một chút." Lời này nghẹn ở trong bụng Trần Hòa đã lâu, chính là băn khoăn nói chủ tử từ sau lưng là không tốt lắm, cho nên vẫn chịu đựng. Nhưng Hương Quế rất thành thật, nếu không đề cập tới đánh tình nàng, chỉ sợ về sau càng thêm phiền toái.

Hương Quế giật mình.

"Ta biết chủ tử rất đẹp, cho dù nam nhân thấy cũng sẽ nhìn không được đó mặt... Nhưng, chúng ta dù sao cũng là hạ nhân... Chủ tử tựa như, tựa như ánh trăng trên bầu trời... Xa xa nhìn, đừng lại gần."

Tựa như ánh trăng trên bầu trời... Hóa ra ý tưởng của hắn cũng giống nàng. Hương Quế gật đầu, cười có chút bất đắc dĩ. Nguyên bản, nàng cũng chỉ định xa xa nhìn xem.

Thấy nàng đồng ý với mình, tinh thần Trần Hòa rung lên, "A Quế, ta, ta..." Đột nhiên hắn đỏ bừng mặt, muốn nói lại thôi.

Mặc dù Hương Quế có chút nghi hoặc, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi lời nói kế tiếp của hắn.

Thở sâu, về mặt Trần Hòa giống như bất chấp bất cứ giá nào, "Đề ta chăm..."

"Hương Quế tỷ tỷ, ngươi ở trong này à." Một thanh âm ngây thơ đột nhiên toát ra đánh gãy lời nói súc tích thật lớn dũng khí của Trần Hòa, còn lại đều nghẹn trong cổ họng. Nhìn theo Mặc Thương ý cười trong suốt đi tới từ bên kia hành lang, hắn có chút ừ ừ.

Tựa hồ đột nhiên trong lúc đó tất cả mọi người đều nhớ ra nàng. Hương Quế có chút kinh ngạc nhìn Mặc Thương về mặt hồn nhiên rực rỡ, cũng không quên xoay người hành lễ.

"Tỷ tỷ, Phụng Nhạn Bắc sai mọi người tìm ngươi chung quanh, chúng ta cùng nhau đi qua đi." Không nhìn Hương Quế xa cách, Mặc Thương một phen nắm lấy cánh tay nàng bước đi.

"Ách..." Hương Quế chỉ kịp nhìn Trần Hòa liếc mắt một cái, liền bị kéo đi rồi.

Trần Hòa đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn theo bóng dáng các nàng biến mất ở chỗ rẽ, lời nói chưa nói ra miệng luôn luôn quanh quẩn trong ngực, lòng có chút chát, có chút chua.

Đề ta chăm sóc ngươi đi.

Một câu này, đến tận cùng lúc nào mới có cơ hội nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Văn Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Phượng Nhận Bắc đang ở trong sân, nhìn thấy Hương Quế, khuôn mặt tuần mỹ lập tức ngưng tụ thành sương.

“Ngươi đi đâu?”

Hương Quế cúi đầu, trầm mặc quỳ xuống, bình tĩnh chuẩn bị thừa nhận lửa giận của hắn.

“Ngươi...” Phượng Nhận Bắc đình chỉ, bỗng nhiên tiến nhanh tới, một phen bóp lấy cổ Hương Quế, xanh mặt nói: “Chớ chọc giận ta!” Hành vi cùng hắn phân biệt khoảng cách chủ tớ kia, làm cho hắn táo bạo một cách khó hiểu.

Yết hầu đau nhức, biểu hiện hắn không khống chế được sức lực. Hương Quế cười khổ, nhắm mắt lại không nhìn hắn, vì thế cảm giác hít thở không thông kia càng thêm rõ ràng. Bản năng muốn sống, làm cho nàng bắt lấy tay hắn, muốn từ chối nhưng vô lực.

“Phượng Nhận Bắc, huynh điên rồi, muốn bóp chết nàng có phải không?” Mạc Thương đứng một bên bị phurong thức ở chung kỳ quái của hai người biến thành không hiểu ra sao, nhưng vẫn đứng lúc nhận thấy được sắc mặt Hương Quế trở nên hồng tím, vội kêu lên.

Phượng Nhận Bắc cả kinh, phút chốc thu tay lại, giống như bị cái gì làm phỏng. Nhìn Hương Quế dùng một bàn tay vỗ về yết hầu, dòn dập nồng khịu, một chút ảo não nhanh chóng hiện lên trong con ngươi đen của hắn, nhanh đến mức người ta không thể nắm bắt được.

“Cút!” Hắn cứng ngắc xoay mình, không cho bản thân tiếp tục nhìn nàng.

Hương Quế vẫn đang trầm mặc, nhanh chóng bắt tay cầm lấy bánh bao rồi đi, ánh mắt bình tĩnh như trước.

Cho đến khi bóng dáng của nàng biến mất ở ngoài cửa, Mạc Thương mới mở miệng: “Có phải huynh có thành kiến với Hương Quế hay không? Nói như thế nào nàng cũng từng cùng huynh đồng cam cộng khổ, đừng đối nàng quá đáng.” Nàng thật sự khó hiểu Phượng Nhận Bắc đối với hạ nhân luôn luôn ôn hòa khoan dung vì sao đối với Hương Quế lại nghiêm khắc như vậy.

“Tiểu Thương, ngươi đừng xen vào việc của người khác.” Phượng Nhận Bắc cúi mắt, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, thiên hạ này có người dám nói với hắn như vậy, sợ cũng chỉ có muội muội bảo bối này của hắn.

Mạc Thương nghiêng đầu, đột nhiên cười hi hi, chấp tay sau lưng vòng quanh Phượng Nhận Bắc.

“Ngươi đang làm cái gì?” Bị coi thành khi xem cảm giác cũng không tốt, Phượng Nhận Bắc nhăn mi lại.

Mạc Thương chặc chặc lắc lắc đầu, thở dài nói: “Quả nhiên a... Thật sự là ánh trăng, đáng tiếc hay bị chọc tức.”

Trái tim Phượng Nhận Bắc nhảy trật một nhịp, “Ngươi lại làm trò!” Hắn giả vờ giận, trong lòng lại giống như ần ần chờ đợi cái gì.

Mạc Thương nhún vai, “Ta mới không làm trò. Vừa rồi ta nghe được Hương Quế cùng người ta nói huynh lớn lên rất đẹp, giống như ánh trăng trên bầu trời...” Nàng nói rất thuận miệng, nếu Hương Quế nghe được, nhất định sẽ nhìn trời không nói gì. Lời đồn, cứ như thế này sinh ra.

Phượng Nhận Bắc giật mình, trên mặt hiện lên một chút choáng váng, định che dấu quay đầu đi, cả giận nói: “Nàng nói lung tung cái gì. Cũng không xem chính mình là thân phận nào...” Nhưng nguyên bản lửa giận trong lòng lại trôi đi không còn bóng dáng, một cổ cảm xúc nhảy ngót khó hiểu bắt đầu yên lặng lưu động trong máu.

Nhận thấy Phượng Nhận Bắc dị thường, Mạc Thương hí mắt, nghiêng cứu định thăm dò vẻ mặt của hắn.

“Ngươi cũng vờ vẩn theo nàng. Lần sau lại nghe được các ngươi lấy ta làm trò tiêu khiển, nhất định không để yên.” Không được tự nhiên xoay người, Phượng Nhận Bắc bỏ xuống một câu giống như giận giống như không, liền trở về, hoàn toàn quên ý đồ ban đầu, tự nhiên cũng không thấy được Mạc Thương sau lưng vì phản ứng của hắn mà ánh mắt trở nên kỳ dị.

“Này, Phượng Nhận Bắc, nếu huynh không quen nhìn Hương Quế, liền tặng nàng cho ta đi. Ta rất thích nàng.” Đột nhiên, thời điểm hắn đi lên bậc thang phía sau truyền đến thanh âm cao giọng của Mạc Thương.

Phượng Nhận Bắc dừng lại, nhưng không quay đầu, trong chốc lát mới nói: “Nếu ngươi muốn thị nữ, lựa chọn trong bốn người Tuyết Cẩm bọn họ. Hương Quế không thích hợp, đừng chú ý đến nàng...” Hắn nói chưa hết ý, người đã đi vào phòng.

“Này...” Mạc Thương nhú mồm, vì ý tứ ẩn hàm trong lời nói của hắn: nàng muốn ai cũng được, chỉ có Hương Quế không được. Đây đến tột cùng là hèn mọn, hay là dục vọng chiếm hữu?

Trở về nội thất, Phượng Nhận Bắc mới đột nhiên nhớ tới, chính mình tìm Hương Quế, hình như là có chuyện gì, không nghĩ tới vừa nhìn thấy nàng, liền quên hết.

“Nô tài này thực làm càn!” Hắn thì thảo tự nói, đối với chuyện không quá quan trọng kia, cũng không để trong lòng.

Đi đến trước chậu, chuẩn bị rửa mặt, lại ngầy người vào lúc cúi đầu.

Trên mặt nước trong suốt, ảnh ngược ra bóng dáng của hắn. Trên khuôn mặt kia, không chỉ không có chút tức giận nào, khóe môi còn đang dương lên cao .

Hắn mà lại vì một lời nói của nô tài kia một mình một người cười ngầy ngỗ.

Nhận thức này làm cho Phụng Nhận Bắc không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh!

*****

Hương Quế mơ một giấc mơ thực cổ quái. Trong mơ lại nhớ tới địa lao hắc ám kia, Phụng Nhận Bắc lạnh như băng nằm ở bên thân thể của nàng, cho dù nàng gọi như thế nào cũng không tỉnh. Tỉnh lại tim đập kịch liệt, thái dương lạnh lẽo, lệ ẩm ướt chiếu.

Đưa tay đặt trên ngực, ngăn chặn khủng hoảng khác thường nơi đó.

Hắn không có việc gì. Hắn không có việc gì. Hắn còn khỏe mạnh ở trong Bắc Uyển, hiện tại không ai có thể thương tổn hắn ... Một lần lại một lần, nàng trấn an cảm xúc hoảng loạn của chính mình.

Đột nhiên chú ý tới hành vi của bản thân, Hương Quế không khỏi cười chua xót, yết hầu còn lưu lại vết khát buổi chiều hắn vô tình lưu lại, không nghĩ tới ở trong mộng nàng vẫn vì hắn mà bị thương rơi lệ.

Từ đầu tới cuối, nàng chưa từng lựa chọn.

Khoác áo vào, đi đến trong viện. Đêm lạnh, pháp phên mùi hoa quế thơm ngát, cảm xúc lung tung của Hương Quế dần dần bình phục.

Dựa vào cây cột hành lang ngồi trên lan can, nàng nhìn ánh trăng nhô lên cao gần như tròn trịa. Ngày kia, chính là mười lăm .

Mười lăm. . . Những năm gần đây, nàng dường như quên ngày này.

Liễu nhi, người xem cha nấu cho người cái gì.

Đến đây, đem bát mỹ trường thọ này ăn đi, Liễu nhi nhà chúng ta sẽ sống lâu trăm tuổi.

Hương Quế vẫn tỉnh tường nhớ rõ, một bát mỹ kia, sợi trắng mà dài, phía trên có một quả trứng ốp lếp, tản mát ra mùi thơm mê người.

Nàng không nhớ nổi trước thời điểm đó có từng ăn qua thứ ngon hơn hay không. Nhưng từ đó về sau, nàng chưa từng ăn qua.

Hương Quế mỉm cười.

Nàng không cần sống lâu trăm tuổi. Bát mỹ trường thọ cùng quả trứng gà kia, nàng chia làm hai nửa, chia sẻ cùng người thân nhất của mình. Có điều, khi đó nàng không quá hiểu, vì sao cha vừa ăn vừa nghiêng đầu vụng trộm gạt lệ.

Nếu không ăn bát mỹ kia, chuyện đến nay có thể thay đổi hay không? Thực hiển nhiên, sẽ không.

Bởi vì đó là một ngày người cha ham bài bạc lại yêu rượu kia khó được thanh tỉnh. . .

Một trận thanh âm đàn tỳ bà bị gió đêm mang lại đây, khi ngừng khi tục, thê oán mà trống vắng. Hương Quế thu hồi tâm thần, không tự chủ bị thanh âm này hấp dẫn, theo âm thanh tìm kiếm. Biết rõ không nên chạy loạn ở trong vương phủ, nhưng tại đêm khuya mộng hồi tỉnh lại này, năng lực khống chế của nàng cũng trở nên yếu ớt.

Mọi vật yên tĩnh, chỉ có từng tiếng oán thán sâu kín trong gió của đàn tỳ bà tràn ngập bóng đêm. Hành lang dài tối, thơm ngát hương hoa, Hương Quế cũng không biết chính mình đã đi rất xa, tiếng tỳ bà rốt cục dần dần trở nên rõ ràng, còn thêm vào dòng suối róc rách.

Một đường dưới ánh trăng, một nữ tử áo trắng đang ngồi trong đình ở đối diện cầu đá, đàn đàn tỳ bà. Không thành khúc, giống như cõi lòng nữ tử đầy tâm tư không biết nên toát ra như thế nào.

Hình dáng nữ tử thanh tú, thân thể mềm mại, ở dưới bóng liễu, rất dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác như tinh linh trong hồ sen.

Thanh Song cô nương. Hương Quế dừng lại sau một gốc liễu, nhớ tới ngày ấy Phụng Nhận Bắc cùng nàng vô cùng thân thiết, ngực thắt lại, giống như cảm giác ngày lúc đó.

Không cần quấy rầy nàng. Hương Quế nghĩ như thế, dưới chân lại không hoạt động.

Leng keng leng keng, chỉ thấy bàn tay trắng nõn của Thanh Song lướt trên dây đàn, một chuỗi thanh âm cô tịch bay ra.

“Một khúc ca, ca không thành lời. Một điệu múa, múa không thành bước. Tiếng nhạc pháp phùng, tâm nơi nào tỏ...” Âm dừng, Thanh Song thì thảo nhẹ

nói, chưa xong, đột nhiên đập tỳ bà, nằm xuống khóc lớn.

Hương Quế kinh sợ, thấy nàng khóc buồn rầu, cảm thấy xót xa, không biết nên làm thế nào cho phải.

Gió đêm nổi lên, phất qua lá sen. Đang vào lúc Hương Quế khó xử, Thanh Song đột nhiên ngẩng đầu, nhìn hướng nàng đang đứng, sợ tới mức nàng phản xạ định lui vào sau gốc cây, không nghĩ lại ngã vào một khuôn ngực ấm áp.

Một bàn tay nhanh chóng che đi tiếng kinh hô của nàng, hương vị quen thuộc lại xạ theo gió thổi vào trong mũi, nói cho nàng người phía sau là ai.

Tại sao hân cũng ở trong này? Hương Quế không giãy dụa, chính là nghi hoặc trong lòng. Chẳng lẽ bọn họ ước hẹn, chính mình xuất hiện quấy rầy đến bọn họ?

Loại ý tưởng này tuy rằng vớ vẩn, nhưng cũng không phải không có khả năng. Dù sao cách bọn họ làm việc ở trong mắt nàng xưa nay đều không thể lý giải cùng nắm bắt. Vì suy đoán này, Hương Quế âm thầm kêu khổ, nếu nói vậy, người phía sau không biết muốn nổi giận với nàng như thế nào.

“Không cho phép ra tiếng.” Hô hấp nóng rực phun ở sau gáy, người phía sau ở bên tai nàng yên lặng mệnh lệnh.

Hương Quế gật đầu, nào dám không theo.

Cho đến khi Thanh Song thu hồi ánh mắt, tiếp tục khóc, bàn tay che ở môi nàng mới buông ra, chuyển sang giữ chặt nàng, lặng yên không một tiếng động lui cách nơi bọn họ ẩn nấp, lui tới đường đi.

Đi ra khu vườn kia, Phụng Nhạn Bắc buông bàn tay đang lôi kéo Hương Quế, trầm mặc đi ở phía trước.

Hương Quế thành thành thật thật theo sau, chuẩn bị nhận một lần trừng phạt.

Nhưng bước chân Phụng Nhạn Bắc không nhanh không chậm, nhàn nhã thông dong, tóc dài tản ra trên y bào tùy ý phủ trên vai, vừa thấy liền biết cũng mới từ giường thức dậy, không phải là bộ dáng như Hương Quế suy nghĩ – chuẩn bị đi hẹn hò, cũng không có ý muốn trừng phạt nàng.

Máu chốt nhất ——

Hương Quế giật mình nhìn hai chân hân bước chậm theo hai tay áo tiêu sái dong đưa phía trước, sờ dĩ bước trên mặt đất không có một chút thanh âm, hoàn toàn vì hân căn bản không đi giày.

Là quá bất ngờ, quên đi. Nàng đoán như thế, cũng không thể không nhớ tới đêm hôm đó, hân cũng đi chân trần cùng nàng uống rượu.

Có lẽ, nam nhân này, cơ bản không thích đi giày.

*****

Phụng Nhạn Bắc không trở về Bắc Uyển, mà lập tức đi hướng sùng viện, vào phòng Hương Quế.

“Đóng cửa lại.” Đi đến bên giường ngồi xuống, hân phân phó Hương Quế đang theo sau cùng vào.

Hương Quế ngăn ra, làm theo lời, sau đó đi đến trước bàn sờ soạn đá lửa châm ngòi, chuẩn bị đốt nến.

“Không cần đốt.” Trong bóng đêm, thanh âm Phụng Nhạn Bắc từ sau bình phong truyền tới, có chút trầm, còn có chút chần chờ. “Cửa sổ... đều đóng tốt chưa.”

Đột nhiên ý thức được dụng ý hân tới đây, tìm Hương Quế đập bống nhiên mau hơn. “Vâng.” Một lát sau, nàng mới nhẹ nhàng đáp ứng, có chút khó hiểu, rõ ràng hân chán ghét nàng, vì sao lại muốn tìm nàng, hướng chỉ, bên người hân còn có nhiều nữ tử mỹ mạo thuần khiết như vậy.

“Lại đây.” Phụng Nhạn Bắc trầm giọng mệnh lệnh. Trên thực tế, ngay cả chính hân cũng không rõ, vì sao nhất định phải là thân thể của nàng. Chán ghét mình đối với thân thể nàng ý lại, lại không thể khắc chế cái loại dục niệm này, cảm giác mâu thuẫn cùng suy sụp dường như đem hân tra tấn sắp điên.

Hương Quế chậm rãi đi đến bên người hân, trong lòng có chút kháng cự chuyện đó, cảm giác kia giống như trước đây ở trong quân doanh bị người khác coi thành công cụ phát tiết.

“Nửa đêm người không ngủ chạy loạn chung quanh làm gì?” Vươn tay đem nàng kéo đến bên người ngồi xuống, Phụng Nhạn Bắc vừa hỏi, vừa cời vạt áo của nàng. Thanh âm hân thấp nhẹ tao nhã, nhưng đầu ngón tay hân lại đang nhẹ nhàng run run. Đáng ăn mừng là, trong u ám, nữ nhân kia không nhìn thấy.

Hương Quế bị sự khác thường của hân biến thành co quắp mà căng thẳng, nâng tay lên định tự mình cời áo, lại vào lúc đụng tới tay hân rụt trở về.

“Chủ từ...” Nàng há mồm, ngoại trừ hai chữ này, lại không biết nên nói cái gì.

“Có phải không ngủ được hay không? Ta cũng không ngủ được... Giúp ta cời áo...” Phụng Nhạn Bắc không chờ nàng tiếp tục nói, thay nàng tìm lý do, có điều khi cời ra quần áo của nàng, thanh âm đã không hề trầm ổn như lúc bắt đầu.

Từ lần trước tức giận nàng không đem chính mình để vào mắt, lại vẫn không nhận được bắt buộc nàng, hắn đã bị khát vọng mãnh liệt cùng ý muốn chiếm hữu của mình giành cho nàng dọa đến. Mấy ngày nay hắn gần như có ý tránh nàng.

Nhưng mà, đêm nay, hắn làm thế nào cũng không áp chế được ý niệm muốn ôm nàng trong đầu. Đi vào ngoài viện bồi hồi, lại nhìn thấy nàng mở cửa đi ra, ngồi dưới hiên ngắm người. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy trên mặt nàng lộ ra biểu tình như vậy, ưu thương, bất đắc dĩ, còn có nụ cười kiên cường làm lòng người chua xót.

Tiếng tỷ bà của Thanh Song cất lên, nàng đi ra, hắn vẫn đi theo phía sau nàng. Nhìn bóng dáng nàng gầy yếu cô linh linh đứng dưới tàng cây liễu ven đường, gió thổi loạn mái tóc, một khắc kia, hắn đột nhiên trở nên sợ hãi. Sợ hãi nàng càng ngày càng bình tĩnh, càng ngày càng trầm mặc, không bao giờ ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên bầu trời nữa...

Ánh mắt dần dần thích ứng với bóng tối, ánh trăng mờ mờ cách một tầng giấy chiếu vào cũng có thể tạo được công năng chiếu sáng vật.

Khoảng cách quá gần, hô hấp hắn nóng rực phun trên mặt Hương Quế, dày đặc vị xạ hương nam tính vờn quanh nàng, một cổ ái muội khôn kể trong căn phòng hắc ám lặng yên tràn ngập.

Tay Hương Quế đặt lên cổ áo hắn, đột nhiên có chút miệng khô lưỡi khô, trên trán hơi hơi tẩm ra mồ hôi.

“Quế...” Phụng Nhạn Bắc thấp giọng gọi, nắm tay nàng chậm rãi rút ra quần áo của chính mình, con ngươi đen như bảo thạch nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thường trước mắt, nóng bỏng mà chuyên chú.

Hương Quế thờ hồn hèn, giương mắt nhìn về phía nam nhân trước mặt. Trong lòng, tóc dài hắn phân tán, đôi mắt tinh lợi hình như có nước đọng, nguyên bản khuôn mặt tuyệt mỹ bị bịt kín một tầng bóng đêm, có vẻ mỉa mai hoặc kinh người.

Lòng của nàng nhảy rối loạn.

Đôi môi ôn nhuận nhẹ nhàng dừng ở môi nàng, hàm trụ, trần trọc... sự dịu dàng cực hạn cùng cẩn thận làm cho ánh mắt Hương Quế dần dần ướt át. Đây là lần đầu tiên hắn hôn nàng, cũng là lần đầu tiên lấy tư thái quý trọng như vậy ôm nàng, giống như nàng là nữ tử trong một gia đình bình thường lương thiện...

Đến tận cùng, chính mình lưu luyến dung mạo của hắn, hay là lưu luyến hắn ngẫu nhiên ôn nhu? Một khắc kia khi bị đặt ngã trên giường, trong đầu Hương Quế đột nhiên toát ra ý niệm này.

Có điều, khi thân thể nóng rực kia tiếp xúc vào nàng, nàng lại không có cách nào nghĩ tiếp.

Độ ẩm trong phòng liên tục bay lên, tiếng rên rỉ nhỏ vụn cùng tiếng hít thở ồ ồ đan vào nhau, đem màn đêm nhiễm một tầng ái muội rực rỡ.

Ngoài phòng ánh trăng sáng tỏ, một bóng dáng yếu điệu cô đơn đứng ở bên cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe tiếng động nam nữ hoan ái bên trong truyền ra, hai tay buông xuống bên người gặt gao nắm chặt. Một giọt chất lỏng theo khe hở tẩm ra, ‘ba’ một tiếng rơi trên mặt đất, tiếp theo lại là một giọt...

Thật lâu sau, kích tình trong phòng bình ổn xuống.

“Ta sợ lạnh, ngươi ôm ta ngủ.” Đột nhiên vang lên thanh âm nam nhân làm cho người vốn định lặng yên rời đi bỗng nhiên cứng đờ, ánh trăng chiếu vào gương mặt xinh đẹp của nàng, hiện ra là kinh ngạc, là không dám tin, cũng là nồng đậm ghen tị.

Sao hắn có thể dùng ngữ điệu bá đạo như vậy lại gần như làm nũng nói cùng người đó? Sao hắn có thể sợ lạnh?

“Ân.” Thanh âm nữ nhân trả lời rất đơn giản, ngoại trừ mang theo hương vị hoan ái, cũng không có đặc biệt vui sướng, như là sớm thành thói quen yêu cầu của hắn. Nhưng mà, một lát sau, nàng lại lúng ta lúng túng mở miệng: “Thời tiết thực nóng...” Thực nóng, hai người ôm cùng một chỗ sẽ phi thường nóng, hơn nữa là lúc vừa làm xong vận động kịch liệt.

Nguyên bản hắn không nên cười, nhưng mà, khóe môi lại không khống chế được vì giọng điệu có chút nghi hoặc của nữ nhân kia mà dương lên.

“Dùng dài ít thôi, cho ngươi ôm thì ôm đi.” Nam nhân hạ giọng rống, ra vẻ có chút xấu hổ.

Thực hiển nhiên, nữ nhân ở địa vị yếu hơn, nghe vậy liền không thêm nhắc lại, giống như dung túng cũng giống như ủy khuất.

Nàng tỉnh nguyện bị hắn bắt bạt như vậy. Thân ảnh kia giật mình, nhẹ nhàng tựa vào trên tường, trong lòng ám ám thở dài một hơi.

Trong phòng quay về yên tĩnh, từ tiếng hít thở có thể nghe ra hai người đều đã ngủ sâu. Nàng cứ như vậy đứng ở nơi đó, cũng không nhúc nhích, cho đến phương đông trắng bạch.

*****

“Ngươi cũng từ quân doanh tây bắc đi ra?”

Chuyển qua hành lang, Hương Quế nhìn thấy Thanh Song đứng dựa vào tường. Áo xanh, tóc buông xuống, nhìn qua nàng hao gầy rất nhiều, nhưng cũng

càng thêm thanh nhã động lòng người.

Hương Quế cười cười, có chút kinh ngạc Thanh Song lại ở chỗ này chờ nàng.

“Cùng nhau đi một chút, được không?” Tuy rằng là hỏi, nhưng bàn tay mềm kia đã vươn lại đây, dắt tay Hương Quế.

Có chút thụ sủng nhược kinh, xúc cảm mềm nhũn làm cho cả người Hương Quế không được tự nhiên, sợ bàn tay thô ráp của mình sẽ làm bị thương bàn tay nhỏ bé kia, có điều lại không dám thu hồi, chỉ có thể cứng ngắc đi theo bên cạnh Thanh Song.

“Chân của ngươi xảy ra chuyện gì?” Tựa hồ giờ phút này mới chú ý tới nàng tập tễnh, Thanh Song hỏi.

Thật sự không quá quen thuộc với việc bất thành linh thân thiết, phản ứng của Hương Quế so với bình thường càng trở nên chậm chạp, qua một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Ngã .” Nói ra hai chữ này, ngực nàng đột nhiên căng thẳng, khó chịu thiếu chút nữa không thở nổi.

Cũng không phát hiện mặt nàng trở nên trắng, sau khi xuyên qua một rừng liễu, Thanh Song ngừng lại. Đường mòn dưới chân chạy về phía trước kéo dài tới một sân khác, hai bên hoa nở rộ,片片 lá phản xạ ánh dương quang, xanh biếc ướt át.

“Xuyên qua phiến rừng cây hạnh kia, chính là tường viện của vương phủ. . . Ngươi ở hạ doanh phải không, sao có thể quen biết chủ tử?” Thực hiển nhiên, Thanh Song so với Hương Quế càng quen thuộc vương phủ.

Định rút tay về, kết quả cũng không gặp được lực cản, đem bàn tay thu lại phía sau, lặng lẽ xoa xoa mồ hôi trên quần áo, Hương Quế âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lại đối với vấn đề của Thanh Song cảm thấy khó xử. Nàng biết nếu thành thật trả lời, sẽ mang đến hậu quả thực đáng sợ, nhưng nàng cũng không quen nói dối.

“Ta. . . Ở trong quân doanh từng gặp hắn một lần.” Châm chước nửa ngày, nàng toát ra một câu như vậy. Đó là lần đầu tiên nàng thấy hắn, có điều hắn lại không đem nàng đặt vào mắt, cho nên vào ngày tuyết lớn kia, ở trong nhà của nàng cùng Hà Bình Quý, hai người mới quen.

Thực hiển nhiên đây cũng không phải đáp án Thanh Song muốn, nhưng nàng cũng không hề truy vấn, cười cười, nói: “Ngươi cũng thích chủ tử đi.” Một câu trần thuật, biểu hiện ra sự khẳng định của nàng.

Lúc này đây, Hương Quế không trả lời. Thích hay không thích, đối với người khác đều là râu ria, chỉ là chuyện của một mình nàng.

“Ta thích hắn. Rất thích rất thích. . .” Thanh Song hạ mắt, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn bịt kín một tầng ái oán mỏng manh. . . Thích đến mức nguyện ý vì hắn làm bất cứ chuyện gì. . .”

Vì sao nói những điều này với nàng? Hương Quế khó hiểu, không tiếp lời, trên thực tế là không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Ngươi có thể làm gì cho hắn?” sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, Thanh Song đột nhiên giơ lên đôi mi, yên lặng nhìn chằm chằm Hương Quế, thanh âm hơi đề cao chất vấn.

Không chờ Hương Quế trả lời, nàng đã tiếp tục nói: “Dung mạo ngươi không xuất sắc, chân lại tàn tật, còn ở hạ doanh. . . Đến tột cùng vì sao hắn giữ ngươi tại bên người?” Khó hiểu, lòng chua xót, không cam lòng. . . Nàng không thể nào hiểu được, vì sao hắn thà rằng muốn một nữ nhân đã sớm không còn sạch sẽ, cũng không nguyện chạm vào nàng.

Bị người khác ở trước mặt mình kể lể mình như vậy, Hương Quế không tức giận, lại có chút dờ khóc dờ cười.

“Đáng tiếc, cho dù là dạng người nào, chúng ta đều từng là doanh kỹ. Hắn sẽ không cần một doanh kỹ làm thê tử của hắn. . . Hắn sẽ không cần. . . ngày mai hắn sẽ cùng công chúa Tây Ngô thành thân.” Phảng phất như quên mất bên người còn tồn tại người khác, Thanh Song thất thần thấp giọng nói, hai hàng thanh lệ theo má lạng yên không tiếng động rơi xuống.

Hắn muốn thành hôn! Hương Quế giật mình, trong lòng có chút mờ mịt.

Nói vậy, nói vậy. . . cùng nàng không quan hệ đi. Trùng mắt nhìn, nàng đột nhiên tỉnh ra.

“Ngươi đừng khổ sở.” Dung mạo xinh đẹp, ngay cả khóc cũng chọc người triu mến, Hương Quế thở dài, an ủi nữ tử đầy ngập nhu tình nhưng không có chỗ rãi bày.

“Vì sao ngươi không khó chịu?” Trùng đôi mắt đầy nước như sương mù, Thanh Song vì sự bình tĩnh của Hương Quế cảm thấy không thể tin được.

“Ta, ta có khổ sở. . .” Hương Quế có chút thẹn thùng thừa nhận, nhưng cũng không hơn. Nàng không phải cô gái áp ủ mối tình đầu, ngày thơ khát khao đối với tình yêu còn chưa bắt đầu dưới sự thật tàn khốc đã tiêu tan. Nàng có thể đem hết mọi thứ đi bảo vệ những thứ tốt đẹp chính mình muốn bảo vệ, gần như chấp nhận gia tăng bất bình trên người nàng, cũng không cho phép chính mình khát cầu hồi báo. Bởi vì nàng biết, bắt đầu từ lúc nàng khát cầu hồi báo, mới là giây phút bất hạnh chân chính bắt đầu.

Thanh Song nhíu mi, đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấu nữ nhân trước mắt, đến tột cùng là tâm cơ nàng quá sâu, hay là quá ngu xuẩn?

Nâng tay, lấy khăn lau sạch nước mắt trên mặt, nàng nói ra mục đích chân chính tìm Hương Quế lần này: “Ta không thể chịu đựng được về sau hắn thuộc về một nữ nhân khác. . . Ta phải rời khỏi nơi này, ngươi cùng ta đi.”

Không nghĩ tới nàng tìm mình vì việc này, Hương Quế có chút kinh ngạc. Sau một lúc lâu, mới lúng ta lúng túng nói: “Ta không thể đi.” Trừ phi chính mồm Phụng Nhận Bắc nói cho nàng, nàng có thể rời đi, nếu không nàng không thể đi. Nói cách khác, đi đến đâu cũng chỉ có một con đường chết, còn liên lụy người khác.

Thanh Song nghe vậy sắc mặt khê biến, cười lạnh, “Không chấp nhận người nói không.” Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên đưa tay điểm huyệt thất lưng Hương Quế, vào lúc nàng yếu đuối ngã xuống thoải mái đỡ được, sau đó vác nàng đi khí thả người chạy hướng rừng hạnh.

Nếu người mang Hương Quế rời khỏi bên người hắn, ta sẽ nghĩ biện pháp để hắn nạp người làm sủng phi.

Người kia hứa hẹn vang lên bên tai Thanh Song, chẳng sợ chỉ có một chút hy vọng, nàng cũng phải vì chính mình cố gắng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Biến mất?” Bước chân Phụng Nhận Bắc đang đi nhanh bỗng dừng lại, ánh mắt sắc bén quét về phía đại tổng quản đang theo sát phía sau. “Có ý gì?”

“Bẩm chủ tử, đã tìm khắp toàn bộ vương phủ, cũng không thấy tung tích Hương Quế cô nương.” Đại tổng quản bình tĩnh trả lời, ai cũng không biết trên lưng hắn mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo.

Biểu tình Phụng Nhận Bắc cứng đờ trong nháy mắt, sau đó khôi phục như thường, “Lệnh Lãnh Úy đến sùng viện gặp ta.”

Lãnh Úy, đứng đầu “Ngự phong mười ba kỳ” (13 kỳ sĩ dưới chương PNB, cười ngượng như gió nên gọi là “ngự phong”), chỉ huy một tổ chức tình báo khổng lồ mà thần bí, chuyên môn để Phụng Nhận Bắc sử dụng, dò hỏi tình báo, tìm người cùng truy tung, khắp thiên hạ không có tổ chức nào có thể sánh bằng.

“Vâng.” Cho dù trong lòng đại tổng quản có rất nhiều nghi hoặc, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, vội an bài người đi tìm Lãnh Úy.

Sao có thể đột nhiên biến mất? Ở tại chỗ đứng đó một lúc lâu, Phụng Nhận Bắc mới đi về phía sùng viện.

Tối hôm qua còn đang hoàn hảo, chỉ nửa ngày không thấy, đã không có bóng dáng? Hắn tự nhiên biết nàng ngốc như thế nào, không có khả năng rời đi vương phủ mà không bị người phát hiện.

Vào sùng viện, nguyên bản các thị nữ đang nghỉ ngơi nhìn thấy hắn đều có chút kinh ngạc, vội đón đi lên, lại bị hắn vẫy lui, sau đó trong ánh mắt không thể tin được của các nàng đi vào trong phòng Hương Quế.

Đệm chăn gấp chỉnh tề nhìn không ra đêm qua nổi loạn, tay hắn nhẹ nhàng xoa chiếc gối đầu vẫn lưu lại mùi hương của hai người, nghĩ đến bộ dáng nàng bị khi dễ, tức giận cũng không ao não không âm thầm sinh hờn dỗi đáng thương, khóe môi không tự giác nhếch lên.

Chưa từng thấy nữ nhân nào ngốc hơn nàng. Hắn thở dài, tùy tiện nhìn phòng ở, phát hiện quần áo của nàng còn đây, hiển nhiên không phải nàng vụng trộm trốn, nếu muốn chạy trốn nàng sớm nên chạy thoát, mà không phải đợi tới lúc chính mình ở nơi này. Như vậy, nàng đi nơi nào? Hoặc là...

Nghĩ đến phòng đoán phía sau, đôi mi thanh tú của Phụng Nhận Bắc rói rắm lại. Ai sẽ bắt lợi với nàng? Xem tính nết của nàng, sao có thể đắc tội với người khác.

“Chủ tử!” Thanh âm Lãnh Úy ở ngoài cửa vang lên, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

Đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy lược, rút xuống sợi tóc dài vẫn vẫn quấn quanh ở răng, nắm trong lòng bàn tay. “Tiến vào.” Cảm thụ được xúc cảm rất nhỏ khó có thể phát hiện, hắn không khỏi nhớ tới đêm qua, tóc của nàng từng vòng quấn vào gáy hắn, cùng hắn dây dưa một chỗ.

“Chủ tử.” Lãnh Úy đi đến, lại vẫn đứng ở cạnh cửa, cung kính chờ đợi mệnh lệnh.

“Trước ngày mai, đem Hương Quế đưa đến trước mặt ta.” Phụng Nhận Bắc chậm rãi nói, “Sống phải thấy người, chết...” Chữ “chết” vừa phun ra, yết hầu hắn giống như bị một khối gì đó chặn lại, rốt cuộc không có cách nào nói tiếp. Sau một lát, mới trầm giọng nói: “Ta muốn nàng sống.” Lúc này đây, hắn không cho Lãnh Úy lựa chọn.

Lãnh Úy vẫn đi theo Phụng Nhận Bắc vào sinh ra tử, tự nhiên từng gặp Hương Quế, không dám kéo dài, lập tức lĩnh mệnh mà đi. Hắn biết, chỉ là hô hấp trong khoảnh khắc, cũng có thể quyết định sinh tử của một người.

Trừ bỏ ta, không ai có thể muốn mạng của người. Nhìn phía ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẫm vài gợn mây bay, bàn tay Phụng Nhận Bắc nắm sợi tóc

dần dần buộc chặt.

*****

Đi ra khỏi Linh Xa Các của Phụng Khuynh Đông, nhìn lên bầu trời trắng tỏ, Phụng Nhận Bắc chậm rãi phun ra một hơi.

Nửa ngày hôm nay, dài lâu gần như cuốn sạch tính nhẫn nại của hắn. Ngày mai là ngày đại hôn của tiểu Thập Tam, tất nhiên tổ chức trong vương phủ của hắn, tự nhiên muốn bảo đảm không có chuyện gì xảy ra.

Có điều, Lãnh Úy vẫn không có tin tức truyền lại...

Đến tốt cùng là không tìm được người, hay là... không dám hỏi báo? Biết rõ thuộc hạ của mình không phải người trốn tránh trách nhiệm, nhưng hắn lại không không chế được sợ hãi trong lòng.

Cho tới nay, chỉ cần là việc hắn đã phân phó, sẽ luôn bình tĩnh chờ đợi kết quả, chưa từng có một lần, không yên bất an giống như bây giờ.

“Phụng Nhận Bắc.”

Khắp thiên hạ chỉ có một người sẽ gọi thẳng tên hắn như vậy, không cần nhìn, Phụng Nhận Bắc cũng biết là ai. Bất đắc dĩ thở dài, hắn dương mắt thấy cô gái đang lao về hướng hắn, theo bản năng giang hai tay đón được nàng.

“Hôm nay sao lại nhiệt tình như vậy, nha đầu?” Áp chế hoảng loạn trong lòng, hắn trêu chọc Mạc Thương.

Mạc Thương cười hi hi ôm lấy cổ hắn, “Huynh đoán?”

Phụng Nhận Bắc hí mắt, vì sự vô cùng thân thiết khác thường của nàng, tay lại vẫn ôn nhu đỡ lấy eo nhỏ y ôi trong ngực, “Người định nhận thức người ca ca này?” Khi Mạc Thương ba tuổi bị một thế ngoại cao nhân mang đi, cho đến mười bốn tuổi mới trở về. Nhưng cho tới bây giờ nàng đều gọi thẳng tên hắn, mà không chịu giống tiểu Thập Tam gọi hắn Ngũ Ca. Hắn cũng không quá để ý, liền tùy ý nàng.

Nghe vậy, Mạc Thương phiết phiết cái miệng nhỏ nhắn, một quyền đâm vào ngực Phụng Nhận Bắc: “Kiếp sau đi.”

Phụng Nhận Bắc cười, một phen đón được tay nàng, thuận thế kéo ra phía trước, “Nói đi, có chuyện gì vui vẻ?” Cho dù hiện tại hắn không có tâm tình, cũng không nguyện vắng vẻ vị muội muội vẫn đặt trong lòng bàn tay mà thương yêu.

Không ngờ Mạc Thương thở nhẹ một tiếng, rút tay về.

Phụng Nhận Bắc hơi giật mình, đột nhiên vươn tay túm lấy tay nhỏ bé của nàng, mở ra. Chỉ thấy trong lòng bàn tay non mềm, rõ ràng có một vết thương hình ba cái móng tay thật sâu.

“Đây là có chuyện gì?” Thần sắc hắn nghiêm khắc hỏi.

Tươi cười trên mặt Mạc Thương biến mất, đưa tay rút trở về. “Không có gì, tự ta không cẩn thận... Không cần huynh lo.” Nàng nhanh chóng quay đầu, lại vẫn để Phụng Nhận Bắc bắt giữ đến một chút lệ quang lóe ra trong mắt.

“Tiểu Thương...” Phụng Nhận Bắc thở dài, cảm thấy đầu ần ần hơi đau. “Ngoan, đừng náo loạn như tiểu hài tử, nói cho ta biết làm sao vậy?” Một khắc trước còn đang tốt đẹp, đảo mắt liền biến sắc mặt, nữ nhân thật khó hầu hạ!

“Ta tức giận, tự mình cầu...” Mạc Thương không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

“Vẫn tùy hứng như vậy.” Phụng Nhận Bắc lắc đầu, trong lòng hắn lo lắng an nguy của Hương Quế, cũng lười tiếp tục truy vấn. “Người ngoan ngoãn đi tìm tiểu Thập Tam chơi, ta có chút việc muốn đi ra ngoài một chút.” Còn chờ đợi như vậy, hắn nhất định sẽ điên mất.

Ai ngờ hắn vừa chuẩn bị rời đi, đã bị Mạc Thương xoay người túm lấy tay, “Huynh muốn đi đâu?” Trong mắt nàng có rõ ràng bối rối cùng bất mãn.

“Hương Quế biến mất, ta đi tìm xem.” Ngũ khí Phụng Nhận Bắc vẫn ôn hòa như cũ, nhưng trong lòng đã bắt đầu trở nên phiền chán. Hắn nên đi cùng Lãnh Úy, lại trì hoãn đến bây giờ, nữ nhân kia ngoan như vậy, không biết lại muốn ăn bao nhiêu đau khổ.

“Huynh muốn đích thân đi tìm một nô tài?” Mạc Thương không dám tin trừng mắt hắn, lần đầu tiên khi nói đến Hương Quế trong giọng nói tràn ngập khinh thị, “Nàng là một doanh kỹ a, từng có nhiều nam nhân như vậy...”

‘Ba’ một tiếng thanh thúy vang lên, lời nói của Mạc Thương bị Phụng Nhận Bắc dương tay đánh gãy.

“Hiện tại, nàng chỉ có một người nam nhân là ta.” Ngồi người, Phụng Nhận Bắc hướng về phía nàng ôn hòa mà thông thả tuyên cáo, “Đừng để ta lại nghe được những lời vu nhục nàng.” Trong giọng nói cảnh cáo có tàn nhẫn mà những người quen thuộc với hắn cũng không xa lạ.

Mạc Thương che mặt, nước mắt trong đôi mắt to sáng ngời lăn qua lăn lại, không dám rơi xuống.

“Phụng Nhận Bắc, ta sẽ để huynh hối hận.” Cố gắng bảo trì bình tĩnh nói xong câu đó, nàng xoay người thẳng lưng bước nhanh đi.

Nhìn bóng dáng nàng kiên cường mà ủy khuất, trong mắt Phụng Nhạn Bắc hiện lên một tia hối hận, nhưng lập tức giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt khê biến, lập tức gọi tới thị vệ vẫn giấu ở chỗ tối bảo hộ chính mình, thấp giọng dặn vài câu, thế này mới vội vàng rời đi.

*****

Hương Quế bị quăng đến một con thuyền chạy về hướng bắc, trơ mắt nhìn Hoài An càng ngày càng xa, lại bất lực.

Có lẽ từ nay về sau không bao giờ có thể gặp lại. Nghĩ đến Phụng Nhạn Bắc, trong lòng nàng đúng là ngũ vị tạp trần. Một lần ngưỡng mộ, sau lại sợ hãi cùng bất đắc dĩ, còn có thương tâm, nhưng mà, nhiều nhất vẫn là thương tiếc đi. Mỗi khi hân hoan đối với nàng ôn nhu một chút, nàng sẽ lập tức quên mất hân đã từng trách phạt trên người nàng một cách khó hiểu, toàn tâm toàn ý thương hân.

Chung quy là nàng quá ngu ngốc, mới có thể chọc giận hân. Bằng không, vì sao hân đối với những người khác đều ôn hòa, cố tình ở trước mặt nàng liền trở nên như thế.

Nhưng là, hân cũng từng có lúc đối với nàng thật ôn nhu. Giống tối hôm đó, hân uống rượu, ở bên ngoài nằm ở trong lòng nàng ngủ một đêm, giống đêm qua...

Nghĩ đến đêm qua, mặt Hương Quế có chút nóng lên, ngực tràn đầy, như là có cái gì muốn tràn ra.

Thuyền xuôi dòng xuống, chạy thật nhanh. Xuyên thấu qua cửa sổ trên khoang thuyền, có thể nhìn thấy quan đạo trên bờ cách đó không xa lúc ẩn lúc hiện. Hương Quế bị điểm huyết để trên ghế, không thể nhúc nhích.

Cách hân càng ngày càng xa. Thở dài, nàng nghĩ ngày mai Phụng Nhạn Bắc liền thành thân cùng công chúa Tây Ngô, đã từng không thoải mái đều hóa thành hư ảo, cuối cùng còn lại chỉ có nồng đậm không nở. Nếu không rời đi, nàng tất nhiên sẽ không biết mình sẽ luyến tiếc như vậy. Cho dù ở trong vương phủ, sẽ bị mọi người khinh thường, cũng không nhìn thấy hân, nhưng chỉ cần biết rằng hân ngay gần bên cạnh, trong lòng cũng cảm thấy an ổn, nay đã cách khá xa.

Thái dương dần dần lặn xuống, ánh trăng từ bên kia bờ sông mọc lên, trong khoang không đốt đèn, nhưng lại không thấy tối. Hương Quế vẫn chỉ có thể ngồi bất động.

Chiến thuyền này sẽ mang nàng đi nơi nào? Tối khi nào hân mới có thể phát hiện nàng không thấy?

Nghĩ đến điều này, nàng đột nhiên nở nụ cười, vì chờ mong trong lòng, cũng vì sự việc chuyển biến bất thành linh.

Chuyện trên đời quả nhiên thực kỳ diệu, khi đến không phải là điều nàng mong muốn, khi đi cũng không phải là điều nàng mong muốn. Dường như, cuộc đời của nàng, vẫn đều là người khác giúp nàng quyết định.

Có điều có thể khẳng định, hân tuyệt đối sẽ không quên nàng, chỉ vì...

Tiếng vó ngựa đột nhiên ầm ầm truyền đến từ bên kia bờ sông, đập phá ánh trăng, thấu đêm yên lặng.

Người nào buổi tối còn chạy đi? Hương Quế tò mò nhìn về trên bờ, chỉ thấy trên quan đạo một con ngựa bay nhanh mà đến, cách thuyền càng ngày càng gần.

“Ngừng thuyền!” Ở thời khắc vạn vật như yên lặng, một tiếng kêu mỹ hô to đủ để khiến cho tất cả con thuyền đang lướt trên sóng nước chú ý.

Mạc Thương cô nương. Hương Quế nghe âm thanh, đột nhiên có chút kích động. Là tới tìm nàng sao? Nhanh như vậy hân liền phát hiện nàng biến mất?

Đang nghĩ, chỉ thấy ngựa đã tiến đến bên bờ, Mạc Thương đột nhiên nhảy dựng lên, mũi chân đạp trên lưng ngựa, lướt qua mặt sông, nhẹ nhàng rơi xuống trên thuyền.

Rất nhanh, Mạc Thương liền tìm được khoang thuyền của nàng, bởi vì không đốt đèn, Hương Quế không thể thấy rõ biểu tình cô gái xuất hiện ở cửa. Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện không thích hợp.

Mạc Thương chỉ đứng ở nơi đó, không tiến vào, cũng không nói gì. Hương Quế bị điểm á huyết, cho dù trong lòng có nghi vấn, cũng không có cách nào hỏi ra.

Không biết trải qua bao lâu, cho đến khi thân thuyền chấn động mạnh, con thuyền vẫn bình tĩnh đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, Mạc Thương mới như lấy lại tinh thần, bước vào trong khoang.

“Đừng trách ta...” Một câu nói trầm thấp không hiểu ra sao, nàng đi vào trước mặt Hương Quế, một phen nắm lấy giày nàng, nhanh chóng nhét thứ gì đó vào miệng nàng. Sau đó ở yết hầu xoa bóp nhấn một cái, Hương Quế không tự chủ nuốt xuống, thứ đó trôi vào dạ dày.

Đang vào lúc Hương Quế nghi hoặc khó hiểu, trên hành lang ngoài khoang thuyền vang lên tiếng bước chân dồn dập, trong lúc nhất thời đèn đuốc sáng trưng, đoàn người tiến vào. Mà lúc này Mạc Thương đã muốn bóp cổ nàng, lui đến bên cửa sổ đang rộng mở.

Người cầm đầu là Phụng Nhạn Bắc. Hân vẫn như cũ một thân áo bào trắng, vẫn như cũ tao nhã thông dong, nhưng mà, Hương Quế lại nhìn thấy trong

đôi mắt hần hướng về phía mình lộ ra thân thiết. Bởi vì hần là người đứng đầu tiên, cho nên, Hương Quế không thể lại đi chú ý những người khác.

Hần cũng đến đây. Hần có thể nghĩ rằng nàng chạy trốn hay không? Một khắc đó, trong lòng nàng lại bắt đầu trở nên không yên, hoàn toàn quên tình cảnh của chính mình.

“Quế.” Phụng Nhạn Bắc nhẹ nhàng gọi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười ôn nhu, chỉ vì nàng vẫn đang bình an. Về phần có phải bởi vậy mà chọc giận Mạc Thương hay không, hần căn bản không để trong lòng, theo hiện tại giờ khắc này khởi, từ giờ khắc này trở đi, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hần.

Lại là dịu dàng như vậy... nhịp tim Hương Quế kịch liệt gia tốc, cảm thấy có chút khó thở, đột nhiên hiểu được, hóa ra dục vọng thật sự có thể làm người khác chết chìm.

“Phụng Nhạn Bắc!” Hiển nhiên thực không hài lòng mình bị hoàn toàn bỏ qua, tiếng nói của Mạc Thương có chút sắc nhọn, còn mang theo nồng đậm chua xót cùng không cam lòng.

Hương Quế có chút kinh ngạc, vì định ý lưu động giữa hai người. Làm sao có thể, buổi sáng ngày hôm qua bọn họ còn đang tốt đẹp a.

“Tiểu Thương, người cũng biết Phụng Nhạn Bắc ta bình sinh hận nhất là phản bội.” Từ từ, Phụng Nhạn Bắc thở dài, trong con ngươi tối đen xẹt qua một chút bi thương không thể nào che giấu.

Hương Quế cảm giác được cô gái sau lưng run lên, nàng rất muốn mở miệng nói chuyện, lại không có biện pháp phát ra âm thanh, cho dù nàng có thể phát ra âm thanh, nàng cũng không biết dưới tình huống như vậy nên nói điều gì mới tốt. Nàng căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Ta không phản bội huynh. Là huynh... Là huynh, thế nhưng sẽ thích nàng!” Hiển nhiên nàng thực kích động, gần như mang theo tiếng khóc không khống chế được quát to. “Nếu là công chúa Tây Ngõ, ta sẽ chấp nhận. Nhưng nàng là một doanh kỹ đệ tiện! Có phải ánh mắt huynh bị mù hay không, thả rằng trao trái tim cho nàng, cũng không nhìn ta liếc mắt một cái?”

“Tiểu Thương...” Phụng Nhạn Bắc dường như có chút kinh ngạc, vì nàng không hề che lấp cảm tình, “Người biết người đang nói cái gì sao?” Hần như thế nào cũng không thể tưởng được, muội muội mà hần vẫn thương yêu sẽ đối với hần sinh ra cảm tình không nên có, cũng rất cục hiểu được vì sao nàng vẫn không chịu gọi hần là ca ca.

“Ta đương nhiên biết... Ta đương nhiên biết...” Mạc Thương vừa khóc vừa cười, gần như điên cuồng. “Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy huynh mà bắt đầu, trái tim ta đã không còn là của mình. Suốt bốn năm, ta nhìn huynh cùng Yên Từ Kỳ một chỗ, nhìn những nữ nhân đó quay chung quanh bên cạnh huynh... Huynh có biết ta hận bao nhiêu sao?”

Hương Quế đối với nàng vẫn rất có hảo cảm, lúc này thấy nàng khổ sở như thế, trong lòng không khỏi buồn bã. Trên đời này, chuyện đã thương người nhất là tình, mà khó miễn cưỡng nhất cũng là tình. Không nhìn ra, chỉ có thể tự mình đau khổ, không thể trách ai.

“Yên Từ Kỳ đối xử với huynh không tốt, ta liền nghĩ cả đời này, huynh không cưới vợ, ta không lấy chồng, chúng ta hảo hảo cùng một chỗ...” Nghĩ đến tương lai tốt đẹp chính mình từng mộng tưởng, giọng điệu của Mạc Thương dần dần ôn nhu, nhưng đây chỉ là chuyện trong phút chốc, giây lát lại chuyển sang thê lương. “Nhưng, huynh thế nhưng sẽ thích nàng!”

Hương Quế chỉ cảm thấy da đầu đau xót, không tự chủ được nâng lên mặt, lúc này dường như hiểu được chút gì, “nàng” trong miệng Mạc Thương, hình như là chính mình. Nhưng là, điều này sao có thể?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Phụng Nhạn Bắc vẻ mặt vẫn đang bình tĩnh.

Có lẽ sớm thành thói quen sự ái mộ của người khác, cho dù người kia là muội muội của hần, Phụng Nhạn Bắc cũng chỉ động dung trong nháy mắt mà thôi.

“Nàng tốt lắm.” Khi nói những lời này, ánh mắt hần dừng trên mặt Hương Quế. Ôn nhu như vậy, như đang dùng bàn tay thương tiếc vỗ về mặt nàng.

Ánh mắt Hương Quế bị hần hút lấy, không thể dời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hần, trong đầu trống rỗng.

Phụng Nhạn Bắc không được đến phản ứng vui sướng như mong muốn, có chút thất bại thở dài, “Nàng còn thực ngoan.” Hần thì thảo oán giận.

“Tiểu Thương, người thả nàng, chuyện cũ ta sẽ bỏ qua.” Đây là sự khoan dung cuối cùng hần đối với người chính mình từng thương yêu hết mực.

Mạc Thương bỗng nhiên lấy lại tinh thần, cười lạnh nói: “Không kịp rồi, ta đã cho nàng ăn ‘hủ tràng hoàn’, nếu huynh muốn giải được, hãy đáp ứng ta một việc.”

Phụng Nhạn Bắc hít lại mắt phượng, bắn ra hàn quang. “Người muốn ta đáp ứng chuyện gì?” Cho tới bây giờ, chưa ai có thể cùng hần nói điều kiện.

“Lấy ta làm vợ.” Nguyên bản đôi mắt to sáng ngời của Mạc Thương lóe ra điên cuồng mà hưng phấn, giống như giấc mộng của mình lập tức sẽ thành hiện thực.

Khóe môi Phụng Nhạn Bắc giờ lên ý cười quỷ dị, dưới đèn đuốc chiếu rọi, có vẻ yêu mị dị thường.

“Người đã bỏ lỡ cơ hội, Mạc Thương.”

Mở miệng, ai cũng không thể tưởng được hắn nói là một câu như vậy. Giọng nói chưa hết, hắn đã như mũi tên thoát cung bắn về phía hai người.

Mạc Thương cả kinh, phản ứng của nàng cũng cực nhanh, lập tức không hề nghĩ nhiều, giương tay cầm thứ gì đó trong tay quăng ra cửa sổ.

Ngay sau đó, Hương Quế lọt vào trong lòng Phụng Nhận Bắc, mà Mạc Thương, vẫn đang đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn bàn tay trống không. Cho đến khi Phụng Nhận Bắc động dậy, nàng mới biết được, mình trúng vô sắc vô vị ‘hóa công tán’, công lực bất tri bất giác bị hoàn toàn hóa giải, ban đầu Phụng Nhận Bắc cùng nàng nói nhiều như vậy, chẳng qua là kéo dài thời gian mà thôi.

Nhưng nàng cũng không phải không có phản kháng. Nghĩ đến điều này, nàng vốn có chút nản lòng tinh thần lại thoáng rung lên.

“Giải được đã bị ta ném vào trong sông, gặp nước sẽ tan, huynh đoạt nàng lại có ích lợi gì đâu?” Nàng cười, lúc này đây, Hương Quế thấy rõ trong mắt nàng nồng đậm ghen tị cùng oán hận.

Phụng Nhận Bắc không tiếp tục để ý tới nàng, mà ôm chặt Hương Quế, đem nàng mang ra khoang thuyền. Chuyện còn lại, tự nhiên sẽ có người xử lý.

“Phụng Nhận Bắc, người mặc kệ nàng chết sống thật sao... Buông...” Phía sau truyền đến tiếng thét chói tai của Mạc Thương, Phụng Nhận Bắc ngoảnh mặt làm ngơ.

*****

Không biết khi nào toàn bộ người trên thuyền đã chuyển sang một chiếc thuyền khác, bọn họ áp chế thuyền ở một ngã ba rộng lớn, quay đầu thuyền đi trở về.

“Có sợ không?” Đứng ở đầu thuyền, Phụng Nhận Bắc ôn nhu hỏi Hương Quế.

Hương Quế đã coi bỏ huyết đạo, lại vẫn giống như trong mộng, nhìn hai bên bờ sông thông thả lui dần dưới ánh trăng, nàng lắc lắc đầu.

“Nàng không có gì muốn hỏi ta sao?” Dừng lại, khuôn mặt tuấn tú của Phụng Nhận Bắc ửng đỏ, không quá tự nhiên hỏi.

Nàng hẳn nên hỏi điều gì? Hương Quế nghe vậy chuyển ánh mắt lên người hắn, có chút nghi hoặc.

Lúc này, hai hắc y nhân đi tới, đánh gãy Phụng Nhận Bắc đang thất bại đầy bụng. Hai người đối với hắn thì lễ, một người lập tức đi hướng Hương Quế, “Đắc tội, Hương Quế cô nương.” Tiếng nói thuần hậu chưa dứt, Hương Quế đã bị cầm mạch.

Một lát sau, hắn hướng Phụng Nhận Bắc gật gật đầu, “Chủ tử, giải được không thành vấn đề.” Phối hợp ăn ý, một nam nhân khác đột nhiên mở ra bàn tay cung kính đưa tới trước mặt Phụng Nhận Bắc, phía trên rõ ràng có một tiểu bình sứ.

Hóa ra, từ lúc Phụng Nhận Bắc tiến vào khoang thuyền, không chỉ đồng thời phóng thích ‘hóa công tán’, khoang thuyền phía dưới nước cũng có người mai phục, ngừa Mạc Thương trước khi được tính phát tác mạng người bỏ chạy, giải được bị quăng ra từ cửa sổ tự nhiên là thuận tay bắt được. Phụng Nhận Bắc định liệu trước, làm sao chịu để Mạc Thương áp chế. Huống chi, trong ‘Ngự phong mười ba kỹ’, còn có cao thủ dùng độc giải độc đứng đầu.

Nhìn Hương Quế ăn giải được, lại đợi nửa nén hương, thấy nàng không có chuyện gì, hai người kia mới lui ra.

“Quế...” lúc này tâm tình Phụng Nhận Bắc mới được hoàn toàn thả lỏng, nhẹ nhàng thấp giọng gọi tên Hương Quế, đến gần nàng một chút.

Hương Quế phát hiện nhịp tim lại bắt đầu gia tốc, mặt nóng hừng hực, trở nên khó thở. Nhẹ nhàng lên tiếng, nàng gục đầu xuống không dám nhìn hắn.

“Nếu ta không đuổi theo, nàng còn có thể trở về tìm ta sao?” Phụng Nhận Bắc vươn tay nâng lên mặt Hương Quế, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời hỏi ra bất an trong lòng. Hắn tự nhiên biết mình đối với nàng không tốt, từng hại nàng, cũng trách phạt nàng không lý do, hắn sợ hãi nàng nhớ kỹ những chuyện đó, muốn né tránh hắn thật xa. Cho nên, một đường đuổi theo, hắn sợ không phải là đối mặt sự uy hiếp của Thanh Song hay Mạc Thương, mà là nàng không muốn ở lại bên người hắn.

Hương Quế gạt mình, trong lòng lại vì hắn nhẹ nhàng vuốt ve mà mềm thành nước, theo bản năng nâng tay lên đặt trên mu bàn tay hắn.

“Ta, ta không biết...” Nàng lúng ta lúng túng nói, đang nhìn đến mắt mắt trong mắt hắn, nhìn không được lại ngại ngùng bỏ sung: “Nhưng, trong lòng ta rất luyến tiếc người.” Nói đến điều này, mặt nàng giống như bị hỏa thiêu nóng lên, lại vẫn yên lặng nhìn thẳng hắn.

Có lẽ... Có lẽ nàng không xứng với hắn, nhưng, thích là thích, nàng không thể phủ nhận.

Luyến tiếc... khóe môi Phụng Nhận Bắc dương lên, con ngươi như đá cẩm thạch đen bởi vì câu nói này của nàng mà lóe ra quang mang tinh lượng loá mắt.

“Ta cũng luyến tiếc nàng.” Hắn ôm thân mình nhỏ gầy của nữ nhân vào trong lòng, cầm gác trên đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng cọ xát. “Về sau, chúng ta sẽ luôn luôn ở cùng nhau, được không?” Hắn không cần những người khác. Trên thực tế, bắt đầu từ ngày đây nàng xuống sườn núi, hắn vốn chưa từng có người khác.

Hắn thích nàng, có điều sự tự tôn cùng kiêu ngạo làm cho hắn không bỏ qua được dáng người của nàng, vì thế làm hại hai người ăn đủ đau khổ. Nếu không phải lúc này suýt chút nữa mất đi nàng, chỉ sợ hắn còn cứng rắn chống đỡ một đoạn thời gian, có lẽ, hắn sẽ ác liệt tự tay đẩy nàng ra khỏi cuộc đời mình.

Không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, Hương Quế ngửi hương vị thoang thoảng trên người hắn truyền, lại có chút hoảng hốt .

“Người không chê ta?” Tầm lấy quần áo bên hông hắn, nàng hỏi, thanh âm run run mơ hồ để lộ ra thấp thỏm lo âu. Không có nam nhân nào không ngại xuất thân của nàng, huống chi là người có thân phận như hắn.

Phượng Nhạn Bắc cười, ở vết sẹo trên thái dương nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn, “Chẳng phải nàng cũng không ghét bỏ ta...” Những lời này vừa bật thốt lên, hắn lập tức phát hiện mình nói lỡ, sắc mặt khê biển, không khỏi rùng rợn nhìn dò xét vẻ mặt Hương Quế. Hắn thiếu chút nữa quên mình từng dùng nhiếp hồn thuật xóa đi một bộ phận trí nhớ của nàng. Nếu nàng nhớ lại, nếu nàng nhớ lại... Hắn không dám nghĩ đến hậu quả kia.

Dường như Hương Quế cũng không chú ý tới cổ quái trong lời nói của hắn, nhợt nhạt cười, thiếp mặt vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập của hắn hữu lực mà vững vàng, không tiếp tục nói nữa.

Hóa ra, ánh trăng trên bầu trời cũng có thể chiếu đến cội cỏ trên mặt đất...

*****

Ngược dòng so với xuôi dòng chậm trễ gấp đôi, hai người cũng không nóng nảy, nương theo ánh trăng ôm nhau ngồi ở đầu thuyền uống rượu nói chuyện phiếm, sau lại không biết là ai khởi đầu, cứ như vậy ở khoang thuyền triền miên.

Ánh trăng như nước, mọi người lánh đi, cả chiến thuyền lớn dường như chỉ có hai người bọn họ.

Một đêm này, có lẽ là say rượu, Phượng Nhạn Bắc từ đầu tới cuối ôm chặt Hương Quế, không chịu buông ra. Gió đêm mang theo hơi nước thổi tới trên người, ngoại trừ mát mẻ, hắn không cảm giác được hàn ý. Hắn nói rất nhiều, vì thế Hương Quế biết, bọn họ từ Thanh Song do thám biết được tung tích của nàng, Mạc Thương phản bội, cùng quan hệ chân chính của Mạc Thương với hắn. Sự tình giải quyết thuận lợi, nhưng hắn cũng không vui.

“Quế, nếu có một ngày nàng phát hiện trước kia ta từng làm chuyện thực có lỗi với nàng, nàng có thể không cần ta nữa hay không?” Sau khi uống rượu Phượng Nhạn Bắc luôn mang theo chút tỉnh trẻ con.

Hương Quế cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt mộng lung say lơ đãng của hắn, “Sẽ không.” Nàng tự nhiên biết hắn chỉ cái gì, có điều hắn không muốn để nàng nhớ lại, nàng đành thuận theo.

Là khi nào thì nhớ lại? Nàng giương mắt nhìn về phía mặt sông phản xạ ánh trăng, trí nhớ chậm rãi gọi về.

Nàng thiếu chút nữa chết đuối trong bể... Đúng, chính là lần đó, sau khi mới tới vương phủ có một đoạn thời gian rất dài không gặp hắn, khi tái kiến hắn không hiểu tại sao tức giận, còn quăng nàng vào bể tắm. Lần đó trí nhớ của nàng liền khôi phục, có điều nàng vẫn chưa nói mà thôi.

Vì sao hắn luôn giận nàng đâu? Vuốt ve khuôn mặt Phượng Nhạn Bắc trong lòng, Hương Quế đối với điểm này có chút khó hiểu.

“Ta muốn cầu chàng một việc.” Nàng nói.

“Àn?” Tựa hồ thực hưởng thụ sự vuốt ve của nàng, Phượng Nhạn Bắc lười biếng, từ từ nhắm hai mắt về mặt thích ý, trong lòng vì câu trả lời của nàng mà yên ổn.

“Không cần khó xử Thanh Song cô nương cùng Mạc Thương cô nương.”

Lời ấy lọt vào tai, Phượng Nhạn Bắc lập tức xoay người, từ trong lòng nàng ngồi dậy, cảm giác say hoàn toàn biến mất. “Không được.” Thần sắc hắn khôi phục lạnh như băng, hắn có thể nào dễ dàng tha thứ người có ý đồ thương tổn nàng.

Đối diện cùng ánh mắt lạnh lùng của hắn một lúc lâu, Hương Quế thờ dãi, quay đầu nhìn về phía ngọn núi mơ hồ nơi tận cùng mặt sông, không thém nhắc lại. Nàng cũng không muốn làm chủ ý tưởng của hắn, có điều nàng biết, trừng phạt Mạc Thương, hắn sẽ không đành. Nàng không muốn hắn thương tâm.

“Không cho phép lấy sắc mặt đó cho ta xem...” Phượng Nhạn Bắc chán ghét nàng bình tĩnh như vậy, muốn phát giận giống như dĩ vãng, lại nhìn thấy động tác nàng vô ý thức khẽ vuốt chân phải mà cứng đờ, ngực chua xót, bỗng dưng phác đi qua áp nàng ngã xuống đất.

“Được. Ta đáp ứng nàng, không khó xử.” Trong ánh mắt kinh ngạc lại vui mừng của Hương Quế, hắn như muốn đem thứ gì đó áp lực trong lòng ngực phát tiết đi ra, hung hăng hôn nàng.

Kích tình bùng nổ trong nháy mắt, độ ẩm ái muội xóa tan đêm lạnh, gió sông phất qua, mang đi âm thanh trầm thấp giống như oán hận lại như thương tiếc, một lần lại một lần.

Nữ nhân ngốc...

Nữ nhân ngốc...

Hương Quế tròn mắt, một vòng trăng ánh vào mắt nàng, khóe môi nàng hiện lên nụ cười ôn nhu.

Đúng vậy, nàng là một nữ ngân ngọc.

*****

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kết cục

Trước cửa hàng bánh bao, một nữ nhân đang bùng phát quát đánh đứa nhỏ không nghe lời, biến thành cả phố đều là tiếng tiểu hài tử khóc lóc vang dội. Hàng xóm sớm thành thói quen, không để ý chuyện của các nàng, ân cần hỏi thăm nhau một tiếng thời tiết sáng sủa, đã ăn điểm tâm hay chưa.

Cuộc sống bình thường của dân chúng là như thế này, tầm thường mà bình thản, ngẫu nhiên phát sinh một chút việc nhỏ cũng có thể biến thành trời đất sắp sụp xuống.

“Bà chủ, lấy mười cái bánh bao.” Thanh âm nữ nhân trầm mà ôn nhu đột ngột sáp nhập trong tiếng khóc của tiểu hài tử, phụ nhân đang mượn cơ hội phát tiết nghe tiếng đột nhiên cứng đờ, ngừng lại.

Búi tóc chỉnh tề, bộ y mặc, một nữ nhân nhỏ gầy áo trắng đang đứng bên ngoài quán bánh bao, điềm tĩnh mỉm cười với chính mình.

“A Quế ngọc.” Phụ nhân thét chói tai, một phen bỏ qua đứa nhỏ còn đang thở hào hển, lao về phía nữ nhân.

Nữ nhân sợ run, chờ thấy rõ ràng dung mạo rồi bù của phụ nhân, cũng không ghen được lấp bắp kinh hãi. “A Ngọc...” Nàng có chút do dự.

“Là ta, là ta đây.” Phụ nhân ôm lấy nữ nhân về mặt kính ngạc, vui vẻ vừa nhảy vừa nói.

Hai người này đứng là Hương Ngọc Hương Quế, từ khi từ biệt tại quán doanh tây bắc, hai người như thế nào cũng không thể tưởng được sẽ có ngày gặp lại.

“A Ngọc.” Hương Quế nở nụ cười. “Còn có thể nhìn thấy người, thật tốt.” Lời này của nàng nghe vào trong tai người khác, chỉ nghĩ là cảm thán đơn thuần, lại không biết đối với người đã từng trải qua cử tử nhất sinh như nàng mà nói, quả thật là bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Đúng vậy đúng vậy, chẳng phải người được phân phối cho một tên lính sao? Xem ra cuộc sống hình như khá tốt.” Tương đối với sự trầm tĩnh nhiều lần trải qua kiếp nạn mà bồi dưỡng ra của Hương Quế, Hương Ngọc vẫn không thay đổi, vẫn là tính tình vội vàng xao động như trước kia.

Nhớ tới Hà Bình Quý bị chết không minh bạch, Hương Quế ngừng lại, cười có chút miễn cưỡng. “Hài tử của người đã lớn như vậy?”

“Ha ha, đúng vậy, sắp ba tuổi, thật sự nhanh. Của người đâu? Con trai hay con gái?” Tuy rằng động bất động vươn tay là đánh, nhưng nói đến đứa trẻ nhà mình, Hương Ngọc vẫn không tự giác lộ ra kiêu ngạo của người làm mẹ.

Trong mắt Hương Quế không khỏi lộ ra thần sắc hâm mộ, “Ta còn chưa...”

“Đi, đi, vào trong nhà rồi nói.” Hương Ngọc đột nhiên nhớ tới hai người còn đứng bên ngoài, kéo Hương Quế vào quán bánh bao, giống như trước kia không khách khí đánh gãy lời nói dở dang của Hương Quế.

Hương Quế cũng không thèm để ý, lại có chút do dự nhìn về phía sau. “Khả năng không được tiện cho lắm.” Nàng thấp giọng nói.

“Cái gì...” Hương Ngọc không nghe rõ ràng, quay đầu lại còn muốn hỏi, lại bị một chiếc xe ngựa thông thả chạy tới hấp dẫn rồi đi lực chú ý.

Thời gian giống như yên lặng, tiếng động lớn nhỏ chung quanh đều im xuống, chỉ có tiếng vó ngựa đập lên mặt đường ‘lộc cộc lộc cộc’ thanh thúy vang lên.

“Quế.” Thanh âm nam nhân dịu dàng trầm thấp tự bên trong xe ngựa truyền ra, như là kêu gọi tình nhân triền miên ản tình.

Mặt Hương Quế đỏ lên, không được tự nhiên nhìn về mặt tròn to mắt không thể tin của Hương Ngọc, xấu hổ nói: “Ta phải đi rồi.” Vừa dứt lời, mình xe ngựa đã nhấc lên, một bàn tay thon dài tao nhã vươn ra nắm lấy thắt lưng Hương Quế, đem nàng nâng lên xe ngựa. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, Hương Ngọc vẫn thấy được nửa khuôn mặt của nam nhân kia. Một chu sa chỉ đỏ tươi giữa mi tâm dưới ánh mặt trời tản mát ra thần thái loá mắt xinh đẹp.

Nghiêng nước nghiêng thành. Hương Ngọc tuy rằng biết ăn nói, lại chưa từng đọc sách, không thể dùng ngôn ngữ chuẩn xác diễn đạt kinh ngạc mà nam nhân kia gây ra cho nàng, trong đầu chỉ nghĩ đến vài từ thuyết thư tiên sinh từng nói hình dung tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng luôn cảm thấy vẫn thiếu chút gì

đó.

Màn xe buông, ngăn cách ánh mắt si mê của nàng, làm cho nàng bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại.

“A Quế, người muốn đi sao?” Trong lòng nghi hoặc rất lớn, lại chung quy không so được với nhớ nhung cố nhân.

Màn xe lại nhấc lên, mặt Hương Quế dò xét đi ra, cũng mơ hồ có thể thấy được không nữ, “Ừm. A Ngọc, về sau ta nhất định sẽ đến thăm người.”

Hương Ngọc hướng bên trong xe xem xét liếc mắt một cái, lần này lại chẳng thấy được gì, chân chờ một chút, bỗng nhiên kéo áo Hương Quế, ở bên tai nàng nhỏ giọng hỏi, “Hắn là ai vậy?” Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra lấy thân phận cùng dung mạo của Hương Quế sao có thể quen biết người cao quý đẹp mặt giống thần như vậy.

A, đúng, chính là người giống như thần tiên. Đây là hình dung nàng đột nhiên nghĩ đến lại thấy chuẩn xác.

“Ách, hần, hần...” mặt Hương Quế lại đỏ lên, lỗ tai như lửa thiêu. Áp a áp ứng nửa ngày, trong ánh mắt hung tợn không nghe được đáp án thề chết không bỏ qua của Hương Ngọc mới hàm hồ nói vài từ. Kỳ quái là, lâu như vậy, người luôn luôn không quá bình tĩnh như hắn lại không thúc giục xe ngựa chạy đi.

“Cái gì?” Hương Ngọc không nghe rõ ràng, lại hoặc là cảm thấy không thể tin, không khỏi hướng nàng xác định lại lần nữa.

Ánh mặt trời quá nóng, Hương Quế cảm thấy cả người mình đều bị nóng lên toát mồ hôi.

“Nam nhân của ta.” Nàng lặp lại, lúc này đây từng chữ từng chữ, cực rõ ràng.

Ngay tại lúc Hương Ngọc bị chấn trụ, nàng lại bị nắm thắt lưng kéo trở về bên trong xe ngựa, lồng ngực nóng bỏng, nụ hôn kịch cuồng như bão tố đánh úp về phía nàng, hôn nàng gần như không thở được.

Hắn chờ một câu này, đã thật lâu.

Xe ngựa lại chạy về phía trước, thông thả mà vững vàng.

“A Quế, A Quế, bánh bao của người.” Từ trong khiếp sợ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, Hương Ngọc đột nhiên tỉnh ra là Hương Quế tới mua bánh bao, không khỏi nhanh chóng mở lồng hấp, dùng giấy dầu bao lấy mười cái, vừa đuổi theo ở phía sau, vừa sốt ruột kêu lên.

Ánh sáng mặt trời chiếu trên đường cái rộn ràng nhộn nháo, một cảnh hoa hạnh đỏ rực từ bức tường thấp nhà nào đó nhô đầu ra ngoài, gió thổi mang theo mùi hoa giống như tình nhân dịu dàng vuốt ve.

Mùa xuân đang muốn bắt đầu

Ngoại truyện 1

Năm năm ... năm năm

Mưa bụi giăng đầy núi, đồng lúa óng ánh trải màu vàng, hạnh hồng liễu xanh lê trắng, khí trời sương mù vây quanh bờ sông cạnh đồng ruộng bên sườn núi. Một cảnh hoa đào trên quan đạo quệt vào đỉnh xe, lập tức loạn hồng như mưa, bay tán loạn.

Hương Quế nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới Hương Ngọc cùng đứa con búng bình của nàng, không khỏi khe khẽ thờ dài.

Phượng Nhạn Bắc nằm nửa người trên tháp cảm đọc sách, nghe thấy tiếng dương mặt, lẳng lặng nhìn nàng sau một lúc lâu, sau đó khởi động thân mình, ông tay áo giương lên, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Chúng ta còn trẻ, chờ thân mình nàng khỏe hơn, lại sinh đứa nhỏ a”. Nhiều năm như vậy, hắn đã rõ ràng cái gì nàng cũng giữ trong lòng, cũng không chủ động yêu cầu điều gì. Vì thế không biết từ khi nào, hắn học cách đoán lòng nàng qua những biểu tình rất nhỏ. Vốn hắn rất thông minh, một khi dụng tâm làm việc, tự nhiên không gì có thể làm khó hắn.

Hương Quế khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã biết, nhưng lại ngừng lại một chút, vẫn là không nhìn được.

“A Ngọc ... con của A Ngọc thật đáng yêu”. Nàng cười, giống như thuận miệng nói ra, nhưng Phượng Nhạn Bắc lại thấy được trong đó ẩn chứa hàm mộ cùng chua xót.

Buộc chặt cánh tay, cảm giác được thân thể trong lòng rất cuộc không gầy yếu như trước, hắn hừ nhẹ: “Đáng yêu chỗ nào? Mũi thì tẹt, mắt thì nhỏ, tóc thì vàng hoe ...”. Ánh mắt quét qua khuôn mặt hướng ngoài cửa sổ của nàng, trong mắt hắn lộ ra mong mỏi: “Chờ con chúng ta sinh ra, tất nhiên so với tiểu tử kia đáng yêu không biết bao nhiêu lần”.

Hương Quế rốt cuộc bị chọc cười, “Đúng vậy, nếu đứa nhỏ đẹp bằng một nửa của chàng thôi, trên đời này cũng ít có người so được”. Nàng nói nhỏ, nâng tay lên, khẽ vuốt mặt của hắn, trong lòng than tiếc. Đã ở chung rất lâu, nàng vẫn thường thường nhìn hắn ngẩn người, từ đầu tới cuối nàng không thể tin được. mình sẽ cùng ánh trăng này gần nhau như vậy.

Phượng Nhạn Bắc đắc ý, cười đến mặt mày tung bay, nghiêng đầu hôn mặt Hương Quế, dịu dàng nói: “Nhưng tính tình không thể hư hỏng như ta, bằng không sẽ cho nàng chịu khổ...”. Hiển nhiên là muốn chính mình cho nàng ăn đau khổ, hẳn không tiếng động thờ dài, hai chân đặt xuống ngồi thẳng thân thể, vươn tay chỉ ra ngoài cửa sổ, chuyển đề tài: “Nơi đó là rừng hạnh, đi qua không đến mười dặm, chính là biệt viện mới xây, lão thân y ở trong thôn cách biệt viện không xa”. Hắn nói vừa cẩn thận lại dịu dàng, nếu quan viên trong triều nhìn thấy, tất nhiên sẽ ngạc nhiên vì sự săn sóc của hắn. Nhưng những người hiểu biết hẳn sâu vô cùng đều hiểu, một khi có được trái tim hắn, sẽ được hắn dùng tất cả mọi thứ hắn có mà đổi đổi.

Xe ngựa kêu lộc cộc, quẹo vào một đường nhỏ trên quan đạo. Có thể do vấp phải hòn đá, phát ra một tiếng vỡ rền vang, thân xe nhẹ nhàng lung lay một chút, Phượng Nhạn Bắc cực kỳ tự nhiên ôm chặt Hương Quế.

“Gia, nơi này không ở lâu dài, xây phòng chỉ sợ sẽ lãng phí”. Hương Quế thấp giọng nói, thật sự không quen với thói xa xỉ của hoàng tộc, nhất là vì nàng sẽ làm cho nàng cảm thấy bất an. Sống qua những ngày gian khổ, liền không thể học được cách tiêu xài lãng phí.

Phượng Nhạn Bắc hiểu nàng, nghe vậy mỉm cười, không chút hoang mang nói: “Chẳng phải nàng thích nơi như thế này sao? Nơi này lại cách kinh thành không xa, về sau chúng ta thường xuyên tới đây ở mấy ngày, như thế sẽ không lãng phí”. Nàng không thích xa hoa, không thích phô trương, hẳn liền nghe theo ý của nàng, xuất môn ngoại trừ mang theo một ân vệ với xa phu, đều không mang theo những người khác, ngay cả biệt viện trong này, cũng chỉ kiến tạo theo tiêu viện nhà nông, lấy giản dị vững chãi làm chủ, không có chút khí phái nào của hoàng tộc. Nếu bị những người rành rỏi trong kinh biết, chỉ sợ lại là một đề tài câu chuyện kéo dài không dứt.

“Ừm”. Hương Quế đáp lời, ngực ấm áp. Hắn luôn như thế này suy nghĩ chỉ đạo cho nàng, nàng cảm thấy cho dù đem cả trái tim lấy ra dâng tới trước mặt hắn cũng không đủ. Xe ngựa vững vàng lăn qua một cây cầu đá, Hương Quế nhìn dòng nước chảy róc rách ngang qua bóng liễu, trong lòng không khỏi rung động.

“Chúng ta xuống xe bước qua đi”. Nàng nói, quay đầu khát vọng nhìn về người bên cạnh.

Phượng Nhạn Bắc không trả lời, nhưng lập tức hô ngừng xe ngựa, sau đó tự mình xuống xe trước một bước, xòe ô ra, thế này mới quay lại đỡ Hương Quế, hai người đều bước xuống, liền bảo xe ngựa rời đi.

Nơi xe ngựa dừng đứng là giữa cầu, thân cầu do những tảng đá lớn hợp lại kết thành, mặt đá sớm bị mài bóng loáng như ngọc, bị nước mưa tắm ẩm ướt, nhiều chỗ có thể thấy được dấu vết đại diện cho năm tháng như vết rách cùng khe nứt, giữa những tảng đá có cỏ dại giao tạp, một đóa bồ công anh sớm nở cô độc phiêu linh ở giữa cầu, run rẩy trong làn gió xuân se lạnh. Dưới cầu nước chảy rất cạn, trong suốt có thể đếm được đá cuội bên trong.

Thấy Hương Quế khát vọng nhìn dòng suối dưới cầu, Phượng Nhạn Bắc không dấu vết nắm chặt tay nàng, ôn nhu nói: “Chờ chân của nàng khỏi hẳn, thời tiết sang hè ta sẽ cùng nàng tới đây, dẫn nàng xuống nước lội chơi”. Lúc trước chân nàng bị gãy, không được nói lại một cách chuyên nghiệp, sai lầm vị trí, cho nên không chỉ ảnh hưởng tới hành động của nàng, còn khiến khi thời tiết chuyển mùa se lạnh đau nhức không thể đi lại được. Mấy năm nay, cho dù nàng đau buổi tối ngủ không yên, nhưng khi đối mặt hắn vẫn cười dài không mang theo một tia oán hận. Nàng đau, hẳn càng đau, còn có sợ hãi nói không nên lời. Đôi khi thậm chí hắn hy vọng, nàng đã nhớ lại tất cả, cũng tha thứ hắn.

Hương Quế lấy lại tinh thần, nhợt nhạt cười với hắn: “Ta đã đỡ, có điều nhớ tới trước kia”. Có lẽ nàng từng có trí nhớ không tốt với nước, nhưng bắt đầu từ ngày nào đó khi tay hắn nắm chặt tay nàng, nàng đã không còn sợ hãi. Trên đời này ngoại trừ tin tưởng chính là hoài nghi, nàng không muốn nghi thần nghi quỷ mà sống không yên, vì thế nàng lựa chọn tin tưởng. Mà sự thật chứng minh, lựa chọn của nàng là chính xác.

Hai người lững thững đi qua cầu đá, tiếp giáp chân cầu là một con đường đất cực kỳ vững chắc, ở giữa pha vào một ít hòn đá nhỏ trơn trượt. Hai bên cỏ dại mọc đầy, từ đường mòn kéo dài đến chân mây như trong rừng hoa hạnh. “Trước kia? Nói nghe một chút”. Lần đầu tiên Phượng Nhạn Bắc nghe Hương Quế đề cập đến quá khứ của nàng, không khỏi cảm thấy hứng thú. Hương Quế cười, cũng không trả lời ngay, cho đến khi hai người đi vào rừng hạnh mới nhẹ nhàng nói: “Trước nhà có một con đường cạnh hồ, bên trong nở đầy hoa sen, bên đường có liễu... Trí nhớ của ta không tốt lắm, rất nhiều chuyện không nhớ rõ”.

Khó được nghe nàng nói lên chuyện của chính mình, Phượng Nhạn Bắc sao có thể cứ như vậy bỏ qua, vì thế giống như thuận miệng, lại dễ dàng đem quá khứ trước kia của nàng sở soạn rành mạch.

Quê nhà của Hương Quế là một nơi tên Liễu Trán, nguyên bản nàng họ Ninh, nữ danh là Liễu nhi. Phụ thân thích uống rượu ham bài bạc, mẫu thân không chịu nổi, vào năm nàng 17 tuổi liền bỏ lại con gái cùng phụ quân đi theo người khác, nàng đi theo phụ thân, không thể tránh khỏi vận mệnh bị bán. Nàng nói có vẻ bình thường, thậm chí trên mặt còn mang theo ý cười nhợt nhạt, dường như những năm tháng này chẳng có gì không chịu nổi. Nhưng nàng càng nhẹ nhàng băng qua, Phượng Nhạn Bắc càng biết chưa xót trong đó, có điều hiểu được nữ nhân này đã quen làm tất cả đau khổ trở nên mờ nhạt.

“Nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta sao?” Hắn đột nhiên chuyển đề tài, hỏi một vấn đề mà chính hắn mơ hồ nhiều năm cũng không dám đề cập. Dường như hắn có thể khẳng định, cho dù sau khi gặp nàng nhận hết khổ sở, nàng nói ra miệng vẫn là khoảnh khắc tốt đẹp trong nháy mắt mà hắn căn bản không hề có ấn tượng. Quả nhiên, Hương Quế nghe vậy mỉm cười, trong mắt tràn đầy dịu dàng cùng hoài niệm.

“Sao có thể không nhớ rõ”. Thanh âm nàng thực mềm thực ôn nhu. “Chàng cười ở trên lưng Phi Hồng, mặc cẩm bào màu trắng, phía sau đi theo ‘Ngư phong thập tam kỳ’, tựa như thiên thần...”. Nghe nàng khen chính mình, tất nhiên Phượng Nhạn Bắc thực vui vẻ, nhưng trong lòng càng nhiều lo sợ và nghi hoặc, bởi vì hắn căn bản không nhớ nổi một màn này xảy ra khi nào, bàn tay cầm tay Hương Quế không khỏi nắm chặt, sợ hãi nàng hỏi lại. Cũng may Hương Quế đắm chìm trong chuyện cũ, không chú ý tới khác thường của hắn.

“Chàng đến tìm Mạc Thương cô nương, chàng cầm lấy tay nàng, nàng chỉ nhẹ nhàng nhảy lên, liền dừng ở trước người chàng, động tác kia cực kỳ đẹp mắt!”. Nàng nói xong, phút cuối cùng lại bổ sung một câu, “Ngày ấy chàng đi Tây Ngô đón công chúa trở về, Thập Tam gia cũng một thân áo trắng ngồi trên Phi Hồng, cười thực ôn hòa, giống như chàng khi mới gặp”.

Phượng Nhận Bắc nghe được sắc mặt trở nên trắng, bỗng dưng đem ô nhét vào trong tay Hương Quế, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của nàng cúi lưng ngồi xồm trước mặt nàng, không chút để ý một thân hoa phục bị nước bùn làm bẩn.

“Gia, chàng...” Hương Quế luống cuống.

“Lên đi”. Phượng Nhận Bắc mệnh lệnh, không giải thích. Hắn dẫn đường cho nàng nói, những hoài niệm làm cho nàng cảm thấy thực tốt đẹp lại làm cho hắn rất khó chịu, hắn muốn càng gần sát lòng nàng thêm một ít.

“Ta, chân ta không đau, còn có thể đi được”. Mặt Hương Quế ửng đỏ, không quá tự nhiên giải thích. Mấy năm nay hắn đối với nàng tốt lắm, thường thường làm cho nàng cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

“Lên đi”. Ngữ khí của Phượng Nhận Bắc cứng rắn, không cho cự tuyệt.

Hương Quế xưa nay không thể xoay chuyển được hắn, bất đắc dĩ chỉ có thể ngoan ngoãn nằm úp sấp lên lưng hắn, sau đó bị hắn dễ dàng cõng lên.

“Nặng không?”. Nàng hỏi, tay ôm lấy cổ của hắn, một lọn tóc từ thái dương rơi xuống, ngứa cổ hắn.

“Không nặng”. Phượng Nhận Bắc cười, “Như vậy ta có giống thiên thần?”. Thiên thần cái gì, chẳng qua chỉ là chút hư ảo không có thật, hắn thà rằng làm một tục nhân bình thường, có thể chia sẻ cùng nàng hi vọng ái ố.

Hương Quế mỉm cười, biết tính tình không được tự nhiên của hắn lại tái phát, dở.

“Chàng vẫn đẹp mặt như thiên thần, có điều là nhà chúng ta”. Hắn thích nàng nói lời thân mật, chẳng qua cho tới bây giờ nàng nói không quen, đây đã là cực hạn.

Phượng Nhận Bắc thoải mái cười to, đối diện một mục đồng đang dắt trâu đi tới, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, không khỏi nhìn ngây người, cho đến khi trâu đi tới phía trước, dây cương trong tay giật mạnh làm hắn lao đảo, hắn mới lấy lại tinh thần, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đỏ bừng.

Hương Quế nhìn thấy, nhìn không được chôn mặt trên cổ Phượng Nhận Bắc, cười đến cả người phát run.

Phượng Nhận Bắc thờ dài, tiếp tục đề tài trước đó, “Ta đem Tiểu Thương mang trên lưng ngựa, còn nàng?”. Hắn vốn không nên hỏi như vậy, nhưng khát vọng tìm về những thứ đã bỏ qua còn hơn tất cả, nàng không quên, hắn càng không cho phép mình quên. Tư duy của hắn toát ra quá nhanh, Hương Quế sợ run, mới lảng động lại tình hình lúc đó.

“Chàng tất nhiên không nhớ nổi lần đó”. Hắn căn bản ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, sao có thể nhớ rõ, đối với việc này, nàng cũng không oán hận. “Đó là khi ở quán doanh tây bắc, ta giặt quần áo ở bờ sông, sau đó Mạc Thương cô nương đột nhiên xuất hiện, nàng không chê thân phận của ta, chủ động cùng ta nói chuyện... Sau đó chàng mang theo thuộc hạ tìm đến, mang nàng về”.

Không biết khi nào đã ra khỏi rừng hoa hạnh, phía trước là một cánh đồng cải dầu vàng óng ánh, bờ ruộng bên trong tung hoành ngang dọc, đối diện cánh đồng là dãy núi thấp sương mù bao phủ như ẩn như hiện.

“Nàng thì sao?” Phượng Nhận Bắc hỏi, ngực hơi hơi có chút cứng lại, tuy rằng trong lòng có thể đoán ra thái độ của mình lúc đó, lại vẫn cố chấp muốn từ trong miệng nàng biết được đáp án.

Hương Quế lại lơ đãng, cười nói: “Chàng quên, trên chiến mã không thể mang theo doanh kỵ a. Ta tất nhiên tự mình đi về, huống chi ta còn mang theo chậu đầu”.

Phượng Nhận Bắc không nói, bạc môi nhếch lên, giống như đang phát tiết cái gì, đi nhanh dị thường.

“Sao lại tức giận?”. Mấy năm trôi qua, Hương Quế đã không hề sợ hắn, chỉ là có chút lo lắng.

“Không”. Phượng Nhận Bắc rầu rĩ trả lời, đi hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu hướng về phía sau lưng không có một bóng người lớn tiếng nói: “Phượng Linh, dắt Phi Hồng đến cho ta”.

Hương Quế giật mình, vừa bất đắc dĩ, lại mềm lòng, không khỏi ôm chặt lấy cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: “Ta biết chàng rất tốt với ta. Những chuyện đã qua, không cần so đo nữa”.

Đây không biết đã là lần thứ bao nhiêu nàng nói như vậy, nhưng hắn luôn không bỏ xuống được, hắn là người như thế này, khi không thêm để ý, ngay cả liếc mắt một cái cũng lười, khi để ý, lại thấu tâm đào phế *, chỉ sợ chưa cho người điều tốt nhất. <*: thật lòng yêu thương, lấy hết tâm lòng, tìm gan phổi ra>

Cho nên, có thể có được sự ái mộ của hắn, Hương Quế hiểu rằng chính mình nên cảm thấy mãn nguyện.

Ngoại truyện 2

Muốn trị chân trước hết phải đem chân đánh gãy, bỏ đi xương già dư thừa, một lần nữa cố định lại.

Khi Phụng Nhận Bắc nghe được phương thức trị liệu này, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn mỹ trở nên tái nhợt, tay tại bên người nắm chặt, gân xanh trên mặt tăng vọt.

“Trừ phương pháp này ra, không còn biện pháp nào sao?” Thật lâu sau, hắn mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn. Không biết vì sao, chỉ cần ngẫm đến tình cảnh kia, hắn cảm thấy đau lòng khó có thể chịu được. Nếu chân chính bắt đầu trị liệu, hắn hoài nghi mình có thể mất lý trí hay không. Hắn không muốn nàng chịu thêm bất kỳ sự tra tấn nào, cho dù là một chút.

Lão thần y sờ soạng chòm râu tuyết trắng, mỉm cười, “Không đem vết thương trước kia xóa đi, sao có thể phát triển xương cốt mới? Cái đau nhất thời đổi lấy một đời an ổn, Vương gia chầm chúc. Lão nhân xin cáo từ.” Nói xong, đứng dậy cúi chào, liền rời đi.

Hương Quế ở buồng trong nghe lời nói của hai người, thấy vậy chạy ra, hướng lão thần y cúi người, nói. “Lão đại phu, chân ta liền làm phiền ngài”. Trong lòng nàng biết đôi chân này một ngày chưa khỏi hẳn, lại thêm một ngày gia không thể an tâm.

“Quế...” Phụng Nhận Bắc kinh, đứng lên từ ghế, bước nhanh đi qua đỡ lấy nàng.

Hương Quế cười trấn an hắn, ôn nhu nói, “Lão đại phu nói đúng, phải chịu đau, sau này mới có thể thư thái a”.

Lão thần y vuốt râu gật đầu, ý cười đầy mắt.

Trong lòng Phụng Nhận Bắc biết lời bọn họ là thật, nhưng vẫn không tình nguyện cho lắm, “Cùng lắm thì chúng ta không trị nữa, về sau khi thời tiết lạnh, ta sẽ ấm chân cho nàng”.

Trong lòng Hương Quế ám áp, không nói chuyện, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng ho, thế này mới nhớ tới còn có người ngoài ở đây, mặt không khỏi nóng lên, khó mà nói lời vô cùng thân thiết, chỉ có thể ấp úng, “Nhưng mà, nhưng mà ... ta muốn trị...”.

Điều Phụng Nhận Bắc không chịu được nhất chính là Hương Quế dùng thái độ này nói chuyện với hắn, lúc này không thể phát tác, đành ôm nàng vào trong lòng, bất đắc dĩ nói với lão thần y: “Đại phu, có thể nghĩ cách làm giảm đau đớn một chút hay không?”

Hỏi như thế, xem như đã đồng ý.

Lão thần y cười hắc hắc, lắc đầu mà đi, khi sắp rời khỏi sân mới lớn tiếng bỏ lại một câu: “Buổi trưa ngày mai, lão nhân sẽ đến trị liệu cho Vương phi”.

Vốn Phụng Nhận Bắc đang vì hắn vô lễ mà cảm thấy không hòa giận nghe thấy hai chữ Vương phi không khỏi cười toét mặt mày, cúi đầu nhẹ nhàng hôn thái dương Hương Quế, cười nói: “Lão nhân này đúng là có ý tứ”. Một người nhìn thấy hắn cùng nàng ở bên nhau mà không toát ra chút kinh ngạc, một người nhận thức quan hệ của hai người, một người gọi nàng là Vương phi một cách đương nhiên, cho dù hơi quá phận một chút, hắn nghĩ hắn cũng sẽ không so đo.

“Không thoải mái chỗ nào?” Ngồi xuống bên giường, hắn thân thiết hỏi.

Hương Quế lắc đầu, dịch vào trong, nhìn hắn cời ngoại bào nằm xuống, thế này mới nhẹ nhàng nói: “Chàng không ở, ta không ngủ được.”

Dựa sát vào nhau đã thành thói quen, một người khác đột nhiên không thấy, tự nhiên làm nàng bưng tỉnh từ trong mộng, bên cạnh lạnh lẽo làm chon người ta cảm thấy bất an cùng mất mát nói không nên lời.

Nghe được lời của nàng, Phụng Nhận Bắc bất giác loান mặt mày, sau đó vươn tay đem nàng ôm vào trong ngực. Nếu không phải nghĩ đến ngày mai nàng còn phải bảo tồn thể lực ứng phó việc trị liệu, chỉ sợ tránh không được hoan ái mây mưa một hồi.

“Không cần lo lắng, ta chịu được”. Lặng lẽ dựa sát vào nhau sau một lúc lâu, Hương Quế đột nhiên mở miệng, ý đồ trấn cảm xúc nồn nóng của hắn.

Trong lòng Phụng Nhận Bắc khó chịu, cúi đầu, sau đó hôn chớp mũi Hương Quế, “Ngủ đi”. Bất an cùng lo lắng của hắn sao có thể đơn giản nói mấy câu đã có thể trôi qua.

Hương Quế biết hắn không thể tiêu tan, vốn muốn nói chút gì đó, nhưng chần chờ một chút, lại nhịn xuống.

Ngày mai, chờ đại phi trị chân, nàng sẽ giúp hắn hóa giải khúc mắc, có vẻ lúc đó hắn sẽ dễ dàng chấp nhận hơn một chút.

Không nghĩ tới, Phụng Nhận Bắc thật vất vả mới mơ mơ màng màng được một lát, kết quả lại bị ác mộng bưng tỉnh. Trong mộng hắn nhìn thấy Hương Quế rơi xuống sườn núi, phía dưới không phải là nước, mà là những tảng đá bén nhọn lờm lờm.

Quát to một tiếng ngồi dậy, nhất thời hắn cũng không rõ chính mình đang ở nơi nào, chỉ biết bối rối sờ soạng trong bóng đêm, “Quế...Hương Quế...”.

“Ta ở đây. Mơ thấy ác mộng sao?”. Một bàn tay ấm áp túm được hắn, sau đó bị hắn một phen kéo vào trong lòng, ôm chặt lấy. Cho đến một khắc kia, trái tim thấp thỏm lo âu của Phụng Nhận Bắc mới thoáng yên ổn.

Hương Quế rút ra một bàn tay sờ soạng mặt hắn, kết quả sờ ra một tay mồ hôi lạnh, không khỏi có chút đau lòng, “Mơ thấy gì?” Những năm gần đây, đây là lần đầu tiên hắn bị ác mộng làm cho kinh hoàng như vậy.

Phượng Nhận Bắc không nói gì, chỉ gắt gao ôm nàng, lung tung hôn mặt nàng môi nàng, dường như chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt thống khổ trong lòng hắn.

Hương Quế thở dài, đoán được giấc mơ kia khẳng định liên quan đến mình, bằng không phản ứng của hắn sẽ không vậy.

“Nhận Bắc, có một việc ta muốn nói với chàng”. Đây là lần đầu tiên từ khi hai người quen biết tới nay, nàng gọi tên hắn. Trước kia cho dù hắn tức giận như thế nào, nàng cũng chưa từng sửa đổi. Thân thể Phượng Nhận Bắc chấn động, trở nên im lặng, trong lòng ần ần có dự cảm nàng muốn nói điều gì, không khỏi ngừng thở.

Hương Quế nâng tay áo xoa xoa mồ hôi trên đầu cho hắn, lúc này mới nhỏ nhẹ nói: “Trước kia ta chưa bao giờ dám nghĩ mình có thể có cuộc sống như bây giờ, khi đó thậm chí có thể gả cho một nam nhân lương thiện thành thật, sinh vài tiểu hài tử, thân nhiên sống hết một đời chính là có phúc trời ban. Cho tới bây giờ, ta còn cảm thấy như đang nằm mơ, sao ông trời có thể đem một nam nhân thân thiện như chàng ban cho ta?”

Phượng Nhận Bắc muốn mở miệng, lại bị nàng lấy ngón tay nhẹ nhàng đè lại môi.

“Trước tiên chàng hãy nghe ta nói xong”. Cảm giác được hắn gật đầu, tay kia mới rời đi, trong bóng đêm không thấy rõ lẫn nhau, nhưng có thể cảm giác được sự gấn bó ấm áp cùng hơi thở.

“Tuy rằng ta nghèo, nhưng chàng đối tốt với ta toàn bộ ta đều cất trong này”. Hương Quế bắt lấy tay Phượng Nhận Bắc, đặt ở ngực mình. “Ta biết chùng mực. Cho dù chân này vẫn như vậy, ta cũng không khổ sở”.

Phượng Nhận Bắc cảm giác được tim nàng đập vững vàng, đột nhiên cảm thấy ngực toan trướng, ánh mắt chưa chút, chỉ có thể không ngừng hôn nhẹ tóc nàng để vượt lên những rung động khó có thể nói thành lời.

“Nhận Bắc, ta chưa từng được đọc sách, nhưng ta biết một chút, một người muốn có được thứ gì đó, phải trả một cái giá tương đương như vậy. Đạt được thứ càng tốt, trả giá tất nhiên càng nhiều. Chàng rất tốt rất tốt, ta chưa bao giờ dám mơ tưởng, bởi vì ta không có bất cứ thứ gì, không có cách nào lấy ra trao đổi...” Nói đến đây, nàng ngừng lại, đột nhiên có chút cô đơn.

“Cái gì ta cũng không cần, ta chỉ muốn nàng, chỉ cần nàng có thể ở bên ta là đủ rồi”, Phượng Nhận Bắc thấp giọng nói, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy ôn nhu cùng thương tiếc.

Hương Quế mỉm cười, sờ sờ mặt của hắn, “Ta biết”.

“Nhận Bắc, chuyện quá khứ, chàng cũng quên đi”.

“Ừm?” Phượng Nhận Bắc có chút ngoài ý muốn, lập tức cả người cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu, “Nàng...”

“Không có chuyện này, chàng không có khả năng đem ta đặt trong mắt, càng không thể nhớ rõ ta”. Hương Quế nhẹ nhàng nói. Nghe được lời của nàng, Phượng Nhận Bắc trầm mặc thật lâu, lâu đến mức Hương Quế bắt đầu trở nên bất an.

“Nhận Bắc...”

“Nàng nói nàng đều nhớ rõ?” Một khắc kia, Phượng Nhận Bắc đột nhiên không biết mình nên có phản ứng gì mới tốt, là phần nộ khi bị giấu giếm lừa dối trên đùa, hay là lo lắng đề phòng chờ đợi bị phán quyết.

“Ừm, toàn bộ.” Hương Quế tựa đầu gối lên trên vai hắn, sau đó cười cười, “Có nhớ hay không thì có gì thay đổi?”

Ngữ khí nàng nhẹ nhàng băng qua làm cho ngực Phượng Nhận Bắc cứng lại, sau một lúc lâu mới có lấy hết dũng khí nói, “Là ta hại nàng chịu nhiều khổ sở như vậy... thiếu chút nữa ta đã hại chết nàng!” Thanh âm vừa xong, mới phát hiện thật khàn, trong bóng đêm có vẻ dị thường bi thương. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn bị buộc đối mặt với quá khứ khó chịu nỗi, vừa lo sợ nghĩ hoặc lại đau đớn, còn có tuyệt vọng nói không nên lời. Sao có thể không tuyệt vọng, nàng đều nhớ rõ, nhớ rõ mình vong ân phụ nghĩa đẩy nàng xuống sườn núi, nhớ rõ mình từng giống như âm phụ thần phục dưới thân một người nam nhân khác, nàng lấy dạng tâm tình gì đứng bên người hắn? Hắn càng sợ hãi là, nàng ở lại, chỉ vì bị áp bách dưới quyền thế của hắn.

Ngay tại giờ khắc này, Lục vương gia Phượng Nhận Bắc nổi danh khôn khéo hoàn toàn rối loạn, không bao giờ có thể như bình thường dùng lý trí phân tích câu chuyện, thậm chí so ra kém một người bình thường.

Cảm giác được thân thể hắn khó có thể ức chế run rẩy, Hương Quế đau lòng vô cùng, không khỏi vươn tay ôm hắn, ôn nhu nói, “Ta không trách chàng. Ta thích chàng... rất thích rất thích! Chàng khổ sở, ta cũng sẽ khổ sở”. Thời điểm thống khổ nhất cũng chưa từng trách hắn, huống chi là sau khi hắn toàn tâm toàn ý đối đãi với nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng thổ lộ tình yêu, nguyên bản còn đắm chìm trong sợ hãi không yên, Phượng Nhận Bắc kinh ngạc ngẩn ngơ, đợi phản ứng lại, đột nhiên cúi đầu hôn nữ nhân trong lòng, lời lẽ điên cuồng mà đầy dục, dường như muốn nhấn chìm đến nàng hắn mừng rỡ như điên cùng chấn động.

Thật lâu sau, hắn mới lưu luyến rút lui, sau đó ôm lấy Hương Quế nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho nàng, đem tốt góc chăn.

“Chùng nào thì nàng nhớ lại, hay là, ngay từ đầu đã không quên?” Xuyên thấu qua bóng tối nồng đậm nhìn giai nhân gần trong gang tấc, Phượng Nhận Bắc hỏi, khóe miệng dương lên.

“Lần bị chàng quăng vào trong bể”. Hương Quế mỉm cười, cảm giác được ngón tay hấn vuốt ve thái dương mình, không khỏi thoải mái nhắm mắt lại.

Phượng Nhận Bắc nhíu mày suy nghĩ, sau một lúc lâu mới mang theo một chút không hồn giận nói: “Lần đó nàng cùng Trần Hòa áp áp ôm ôm...” Trong trí nhớ chỉ có lần đó, hấn không áp lực được chính mình ghen tỵ, mà thô bạo ném nàng vào bể.

Không nghĩ tới hấn nhớ rõ ràng như vậy, Hương Quế chỉ cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ giữa trán.

“Không phải ôm, ta đứng không vững, hấn chỉ đỡ ta một phen...” Nàng muốn giải thích, không nghĩ Phượng Nhận Bắc lại hừ lạnh một tiếng, xoay người đặt nàng ở dưới thân, sau đó thật sâu hôn nàng.

“Không cho phép nàng nghĩ đến nam nhân khác!” Trong bóng đêm, nam nhân ảo não mệnh lệnh, sau đó bị tiếng thờ đóc muốn tìm bất mãn hòa tan.

Một đêm này vừa lo lắng vừa vui sướng, thẳng đến hùng đông, Phượng Nhận Bắc mới híp mắt ngủ. Giờ Tỵ vừa tới, lão thần y mang theo một đồ đệ đến đây, chuyện trị chân thành kết cục đã định.

“Gia, chàng ra ngoài chờ đi”. Hương Quế cười nói với Phượng Nhận Bắc, ánh mắt bình tĩnh như thường.

Phượng Nhận Bắc lắc đầu, cái gì cũng không nói, trầm mặc cuốn ống quần nàng đến đầu gối, lộ ra đầu gối dị dạng. Sau đó theo như lời lão thần y phân phó dùng nước ấm rửa sạch một phen, lại dùng rượu mạnh chà lau.

Một loạt hấn đều tự mình động thủ, không muốn mượn tay người khác.

Dùng miếng vải sạch sẽ đệm ở dưới chân Hương Quế, còn chưa đứng thẳng dậy, chợt nghe lão thần y nói: “Vương gia, còn phiền người đem Vương phi trời chặt”, sau đó đưa một sợi dây thừng ra trước mặt hấn.

Ai cũng biết khi gãy xương đau nhức ngay cả nam nhi bây giờ cũng không thể tiêu thụ nổi, huống chi là một nữ tử như Hương Quế, đến lúc đó chỉ sợ nàng sẽ mất đi lý trí, ảnh hưởng đến trị liệu.

Bàn tay đưa ra một nửa nắm chặt giữa không trung, nhắm mắt, hít vào, Phượng Nhận Bắc kiệt lực không chế dục vọng muốn giết người.

“Gia...” Hương Quế thấy thế, nhanh chóng ra tiếng, “Nghe đại phu đi”.

“Không cần!” Phượng Nhận Bắc cứng rắn đánh gãy lời nàng, sau đó đi đến phía sau, đem nàng ôm vào trong lòng, “Ta ôm nàng là tốt rồi.” Chỉ cần hấn ở đây, tuyệt đối không có khả năng để nàng chịu đối đãi như vậy.

Lão thần y thấy thế, lắc đầu thở dài, cũng không tiếp tục miễn cưỡng, “Vậy miệng dù sao cũng phải cắn cái gì đi, bằng không chỉ sợ sẽ làm đầu lưỡi bị thương”.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Phượng Nhận Bắc đem mặt Hương Quế chuyển hướng bả vai mình, “Đau thì cắn chỗ này.” Ngữ điệu của hấn đông cứng, lại làm cho người ta không thể xem nhẹ ôn nhu dễ lộ trong động tác.

Lần này, không chỉ đồ đệ kia, ngay cả lão thần y cũng có chút kinh ngạc, không thể tưởng được Lục vương gia uy chấn tứ phương quyền khuynh thiên hạ sẽ thương yêu Vương phi đến trình độ này. Mà để cho người ta càng kinh ngạc là, Vương phi này cũng không có chỗ nào xuất chúng. Việc trên đời này, quả nhiên là vô kì bất hữu (không có chuyện gì không thể xảy ra).

“Còn muốn chuẩn bị gì nữa?” Lạnh lùng quét mắt hai thầy trò đang ngẩn người, Phượng Nhận Bắc khó nén kiên nhẫn. Từ sau khi lão thần y đến, thần kinh của hấn liền vẫn căng thẳng banh chặt, trong lòng nôn nóng bất an, trước kia cho dù gặp phải địch nhân cường hấn nhất cũng chưa từng như vậy.

“Không có, haha...” Lão thần y hoàn hồn, cười thầm mình tuổi tác đã cao, còn có thể vì chuyện này mà luống cuống.

Đồ đệ đưa lên một hộp gỗ đen kịt, dài nửa thước, có khóa. Lão thần y tiếp nhận mở ra, chỉ thấy hàn quang ánh lên mí mắt, trong hộp không ngờ là một thanh đao nhỏ màu bạc, chuôi đao bằng gỗ, thân đao dài một tấc, trừ bỏ sắc bén, dường như không có chỗ nào khác biệt.

“Vương gia, lão phu sắp bắt đầu.” Cầm lấy thanh đao, dùng rượu dịch chà lau, lão thần y nghiêm túc nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Phượng Nhận Bắc trắng bệch, đè lại gáy Hương Quế vào trong lòng mình, một tay kia điểm huyết đạo hạ thân nàng, sau đó ôm chặt thắt lưng nàng, hướng lão thần y gật đầu một cái, xem như ngầm đồng ý.

Đao của lão thần y rất nhanh, nhập thịt không bị cản trở, tước xương không tiếng động. Đau đớn là vào lúc đoạn xương tác động đến trung khu thần kinh Hương Quế, nàng thét lớn một tiếng, tím chặt quần áo trước ngực Phượng Nhận Bắc, gần như sắp ngất.

“Quế... Quế, đau... đau thì kêu ra...” Nhìn một khối lại một khối xương dị dạng bị nạo ra, bóc màng xương, sau đó từ khe hở cơ bắp gấp ra, thanh âm Phượng Nhận Bắc run run, ngay cả mình đang nói gì cũng không biết.

Một trận choáng váng một trận tỉnh, thời gian trở nên vô cùng dài lâu, đau đớn cũng không ngưng lại. Bên tai loáng thoáng có người nói chuyện, nghe lại chẳng phân biệt được rõ ràng.

Hóa ra khi lão thần y trị liệu ngoại thương cho người khác, thích nhất là nói chút chuyện thú vị trên giường hồ nhằm phân tán tâm trí của người bệnh, nhưng

hôm nay chỉ nói vài câu liền không nói nổi nữa. Chỉ vì hấn phát hiện lần này ngoại trừ đồ đệ của hấn nghe say sưa, hai người khác một chút cũng nghe không vào.

Một người là chuyên tâm chống cự đau nhức trên đùi, người còn lại là đem toàn bộ tâm trí đặt ở trên người thê tử trong lòng. Dừng cảm cùng chuyên chú như vậy, hấn làm nghề y hơn mười năm chưa bao giờ từng gặp.

Trong lòng sinh ra kính ý, hấn không khỏi nhanh hơn tốc độ trong tay.

“Gia... đau quá...” Một trận đau đón mãnh liệt so với lúc trước càng hơn mấy lần truyền đến, Hương Quế bị kích thích hoàn toàn tỉnh táo, thân thể bắn ra, khẽ gọi thành tiếng, rốt cục không nhịn được. Trước kia dù đau dù khổ cũng sẽ không nói, vì thời điểm ấy chỉ có chính nàng, nói ra cũng không có ai đau. Hiện tại biết, có người nguyện ý cùng nàng chia sẻ.

“Ta biết, ta biết...” Thanh âm Phụng Nhạn Bắc đã khàn khàn, còn mang theo một chút nghẹn ngào, “Đại phu, nhẹ chút... cầu người... lại nhẹ chút...” Quên chính mình thân phận cao quý, vứt đi tôn nghiêm cao ngạo, hấn ôm chặt thê tử của mình, cả người không thể khống chế run run. Thời điểm ấy, đau lòng kịch liệt cùng cảm giác vô lực làm cho hấn thậm chí nguyện ý hèn mọn khẩn cầu một dân đen áo vải cứu giúp.

Lão thần y không đáp lại, hấn biết bọn họ cần hành động của hấn, mà không phải dự đáp lại vô dụng bằng miệng.

Đến tốt cùng khi nào thì chấm dứt, Phụng Nhạn Bắc cùng Hương Quế cũng không biết. Nhìn lão thần y khâu lại miệng vết thương dưới gối cho Hương Quế, sau đó nép lại, Phụng Nhạn Bắc chỉ theo bản năng coi bỏ huyết đạo cho Hương Quế đã hôn mê, cứng nhắc đặt nàng xuống giường, sau đó ngã xuống.

Ẩn vệ Phụng Linh bị kinh hách, nhanh chóng mời lão thần y, khi đó bọn họ mới phát hiện quần áo trên người hấn đã bị mồ hôi của hai người làm ướt sũng. Không có vết máu, cho dù đau đến chết đi sống lại, Hương Quế cũng không nỡ cản hấn một ngủm.

Phụng Nhạn Bắc chính là quá căng thẳng, tinh thần banh chặt, bởi vậy sau khi tất cả đã kết thúc mới có thể té xỉu, không có trở ngại.

Sau khi được lão thần y cam đoan, Phụng Linh mới nhẹ nhàng thở ra.

Buổi tối, Hương Quế tỉnh. Mấy ngày kế tiếp, nàng bị đau đón kịch liệt quá nhiều không thể đi vào giấc ngủ, Phụng Nhạn Bắc cũng không ngủ, vẫn cùng nàng nói chuyện để nàng phân tâm.

Mông mông lung lung, Hương Quế cảm thấy thời gian như đảo lưu hồi nàng ở thành Mạch Dương, Bắc quốc, chân đau cả đêm quá nhiều nàng, làm cho nàng trần trọc khó ngủ. Thời điểm đó, trong lòng không dám nghĩ điều gì, chỉ sợ vừa nghĩ, sẽ không duy trì được.

Ánh mắt chậm rãi dừng ở khuôn mặt tuấn tú tiêu tụy trước mắt, dày vò mấy ngày nay, chu sa chí tiêu điểm ướt át ở mi tâm hấn cũng âm đậm rất nhiều, cứ việc trong mắt dày đặc tơ máu, nhưng ánh mắt nhìn nàng vẫn ôn nhu như vậy, trong lòng Hương Quế không khỏi ấm áp.

Nâng tay sờ sờ mặt hấn, “Không đau như vậy”. Nàng nói, đôi mắt loàn loạn, cười đến dịu dàng động lòng người.

Vì nam nhân này, nàng chịu nhiều đau khổ, nhưng nàng chưa từng hối hận.

Ngoại truyện 3: Đại hôn

“Thành thân?”

Hương Quế ngạc nhiên nhìn về phía Phụng Nhạn Bắc đang vẻ mặt chờ mong, sau một lúc lâu mới phản ứng lại đây.

“Chàng, chàng sẽ bị người ta chê cười...” Nàng co quắp, trong lòng tuy rằng vui mừng, nhưng vừa nghĩ đến những triều thần quyền quý ánh mắt cao hơn đình đầu, nghĩ đến hấn ngạo khí như vậy, không khỏi thần sắc âm đậm. Chưa từng có một khắc nàng khổ sở vì quá khứ của mình như lúc này, chỉ vì những thứ này làm cho hấn nan kham.

“Chê cười? Ai dám!” Phụng Nhạn Bắc dương mi, hừ cười. Nắm chặt tay Hương Quế, kéo nàng bước chậm trong hoa viên muôn hồng nghìn tía.

Chân Hương Quế đã khỏi hấn, cả người bị Phụng Nhạn Bắc nuôi cho châu tròn ngọc sáng, tinh thần phấn chấn, ngay cả khóe mắt đuôi lông mày cũng bay lên, tựa như một đóa hoa đâm nụ nở rộ.

Nghe vậy, nàng mỉm môi mà cười, thích hấn bá đạo cuồng ngạo như vậy. Người trong Vương phủ từ lúc hấn ám chỉ đã gọi nàng là Vương phi, ban đầu nàng cũng không sửa được, sau lại dần dần cũng quen. Có điều xưng hô này, chung quy có chút danh không chính, ngôn không thuận.

Nếu hấn nói muốn thành thân... vậy thì thành đi, dù sao kiếp này, nàng nguyện ý cứ như vậy cùng hấn.

Thấy nàng cười, trong lòng Phụng Nhạn Bắc xúc động, xoay người đem nàng ôm vào trong lòng.

“Quế, nàng biết không, thân này một ngày không thành, là một ngày ta không thể an tâm a”. Hấn thở dài, thổ lộ ưu tư trong lòng. Thường thường, cảm thấy nàng rất tốt, tốt đến mức sợ hãi bị những người khác phát hiện, sau đó sẽ không còn thuộc về một mình hấn.

Không nghĩ tới hấn lại có ý niệm như vậy trong đầu, tươi cười trên mặt Hương Quế càng thêm to, vươn tay an ủi sờ sờ mặt hấn.

“Được”

Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có hần mới có thể đem nàng làm thành bảo.

** ** *

Ngày định vào mùng 7 tháng 8, là ngày hoàng đạo.

Trước khi thành thân, Phụng Nhận Bắc mang Hương Quế đi gặp hai người.

Người đầu tiên ở điền trang vùng ngoại thành phía bắc kinh thành. Điền trang bị tầng tầng ruộng bậc thang bao bọc, lúc đi, mạ mới được gieo, nhìn qua không quá ngập tràn sức sống.

Bọn họ ngồi trên xe ngựa. Xe ngựa dừng lại trên con đường nhỏ ngoài rừng trúc một tiểu viện, xuyên thấu qua khoảng cách thùy trúc, có thể nhìn thấy tường vây thấp bé. Lúc này, cạnh tường ngồi một phụ nhân trung niên, bên chân đặt một cái sàng, đang ở nơi đó nẩy ngô.

Hương Quế không xuống xe, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Có phải hay không?” Phụng Nhận Bắc hỏi.

Hương Quế khẽ gật đầu, không nói gì, ánh mắt thực bình tĩnh.

Phụng Nhận Bắc vươn tay cầm lấy tay nàng, cảm giác được run run rất nhỏ, không khỏi nắm chặt một chút, “Chúng ta xuống thôi”.

Chính vào lúc này, một nông phu trẻ tuổi khoảng hai mươi khiêng cái cuốc dắt con trâu từ một nơi khác đi đến, bên cạnh hần, là một cô bé sáu bảy tuổi tay cầm giỏ trúc.

“A nương! Chúng ta đã về.” Còn chưa tới cửa, nông phu kia đã hô lên.

Nghe tiếng, phụ nhân cuống quýt buông cái sàng đứng lên, vẻ mặt tươi cười, tuy rằng khuôn mặt kia che kín tang thương năm tháng, nhưng vẫn lưu lại xinh đẹp thời tuổi trẻ.

“Đói bụng chưa? Trước rửa mặt đi. Đồ ăn đã nấu xong rồi, chờ cha các người về là có thể ăn.” Nàng vừa nói, vừa lấy chậu đến giếng múc nước.

“A nương, để ta...” Cô gái vào sân, nhanh chóng buông giỏ trúc, chạy đến bên người phụ nhân, tiếp nhận chậu gỗ múc nước, “A cha đi đâu?”

“Nhà A Tú muốn làm một bộ giường mới, mời cha người...” Phụ nhân cười tủm tỉm đứng bên cạnh, nhìn hai đứa con của mình, từ ái lưu động trong mắt.

“Không đi. Về đi.” Hương Quế không tiếp tục nhìn nữa, quay đầu nói.

Phụng Nhận Bắc không miễn cưỡng, cũng không hỏi nhiều, chỉ đem nàng ôm vào trong lòng, phân phó xa phụ, trước khi rời đi khắc cuối cùng nhìn thoáng qua hộ gia đình, trong con người đen thẫm u có cảm xúc phức tạp khó hiểu, giống như giận, lại giống như than tiếc.

Ngày nào đó, Hương Quế chỉ nói một câu.

“Biết bà ấy sống tốt là được”.

Mấy năm về sau, nàng chưa từng đề cập tới phụ nhân kia, cũng không còn đến điền trang phía bắc.

Người thứ hai, không, xác thực mà nói hần là một mô đất vàng, là ở cách kinh thành mấy trăm dặm, ở nơi đó Hương Quế thấy được hồ sen xuất hiện vô số lần trong mộng, còn có cây liễu. Những người đồng trang lứa ngày xưa đã sớm kết hôn, thành thân, lại gặp lại, nhận ra nhau đã không còn nhiều lắm.

Họ kinh ngạc, ngạc nhiên, khinh miệt lại cực kỳ hâm mộ, ánh mắt sợ hãi lại không cam lòng, nhưng cảm xúc nàng bất động mây may. Nàng khấu đầu trước mô đất kia, đốt tiền giấy, sau đó tể một bầu rượu. Từ nay về sau, có lẽ thiên địa mờ mịt, khó mà gặp lại.

** ** *

Mùng 7 tháng 8, trời xanh trong suốt, vạn dặm không mây.

Mười dặm phố dài trong hoàng thành trái thảm đỏ mừng rờ, cây cối hai bên nhà đều thất lựa hồng, tung hoa tươi, pháo hi vang trời. Trong nghi thức hoa lệ, vợ chồng Thập tam vương gia đương triều suất lĩnh chín tên cung thủ tay cầm hồng trù hộ tống một chiếc xe liễn vô cùng hoa mỹ chậm rãi đi qua hoàng thành, hướng về phía vương miếu.

Tiếng chân đột nhiên vang lên như sấm bên tai, nghênh diện mà đến.

Ngàn kỵ thiết giáp trên đường đi tới theo nghi thức, đột nhiên phân ra, đứng hai bên đại đạo, ngựa hí vang trời, móng trước giơ lên, cứ như vậy đồ sộ

sừng sững bất động, hình thành một đạo kỵ binh kim giáp hai bên phổ dài.

“Vương gia thiên tuế thiên thiên tuế! Vương phi thiên tuế thiên thiên tuế!” Xôn xao! Lập tức tướng sĩ là tà rút đại đao bên hông, giơ lên cao chỉ thẳng bầu trời, đồng thời hô to, hợp với tiếng ngựa hí vang, tình cảnh chấn động tâm thần.

Trong tiếng hô lớn, một nam tử cười ngửa trắng thông dong xuất hiện ở một đầu khác giữa hàng thiết kỵ, trường bào đỏ như lửa, ngọc quan thúc phát, cười dài nghênh đón xe liền đang tiến đến. Mặt mày như họa, tuấn tú xuất trần, giữa hai hàng lông mày một chu sa chí kiều diễm ướt át, nổi bật hẳn xinh đẹp ma mị.

Cách lựa móng màu hồng, nàng nhìn phu quân đứng đầu phổ dài, ngực căng thẳng, bàn tay trên đùi nắm chặt, mồ hôi ẩm ướt.

Như khi mới gặp, hăng hái không ai bì nổi, chính là lúc này đây, trong cặp mắt mỉm cười tất cả đều là bóng dáng của nàng, năm đó chưa từng dám tưởng, có thể có được hẳn, cho dù chỉ một cái ngoái đầu nhìn lại.

Đối lập với những cực khổ từng chịu đựng, dường như hạnh phúc trước mắt càng khiến nàng phải dùng nhiều dũng khí hơn đi đón nhận.

Một đêm trước, nàng thấp thỏm lo âu, khó có thể đi vào giấc ngủ. Hắn ôm nàng trắng đêm, lập đi lập lại nói cho nàng, đây là nàng nên nhận được. Nàng muốn nói với hắn, nàng muốn chẳng qua là đôi nền đỏ, hai ba câu chúc phúc thật lòng mà thôi, những nghi thức long trọng mà những nữ tử khác yêu thích ngưỡng mộ với nàng mà nói càng giống như một loại gánh nặng. Có điều, nhìn hắn hưng trí bừng bừng ánh mắt chờ mong, chung quy cái gì nàng cũng chưa nói. Hắn thân là Vương gia, sự tình liên quan đến thể diện của hoàng thất, hôn nhân đại sự không thể qua loa giống như dân chúng bình thường.

“Dừng! Đàng!...” pháo mừng nổ vang, trong tiếng hô của người chủ trì nghi lễ, hắn dừng lại nơi cách đó năm bước, cung nga đốt đèn múa quạt dâng hương tách ra, Thập Tam vương gia cùng Vương phi tay cầm hồng trù kéo liền từ giữa xuyên qua, đi vào phía trước bạch mã, đem hồng trù giao vào trong tay hắn, sau đó phân phó thị nô dẫn một con ngựa tới phía sau bạch mã.

Phượng Nhận Bắc ngăn chặn tâm tình kích động, cười dài làm một động tác nhỏ với người ngồi trong liễn mà chỉ có hai người mới biết được, sau đó quay lại phía ngựa, nắm hồng trù mà đi.

Ngoan, trở về pha trà cho nàng uống.

Tinh thần Hương Quế vẫn căng thẳng nhìn thấy thủ thế này không khỏi mỉm cười, nhìn chăm chú vào bóng dáng cao ngất ngạo nghễ phía trước, nghĩ đến tư thái hân pha trà tuyệt đẹp cùng mùi trà thơm ngát, cả người nhất thời trầm tĩnh lại. Tại trường hợp này, hắn còn không sửa thói quen cổ tình làm vậy, mà hắn như thế, đúng là nàng vẫn yêu thích. Hắn vì nàng, có thể hạ thấp mình đến mức bụi bặm, vì sao nàng lại không thể vì hắn, làm cho mình thích ứng với vị trí cao cao tại thượng này. Những chuyện đã qua, hắn không để ý, nàng không so đo, cần gì phải quản xem người khác thấy như thế nào, nghĩ như thế nào.

Ngay trong lúc thất thần này, nàng đã đi vào dưới bậc thang dài Vương miếu.

“Nghênh ____”

Hồng bào tung bay, phu quân xuống ngựa, phi bước mà đến. Sa mạn bay, hoa múa đầy trời, một bàn tay ấm áp kiên định cầm lấy tay nàng, đem nàng dẫn tới, hai người chấp tay nhau sóng vai bước trên đài cao. Hai tập hồng bào, ở phía sau hai người kéo ra sự hoa mỹ thịnh thế cùng lời chúc phúc.

Nhìn trộm khoe môi hắn không thể ức chế được nụ cười ấm áp, Hương Quế rũ mắt xuống, nhìn bước chân hai người đồng tiến, cũng cười. Nàng biết, từ giờ khắc này trở đi, nàng không còn một mình kinh sợ thừa nhận vinh hoa cùng ban ân như hôm nay.

“Tế ____”

Pháo mừng vang lên, dàn nhạc hòa tấu, trên đài tế Vương miếu, hai người quỳ xuống, vợ chồng Thập Tam vương gia tiến lên, đốt hi hương, lần lượt đưa vào tay hai người.

“Vu mục thanh miếu, túc ung hiển tướng. Nhân tài đông đức, binh văn chi đức. Đối cang ở thiên, tuần bôn tấu ở miếu. Không hiện không thừa, vô bản cho nhân tư!”

Trong tiếng hát vang của tư lễ, hai người chậm rãi bái lạy.

Tế thần linh hộ quốc, tế tổ tông, tế nguyệt lão đưa duyên, mỗi tế ba bái, mỗi bái chín lạy ba lần dâng hương.

“Kết thúc buổi lễ ____”

Theo tiếng hô cuối cùng, tế bái xong. Đứng dậy, hai người cầm chặt tay nhau, nhìn nhau cười. Tuy rằng sau đó còn phải gặp Đế vương Đế hậu đọc chiếu thư phong chính phi cùng y quan, còn hồi phủ thực hiện nghi thức bái thiên địa uống rượu hợp cẩn mới xem như hoàn thành nghi lễ, nhưng bọn họ biết, từ giờ khắc này trở đi, đôi tay đang nắm lấy nhau, sẽ không bao giờ buông ra nữa, cho đến khi đầu bạc.

Trời xanh nắng rõ, chim khôn lạnh lạnh, chứng kiến một khắc tốt đẹp này. Rất xa, truyền đến từng tiếng hoan hô nhiệt liệt, là dân chúng hoàng thành hưởng thịnh thế yên vui buông lời chúc phúc giản dị.

Ngoại truyện bốn (Full)

Phù... sự thật là có một sự nhầm lẫn, CÓ THÊM MỘT PHIÊN NGOẠI nữa nhé, và cũng là ngoại truyện cuối cùng ^^ Ngoại truyện này mình thấy dễ thương lắm ^^ câu chuyện đã khép lại một cách hoàn mỹ nhất !

Tháng hai, gió xuân thổi qua sơn dã, cũng thổi về rừng liễu bên sông.

Hai ba gian phòng ở, bốn năm luống cải dầu thấp thoáng dưới tàng cây trắng hoa lê, vàng óng ánh làm nổi bật trắng tinh khôi, là cảnh trí đặc biệt chỉ có ở nông thôn.

Phượng Nhạn Bắc nhảy xuống từ trên lưng ngựa, suy nghĩ đầu tiên là, nơi đây hóa ra cũng không tệ như hần nghĩ. Hương Quế chưa bao giờ yêu cầu thứ gì với hần, bởi vậy niệm tưởng duy nhất này, cho dù hần không tình nguyện, cũng không đành lòng không cho.

Đem ngựa giao cho thị vệ bên người, hần không đi đường chính, mà dùng roi ngựa gạt cành lê chặn đường, thân nhiên đi hướng mấy gian phòng ở ẩn trong hoa lá. Dọc theo đường đi, bướm vàng bướm trắng run run vỗ cánh trong làn gió còn mang theo hần ý.

Không khí tiến vào mũi rất thơm, không phải hương sơn phấn, không phải huân hương, mà là hương hoa cải dầu cùng hoa lê hợp với mùi cỏ xanh, bùn đất. Phượng Nhạn Bắc vươn tay sờ sờ cành lê, cười có chút đắc ý. Kiên trì của hần vẫn là đúng, đi xa ngàn dặm ngoài nam lĩnh chuyển về mấy cây tuyết lê đã trưởng thành so với trồng cây non tốt hơn nhiều, đáng tiếc từ khi Hương Quế biết hần tiêu phí nhân lực cùng công phu đi làm việc này, những việc khác đều không chịu cho hần làm thay, nếu không chỉ sợ nơi này đã tràn đầy kỳ hoa dị thảo.

Mỗi khi nghĩ như vậy, hần đều có chút đắc ý, nhưng càng nhiều là ảo não, đắc ý cây này nhìn khá ổn, ảo não mình không thể cho nàng thứ tốt nhất.

Bên tai truyền đến tiếng gà mái kêu khanh khách, trên mặt hần hiện lên ý cười, vén lên cành hoa nặng trĩu rủ xuống trước mắt, mấy chú ong bận rộn hút mật bay lên, phân tán lên cành hoa khác.

Hương Quế đang dựa vào mái hiên chăm chú đưa kim, mấy con gà mái trong sân khanh khách mổ thóc, thỉnh thoảng vỗ cánh hai cái, rũ nên một tầng bụi đất. Phượng Nhạn Bắc cũng không lập tức đi lên phía trước, mà đứng dưới tàng cây ngơ ngác nhìn biểu tình nàng trầm tĩnh chuyên tâm, ngực thân nhiên lo lắng.

Chính vào lúc này, nha hoàn được phái tới hầu hạ Hương Quế ôm chiếc thảm nhỏ đi ra, “Phu nhân, người làm ấm bụng, đừng để lạnh...”

Hương Quế nâng mặt lên, muốn nói cái gì, liếc mắt một cái nhìn thấy Phượng Nhạn Bắc, không khỏi ngần ra, nha hoàn bên người đã kêu lên, “Vương gia!”

Không đợi Hương Quế phản ứng lại, Phượng Nhạn Bắc bước qua.

“Vào nhà.” Hần nói, vươn tay cầm bàn tay lạnh lẽo của Hương Quế, đồng thời vẫy lui nha hoàn.

“Hôm nay lại tới sớm?” Hương Quế đã lấy lại tinh thần, vừa bị hần đỡ vào phòng trong, vừa hỏi.

Phượng Nhạn Bắc ứng một tiếng, sau đó đột nhiên dừng lại, bàn tay to ôm lấy mặt nàng muốn làm khí lạnh tan đi, “Thời tiết gì, sao lại ngồi ở bên ngoài? Thân thể của nàng sao chịu được?” Hần thâm oán.

“Không có việc gì...” Hương Quế cười, kéo tay hần xuống, thấy trong mắt hần hiện lên bất mãn, vội hỏi: “Chỉ muốn ngửi mùi hoa một chút, mỗi ngày ngồi ở trong phòng, không bệnh cũng buồn ra bệnh”.

Phượng Nhạn Bắc hơi nhếch môi, cũng không tiêu tan, kéo Hương Quế tới bên cạnh tháp, để nàng nằm lên, mình ngồi bên cạnh, cầm chân sung của nàng nhẹ nhàng mát xa.

“Hai tiểu tử kia đâu? Chẳng phải ta bảo bọn chúng trông nom nàng sao?” Mây hần nhăn lại, trong mắt nổi lên gió lốc.

“Ta để bọn chúng đi chơi” Hương Quế vươn tay vuốt lên mày hần, nhẹ giọng nói: “Như con khi con, ở trong này ngược lại ảm ỉ làm ta đau đầu.” Ngừng một chút lại nói: “Thai này chỉ sợ là hai đứa, luôn ngồi một chỗ không đi đâu, cũng không tốt...”

Lời nói chưa xong bị Phượng Nhạn Bắc lấy tay che lại.

“Không được nói bậy!” Hần không hờn giận, ánh mắt dừng lại trên bụng Hương Quế, có chút nghi hoặc, “Sao lại cảm thấy lần này so với lần trước lớn hơn một ít?”

Hương Quế hé miệng cười không ngừng, nắm tay hần đặt lên bụng mình, làm cho hần cảm nhận được động tĩnh bên trong, “Cả ngày giống như đại não thiên cung, khó được một khắc yên lặng, chỉ sợ so với Kiến Kiến cùng Tề Tề còn nghịch hơn”.

Tay Phượng Nhạn Bắc bị đá hai cái, lại nghe thấy lời nàng, nhất thời đen mặt. Cánh tay dài duỗi ra, đem thân mình còng kênh của nàng vòng vào trong lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu nàng, “Quế, không cần con trai, sinh một tiểu quận chúa cho ta đi”. Nghĩ đến hai tiểu tử cùng hần giống như một khuôn mẫu đúc ra, hần liền chán ốm, hần mới không cần thêm hai đứa nữa.

Hương Quế có chút bất đắc dĩ, “Thai này chỉ sợ không được, nếu chàng thật sự muốn nữ oa nhi, chúng ta mang thai thêm mấy lần nữa, chắc chắn sẽ có.”

Lời này vừa nói, Phụng Nhạn Bắc cả kinh mồ hôi lạnh ứa ra, hối hận chính mình nói nhiều, “Không cần không cần, con trai hay con gái ta đều thích, sau lần này chúng ta không bao giờ sinh nữa”. Nhớ ngày đó khi nàng sinh cái thai đầu tiên, bởi vì sinh đôi, khi sinh trải qua nhiều phen lao lực, thực làm cho hắn có chút kinh hãi. Thời điểm ấy hắn đã hạ quyết tâm không muốn sinh con nữa, ai ngờ được qua tám năm, nhất thời sơ sẩy lại hoài thai, vì thế hắn thường tự trách, làm sao còn dám muốn.

“Ta muốn ra bên ngoài một chút”. Nàng chuyển đề tài.

Phụng Nhạn Bắc biết nàng hiện tại hành động khó khăn, chỉ có khi mình đến, mới có thể đi xung quanh hoạt động một chút, lập tức cũng không cự tuyệt, xoay người đi giày cho nàng.

Đường mòn sau phòng ở nối thẳng đến điện trang phía bắc, hai bên trồng hoa đào, lúc này trắng trắng, hồng hồng, đúng là thời điểm kiều diễm nhất. Phụng Nhạn Bắc đỡ Hương Quế thông thả đi dưới hoa, mà ở phía sau bọn họ, vô thức vô thức một nhuyển kéo đi theo xa xa. Đó là sự tồn tại Hương Quế chưa bao giờ biết đến...

“Lần này ... ta muốn mời bà ấy đỡ đẻ”. Nhẹ nhàng, Hương Quế đột nhiên nói.

Nàng chưa nói là ai, nhưng Phụng Nhạn Bắc biết. Từ khi mang thai này, nàng hết sức tưởng niệm người kia, tuy rằng trong miệng chưa từng nói, nhưng luôn mất ngủ cả đêm. Cho nên, trong lòng hắn dù không nỡ, lại vẫn xây mấy gian phòng ốc nhỏ nhỏ để nàng dưỡng thai, lúc này người luôn tiết kiệm như nàng lại không ngăn trở, có thể thấy được trong lòng thật sự tưởng niệm cực kỳ.

“Được”. Hắn đáp ứng. Yêu cầu của nàng, chỉ cần xem có phải bất lợi với nàng hay không, cho dù khó khăn cỡ nào, hắn cũng đồng ý, chẳng qua nàng ít khi mở miệng yêu cầu điều gì.

Hương Quế nghe vậy mặt giãn ra. Phụng Nhạn Bắc nhìn thấy mặt mày nàng vui mừng, không khỏi nắm thật chặt tay nàng, bản thân mình cũng trở nên vui vẻ, lập tức còn nói chút chuyện thú vị khiến nàng cười.

Hai người chậm rãi đi tới, nói chuyện câu có câu không, phía trước mờ hồ truyền đến tiếng trẻ nhỏ vui cười.

“Mẫu thân! Phụ thân!”

Theo tiếng la thanh thúy, chỉ chớp mắt, hai tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài đã chạy tới trước mặt hai người, lưu luyến quần quýt lấy Hương Quế. Một người mặc sam áo màu tím, một người mặc áo gấm màu nguyệt bạch, khuôn mặt nhỏ nhắn là một khuôn mẫu đúc ra, giống như phiên bản thu nhỏ của Phụng Nhạn Bắc.

“Cẩn thận!”. Phụng Nhạn Bắc tay mất lạnh lẽ, bảo vệ thể tử không để bọn trẻ đụng vào, sau đó mở trừng hai mắt, giáo huấn nói: “Âm ỉ chạy loạn, thành bộ dáng gì nữa!”

Áo tím làm sao sợ hắn, le lưỡi làm cái mặt quỷ, sau đó trực tiếp tiến vào trong lòng Hương Quế. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn áo nguyệt bạch đỏ lên, thành thành thật thật đứng tại chỗ, “Con biết sai”.

“Chơi cái gì? Bắn thành như vậy.” Hương Quế lấy khăn tay ra lau đi bùn đất trên mặt đứa nhỏ trong lòng, sau đó lại kéo một đứa nhỏ khác qua, vừa sửa sang lại tóc tai cho hắn, vừa hỏi. Phụng Nhạn Bắc bị để sang một bên, không khỏi có chút bức mình.

“Cùng bọn A Mao chơi trò quan binh bắt tiểu tặc”. Nghe vậy, đứa nhỏ làm nũng trong lòng lập tức ngẩng đầu lên, chỉ vào vài tiểu hài tử né tránh trốn sau gốc cây cách đó không xa đang hướng bên này xem xét, hưng phấn nói, “Kiến Kiến thật lợi hại, tất cả mọi người đều nghe lời hắn”. Nhắc tới huynh đệ, vẻ mặt hắn kiều ngạo, giống như chính hắn được nổi bật.

Kiến Kiến đứng ở nơi đó, cũng không nói gì, chỉ mân miệng cười.

Hương Quế nghe vậy nở nụ cười, sờ sờ đầu hai tiểu hài tử, “Tê Tê cũng phải nghe lời Kiến Kiến, biết không?” Hai con trai, Kiến Kiến trầm ổn im lặng, Tê Tê hoạt bát hiếu động, tuy rằng Tê Tê sinh ra sớm hơn Kiến Kiến một khắc, nhưng so sánh về tướng, Kiến Kiến giống ca ca hơn, tuổi còn nhỏ đã biết làm việc thỏa đáng, để người ta yên tâm. Không biết có phải do nàng thường dặn dò hay không, hay vì Kiến Kiến quả thật có chút thủ đoạn, ngay cả phụ thân Tê Tê còn không sợ lại cực kỳ sợ đệ đệ cùng tuổi với hắn luôn nhu thuận nghe lời trong mắt người lớn.

“Biết!”. Tê Tê trả lời vang dội, tuyệt không vì điều này mà hổ thẹn, ngược lại lấy việc phải nghe lời đệ đệ làm vinh dự.

“Ngao, mau đi chơi đi, xem người ta còn đang chờ các người!” Vô nhẹ đầu Tê Tê, Hương Quế dịu dàng thúc giục, nhưng lòng mày cũng không tự giác nhẹ nhàng nhíu lại.

“Vâng”. Tê Tê đáp lời, kéo tay huynh đệ định rời đi.

Không ngờ Kiến Kiến mới đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu, ánh mắt to đen nhánh lộ ra một chút lo lắng, “Mẫu thân, có phải người có chỗ nào không khỏe hay không?” Hắn cũng là người thận trọng, chú ý tới những biến hóa rất nhỏ trên thân sắc mẫu thân.

Lời này vừa nói ra, Phụng Nhạn Bắc cùng Tê Tê nhất thời trở nên khẩn trương.

“Làm sao vậy, Quế?”

“Mẫu thân, mẫu thân, có phải Tề Tề đụng vào người hay không!”

Sợ hãi mình làm mẫu thân bị thương, trong mắt Tề Tề hiện lên nước mắt lo lắng.

Nhìn bộ dáng phụ tử ba người giống như trời sắp sập, Hương Quế có chút dờ khóc dờ cười, một bàn tay xoa bụng, giận dữ nói, “Không có gì. Bụng đau chút, chỉ sợ sắp sinh.”

Lời nói vừa dứt, không chỉ Phụng Nhạn Bắc cùng Tề Tề trắng bệch mặt, ngay cả Kiến Kiến cũng bị hù đầu óc trống rỗng. Ngược lại đương sự bình tĩnh như thường, bắt đầu thông dong trở về.

Đi được hai bước, Phụng Nhạn Bắc mới phản ứng lại, làm cho nhuyển kiều đi theo phía sau tiến lên, lại phái người đi đón bà mụ cùng bà vú đã sớm an bài tốt.

“Đi tìm bà ấy ... tìm bà ấy...” Cảm giác được hạ thể có chất lỏng ấm áp chảy ra, Hương Quế biết mình vỡ nước ối, không nghĩ tới cái thai này gấp như vậy, cũng bất chấp không so đo nhuyển kiều đột nhiên xuất hiện, cẩn thận nói với Phụng Nhạn Bắc đang theo sát.

“Được, được, ta sẽ phái Phụng Linh đi mời bà ấy, nàng đừng gấp”. Vừa nắm chặt tay Hương Quế, Phụng Nhạn Bắc vừa an ủi, sau đó nhanh chóng gọi ra Phụng Linh ẩn nấp tại một nơi bí mật gần đó, phân phó vài câu.

Thấy Phụng Linh rời đi, Hương Quế mới yên tâm nằm lên nhuyển kiều, trong lòng bàn tay Phụng Nhạn Bắc đỏ mề hôi lạnh, sợ lần này nàng giống như lần trước. Hai hải tử này cũng không muốn đi chơi, gắt gao theo sát phía sau nhuyển kiều, nghĩ tới đệ đệ hoặc muội muội sắp sinh ra, trong lòng không tự kìm hãm được hưng phấn cùng chờ mong.

***

Làm trong phòng truyền ra một tiếng trẻ con khóc nỉ non, phụ tử ba người đang căng thẳng dựa vào tường ngoài phòng giống như bị người dùng đao kẻ cổ lập tức rung lên tinh thần, liếc mắt lẫn nhau một cái, sau đó đồng thời lao tới cạnh cửa.

Một lát sau, cửa bị mở, một lão phụ nhân cười dài bế đứa trẻ đi ra.

“Chúc mừng đại gia, thêm một vị tiểu thiếu gia!”

Phụng Nhạn Bắc ngẩn ngơ, mờ mịt tiếp nhận đứa nhỏ, nhìn ngũ quan hần cùng mình mơ hồ giống nhau như đúc, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười.

“Phụ thân, phụ thân, để chúng con ôm đệ đệ một cái!” Tề Tề lay quần áo Phụng Nhạn Bắc, nhón mũi chân, kéo chiếc đầu nhỏ vào trong lòng hần xem xét.

Kiến Kiến nhìn thấy bộ dáng phụ thân, không khỏi dùng tay áo che miệng, quay qua một bên vụng trộm cười thầm. Hần đương nhiên biết phụ thân thăm oán hai huynh đệ mình phân chia lực chú ý của mẫu thân, lúc này lại thêm một đệ đệ, phụ thân không lo mới là lạ.

Lão phụ nhân ôm đứa trẻ đi ra nhìn thấy ba người ba phản ứng, có chút không hiểu, nhưng cũng chỉ lắc lắc đầu, lại quay về phòng. Nàng vốn không phải bà mụ, lại không biết vì sao được tìm đến giúp đỡ. Gia đình này tuy rằng nửa năm trước mới chuyển lại đây, nhưng ở phụng Bắc cũng có tiếng, cho dù là tướng mạo chủ nhà tuyệt đẹp, hay là hai đứa nhỏ thông minh đáng yêu giống nhau như đúc, còn có trước óc* một mảnh hoa lê giống nhau như tuyết, đều thực hấp dẫn ánh mắt người bên ngoài <* phòng>. Ai cũng biết nhà bọn họ khẳng định không phải người bình thường. Nhưng nữ chủ nhân nơi này, ngược lại không có gì đặc biệt.

Nàng vào phòng không lâu, bên trong lại truyền ra tiếng đứa trẻ khóc nỉ non, khác biệt với lúc trước, thanh âm vang dội hơn một ít.

Phụng Nhạn Bắc thăm kêu một tiếng không tốt, nhanh chóng đưa đứa nhỏ cho bà vú sớm chờ ở một bên, vừa buông tay, cửa lại mở ra.

“Chúc mừng đại gia, lại là moojtm vị tiểu thiếu gia!” Quả nhiên, phụ nhân nói như thế, trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ, trong lòng thầm nghĩ phu nhân nhà này sao có thể sinh như vậy, cứ hai đứa lại hai đứa con, bộ dạng còn giống phụ thân anh tuấn.

Phụng Nhạn Bắc run run đưa tay tiếp nhận đứa nhỏ, vừa xem xét, lại là một tiểu tử giống tiểu tử kia như đúc, lòng nhất thời thật lạnh thật lạnh, về sau ở bên người Hương Quế làm sao còn có vị trí của hần a.

“Phu nhân ta thế nào?” Gần như có chút ghét bỏ đưa đứa nhỏ cho một bà vú khác, hần vội hỏi.

Chưa thấy qua nam nhân nào chỉ chăm chăm thế tử, không cần đứa nhỏ, lão phụ nhân có chút kinh ngạc, “Phu nhân mạnh khỏe, chờ nhau thai lấy ra là tốt rồi...” Lời còn chưa dứt, một tiếng khóc thật nhỏ như tiếng mèo con từ khe cửa truyền ra, tất cả mọi người không khỏi cả kinh, lão phụ nhân vội vàng chạy vào.

“Chớ không phải là...” Phụng Nhạn Bắc không thể tin được, phòng trong cũng vang lên tiếng gào của bà mụ.

“Mau lấy quần áo đến, còn có một!”

Lúc trước đoán nhiều nhất là hai đứa, cho nên cũng chỉ mang vào phòng hai bộ tã lót cùng đệm giường nhỏ, lúc này đột nhiên thêm một đứa, tự nhiên

phải lấy thêm

Phượng Linh thông minh, không đợi Phượng Nhạn Bắc phân phó, đã lách mình đi một gian phòng khác lệnh nha hoàn tìm kiếm tã lót cùng đệm chăn trước kia chuẩn bị tốt.

Phượng Nhạn Bắc ở bên ngoài gấp đến độ xoay quanh, lo lắng không biết Hương Quế thế nào. Kiển Kiển cùng Tề Tề lại sớm bỏ mặc hẳn, đuổi theo bên người bà vú chờ ôm đệ đệ.

Sau đó, đang lúc hẩn nhẹn không được muốn vọt vào trong, trong phòng vang lên tiếng cười khẽ kèm theo thòe dốc ồ ồ của Hương Quế.

“Chúc mừng gia, lúc này rốt cục được một tiểu nha đầu.”

Nghe được thanh âm của nàng, Phượng Nhạn Bắc nhất thời nhẹ nhàng thở ra, thân thể mềm nhũn, dựa vào vách tường, sau đó chậm rãi lấy lại tinh thần, trên mặt không tự giác hiện lên một nụ cười ngây ngô thật to.

“Quế, chờ nàng qua cũ, ta mang nàng cùng bọn trẻ đi thăm Hương Ngọc.” Hẩn đột nhiên toát ra một câu hoàn toàn không liên quan.

Bên trong Hương Quế im lặng một lát, rồi sau đó đáp: “Được”. Trong thanh âm nòng đậm ý cười. Nàng biết hẳn nhớ tới lúc trước mình hâm mộ đứa nhỏ của Hương Ngọc, đây là muốn đi so sánh đâu. Không biết, ở trong mắt cha mẹ, tốt nhất luôn luôn là đứa con của mình. Nghĩ đến điều này, nàng nhìn thoáng qua lão phụ nhân đang ở bên giúp đứa nhỏ bọc tã lót, ngực không khỏi ầm ập.

Cho dù bà ấy không nhớ rõ mình, nhưng nói cho cùng là mẫu thân của mình, lúc trước sinh mình, tất nhiên đã trải qua đau đớn, sau khi sinh hạ mình, tất nhiên cũng từng yêu thương.

Nghĩ thông suốt, trong nháy mắt đó, lòng của nàng đột nhiên tròn đầy, không còn thiếu sót.

** ** *

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Vân Hương Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.